

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

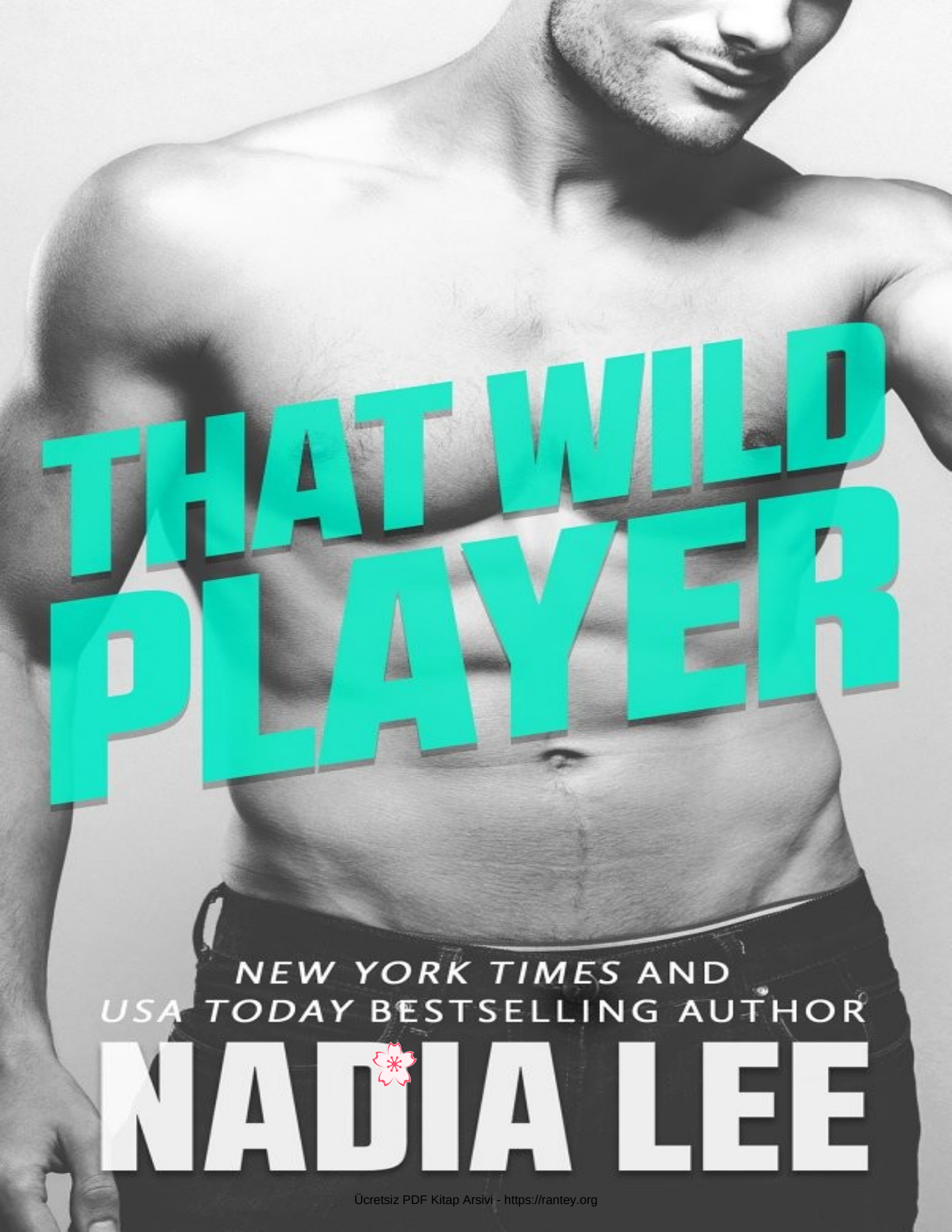
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THAT WILD PLAYER

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NADIA LEE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

Önsöz Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi Üçüncü

Bölüm Yirmi Dördüncü

Bölüm Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm Yirmi

Yedinci Bölüm

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm Otuz Beşinci](#)
[Bölüm Otuz Altıncı](#)
[Bölüm Otuz Yedinci](#)
[Bölüm Otuz Sekizinci](#)
[Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Nadia Lee'nin Eserleri](#)
[Nadia Lee Hakkında](#)
[Telif Hakkı](#)

O Vahşı Oyuncu

A Sweet Darlings, Inc. Romanı

Nadia Lee

Ravena'ya.

Birinci Bölüm

Michelle

Tap, tap, tap-tap, kalça sallama. Sonra tekrar... Yarı dans eder, yarı koşar adımlarla en iyi arkadaşlarımla paylaştığım üç katlı uçtaki townhouse'a doğru ilerliyorum.

Kalbim cha-cha-cha atıyor ve adımlarım ritme uyum sağlamak için değişiyor. Kapıyı açtığım anda, kollarımı sanki evrenin şampiyonuymuşum gibi havaya kaldırıyorum. Ani patlamalar minyatür havai fişekler gibi patlıyor ve renkli konfeti etrafa uçuşuyor, yavaş yavaş üzerime ve yere konuyor.

"Tebrikler!" Sammi ve Jan aynı anda bağırlıyorlar.

Sevinçle kıkırdayarak iki arkadaşıma bakıyorum. Şirket çapında düzenlenen yardım çekilişinde bir haftalık Karayipler gezisi kazandım... *iki kişilik*. Balkonlu bir kabin ve gemide harcayabileceğim bin dolarlık kredi. Woohoo! Hâlâ içimden çılgılık atıyorum. CEO'muz Alexandra Darling'in duyuruyu saat beşe çeyrek kala yapması çok akıllıcaydı. Aksi takdirde işimi yapamazdım.

"Teşekkürler!" diyorum ve sonra yüksek topuklu ayakkabılarım ve dar etekli mavi elbiseme rağmen mükemmel bir pirouette yapıyorum. Gördünüz mü? Gün, olabileceği kadar muhteşem geçecek.

Yüzümden sarkan saçlarımı geriye atıyorum. Sammi kararlı adımlarla bana doğru yürüyor, koyu renkli gözleri yaramazlık ve sevgiyle parlıyor. Her gün koşan bir sporcu olan Sammi, zayıf ve çok formda. Göğsünde parlak GODDESS yazan pembe tişörtü neşeli görünümüne katkıda bulunuyor. Birkaç ay önce ona vermiştim çünkü ona çok yakıştıyordu.

Ellerini sırtımdan ve yanlarımdan gezdiriyor, gıdıklanmamdan dolayı kıkırdamama neden oluyor.

"Bu ne için?" diyorum.

"Senin şanslı sürtüğün için, biraz peri tozu almak için!" diyor Sammi sırıtarak.

"Oooh, ben de!" Jan koşarak gelir ve ellerini omuzlarımdan üzerinde gezdirir.

"Sen de mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Matt senin batıl inançlarına ne derdi acaba?" Yeşil gözlü, kızıl saçlı güzel kız, ciddi bir avukatla nişanlı.

"Matt şanslı olmayı sever," diyor Jan kıkırdarak ve kızarak.

Hâlâ kızarabilmesi çok sevimli. Artık bakire bile değil. Matt onun için bu işi halletti. Duyduğuma göre, her bakirenin bir Matt'e ihtiyacı varmış. Ne yazık ki onu klonlayamıyoruz.

"Kaç tane çekiliş bileti aldın? Ben on tane aldım," diyor Sammi.

"On beş," diyor Jan. "Bir şey kazanacağıma emindim. Dün gece gökkuşağı ve tek boynuzlu atlarla ilgili harika bir rüya gördüm."

Sammi bana dönüyor. "Ya sen?"

Dudaklarımı sıkıştırıp omuz silkiyorum. "Sadece bir tane."

İki kızın da ağzı açık kalır. "Ciddi misin?" diye ciyaklar Jan. Kalkıp mutfığa gider.

"Laura bir tane almam gerektiğini söyledi, ama üzerimde sadece 90 sent vardı. Çekilişi tamamen unutmuştum, bu yüzden bilet almak için ondan 10 sent borç almak zorunda kaldım." Ayaklarımdan kemerleri sıkıştığı için ayakkabıları çıkarıp, en yakın arkadaşlarımla birlikte oturma odasına girip kanepeye uzandım, ayaklarımdan masanın üzerine koydum. Aaaah... Çok güzel. "Muhtemelen onun şanslı 10 sentini aldım. Hey, bu onu da yanımda götürmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır... ama ona o 10 senti geri ödemen gerekir," diye Jan mutfaktan seslendi.

Sammi yere çapraz bacaklı oturur. "Yine de... sadece bir bilet mi?"

"Biliyorum, biliyorum."

"Kazanman gerekiyorsa, sadece bir taneye ihtiyacın vardır," diye bağırır Jan.

Sammi, GODDESS tişörtüne bakar. "Bu tişörtü hak etmiyorum."

Ona bir bakış atarım.

Dilini çıkarır. "Sadece şaka yapıyorum. Ben hala bir TANRIÇA'yım. Kodların TANRIÇASI." Sonra ellerini beline koyar ve yüksek sesle, abartılı bir "muwahahahahaha" ekler.

Gülüyorum.

Jan üç bardak ve bir sürahi margarita ile geri döner.

"Tekilamız bitmişti sanıyordum," derim.

"Matt'in tekilasını benim tekilamdır." Jan kıkırdar. "Onu ekstra sert yaptım. Hehehe. Ve buzdolabında bir sürahi daha var."

İçkileri servis eder ve neşeyle kadehlerimizi tokuştururuz. Margaritam muhteşem. Jan, sert olduğu konusunda şaka yapmıyormuş. *Ciddi* bir ekstra keskinliği var. Lezzetli.

"Nathan'ı götürüyor musun?" diyor Jan.

Ben başımı sallıyorum. O, üç aydır birlikte olduğum erkek arkadaşım. "Evet. Altı aylık yıldönümümüzde. Ağustos, kruvaziyer seyahati için harika bir zaman olmalı."

Nathan tam da benim ideal erkeğim. İkimiz de aynı şeyleri seviyoruz: moda, iyi yemek ve iyi şarap. Müzik zevklerimiz de uyumlu. O bir çevre grubunun lobici ve ikimiz de sevgi dolu bir evlilik, çocuklar ve bir köpekle birlikte üst-orta sınıf bir gelecek istiyoruz. Tamam, çiçek konusunda biraz cimri ve bana indirimde olan ne varsa onu getiriyor, ne olmuş yani? Her erkeğin bir kusuru vardır ve bu konuda onun kusuru yok denecek kadar az. Parasını sağa sola harcamasındansa cimri olmasını tercih ederim.

"Şanslı herif," diyor Sammi. "Belki Luke'dan bizim için de bir gemi seyahati ayarlamasını isteyebilirim. Dörtlü yapalım."

"Bu harika olur," diyorum. Sammi kısa süre önce Luke ile nişanlandı. Luke, onun için hiç uygun olmadığını düşündüğü biriydi, ama sonunda onun için mükemmel bir eş olduğu ortaya çıktı. Harika bir çiftler çünkü birbirlerine çok yaklaşıyorlar ve aynı tür işkenceyi seviyorlar: sabah erken kalkıp koşmak. Şahsen, ben o adamla asla çıkamazdım. Evden birlikte çıktıklarında, koyu renk saçları düz bir şekilde öne doğru uzanmış, Masochists 'R Us gibi görünüyorlar.

"Ben de gitmek istiyorum!" diyor Jan. "Belki altı kişi birlikte gidebiliriz. Her zaman bir gemi seyahati yapmak istemişimdir."

Çantamdaki telefonum bip sesi çıkarır ve onu çıkarırım. Sammi ve Jan'ın telefonlarının uyarıları da çalar ve onlar da telefonlarına uzanırlar.

Nathan'dan bir e-posta. Yaşasın! Ona üç ay sonra bir hafta izin istemesini söylemeyi unutmamalıyım...

Konu: Re: Gelecek hafta sonu barbekü

İç çekiyorum. Bu, iki ay önce Nathan, Jan, Sammi, Matt ve Luke'a barbekü lojistiği hakkında konuşmak için gönderdiğim bir e-posta. Nathan e-posta konusunda tembel olabilir. Her zaman uygun bir konu başlığıyla yeni bir e-posta oluşturmak yerine, yanıt vermek için eski bir e-postayı çıkarır.

Bunu e-posta yoluyla yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Mesajlar biraz fazla kişisel olmayan bir iletişim şekli gibi geliyor. Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. İnsanlar "Sorun sende değil, bende" derler... ama sorun gerçekten sende. Sen çok soğuk ve tepkisizsin. Sorunlu olanın sen olduğunu biliyorum ve dünya seksi kızlarla dolu iken buna katlanmak için hiçbir nedenim yok. Sen benim için değmezsın.

Bir saniye boyunca tamamen anlamsız bir şekilde bakakaldım. Ne demek istiyor, sorun onda değil de bende mi? Ve ben soğuk muymuşum? Ve dünya "ateşli kızlarla" dolu olduğu için buna değmez miymişim? Ne...? *Ne oluyor?*

Yüksek sesli nefesler, ve ben başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Nathan *deli* mi bu?" diye bağırır Sammi.

"Ne aptal," diye mırıldanır Jan, başını sallayarak. "E-posta, mesajdan ne kadar daha iyi olabilir ki?"

Bir dakika, *ne?* "Nereden biliyorsun?" Hemen alıcı listesine bakıyorum. Aman Tanrım! O pislik herif "*tümüne cevapla*" seçeneğine basmış ve sadece Sammi ve Jan'a değil, Matt ve Luke'a da CC'ye eklemiş.

Kan beynimde zonkluyor ve oda dönmeye başlıyor. Ya kafatasım patlayacak ya da boynumdan düşecek. Her iki seçenek de benim için sorun değil. Bu aşağılanma ve acıma dolu bakışlarla uğraşmaktan daha iyidir.

Aniden Sammi, doğal olmayan derecede sıcak elleriyle yüzümü tuttu ve gözlerini bana dikerek bana baktı. Bir şey söylüyor ama kafamdaki gürültüden dolayı anlayamıyorum. Beni inceliyor, sonra yüzümü kendine doğru çekiyor... *Aman Tanrım*. Soğuk biri olmadığımı kanıtlamak için beni öpmeye mi çalışacak? O kesinlikle benim tipim değil. Olsa bile, o birine ait. Nişanlı! Luke'a! Arkadaş olarak sevdiğim Luke'a.

Ben direniyorum. Sammi reddedilmeyi kabul etmiyor ve daha fazla güç uyguluyor. Jan ona yardım ediyor, elini sırtıma koyup beni öne doğru itiyor. "Ne oluyor, Jan? Senin benim arkadaşım olduğumu sanıyordum!" diye bağıriyorum. Sammi sonunda kafamı dizlerimin arasına sıkıştırıyor ve "Nefes al!" diye bağıriyor.

Ne?

"Yüzün bembeyaz oldu ve terlemişsin. Şimdi *nefes al*," diye emrediyor Sammi.

Aynı anda hem ona *hem* de Jan'a karşı koyamayacağım için dediğini yapıyorum. Şu anda gücüm yok, oda gerçekten dönüyor ve belki de bayılmak üzereyim. Ugh. Nathan'ın lanet olası e-postası yüzünden bayılmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Lanet olası Nathan!

Dişlerimi gıcırdatarak oturuyorum. "*Onu çıplak ellerimle öldüreceğim!*"

"Sen onu döverek öldürürken ben onu tutarım," diyor Sammi.

"Ben de kenardan seni tezahüratla destekleyeceğim. Ponponlarla. Her pislik eski erkek arkadaşı dövülürken bir tezahürat takımı olmalı," diyor Jan, sonra kalkıp mutfağa geri dönüyor.

Bir sürahi margarita ile geri döner. Bana dolu bir bardak uzatır ve ben de soğuk içeceğin beni sakinleştireceğini umarak yudumlamaya başlarım.

İşe yaramadı. Hâlâ o pislği mümkün olan en acı verici şekilde öldürmek istiyorum. Elbette benden ayrılmaya hakkı var. Ama benim için dünyadaki en değerli insanların önünde beni küçük düşürmeye hakkı yok.

"Onun penisinin performansının ortalamanın altında olması benim suçum değil," diyorum, içimden bir ses belki de sorun onun penisi değil diyor olsa da.

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.

"Hadi canım!" Sammi'nin gözleri inanamama ve öfkeyle parlıyor. Nathan odada olsaydı, ona bıçak atardı. Ve ona vururdu da. Dartta iyidir. "Sen misin? Ne oluyor? Seninle çıkmaya tenezzül ettiği için ayaklarını öpmesi gerek!"

"Seninle çıkmak isteyecek en az on geliştirici var," diyor Jan sadakatle.

Sammi kaşlarını kaldırır. "Sadece on mu?"

"Muhtemelen lobotomi ameliyatı olmuştur. Tek açıklaması bu," diyor Jan. "Öyleyse, onsuz daha iyisin."

"Kesinlikle. Aklını kaçırmış. İlaçlarını almamış." Sammi gözlerini devirir. "'Soğuk.' Sen çok *seksisin*. Eğer diğer takıma ilgi duysaydım, o kıcı becerirdim."

Sammi'nin müstehcen kaş hareketine neredeyse şarabımı kusuyordum.

"Yani, sen soğuksan, biz ne oluyoruz?" Sammi kendini ve Jan'ı işaret ediyor.

"Tepkisiz cadalozlar, işte o," diyor Jan, çünkü o en iyi türden bir kız arkadaş, yüzüm o kadar çabuk kızarıyor ki, annemin sıcak basması şikayetlerine neredeyse hak veriyorum.

Sammi devam ediyor ve Nathan'ın ayrılıkla ilgili sözleri hakkında daha da kötü şeyler söylüyor.

"Tundra mağarası," diyor Jan ve Sammi gülerek burnunu çekiyor.

Eğlenmem gerektiği için zoraki bir gülümseme takınıyorum, ama midem kırık camlarla dolu gibi hissediyorum.

Jan da geri kalmamak için bir tane daha atıyor ve Sammi de karşılık veriyor. İşler oldukça hızlı bir şekilde tırmanıyor. Sonuçta, ekstra tekila ile yapılmış neredeyse iki sürahi margarita içtik.

Arkadaşlarımla cinsel yönelimimi sadakatle savunmalarına minnettar olmam gerekirdi, ama bunun yerine kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Onlar yeni bir şey buldukça omuzlarım bir santim yükseliyor.

Ama onlara gerçeği nasıl söyleyebilirim?

"Sahara snatch," diyor Sammi kıkırdarak.

Jan gülüyor. Aramızda en son bekaretini kaybeden kişi olarak, normalde kızarırdı, ama alkol mucizevi bir şey. "Buz klitoris."

Ama söyledikleri her şey *bana* yönelik gibi görünüyor.

"Kristal mağara," diyor Sammi.

"Seks yapamadığı için en azından sıkıdır."

"Evet, sanki stalak-sıkı gibi!" Gürültüyle gülüyorlar.

Ack! Artık dayanamıyorum. "*Hiç orgazm olmadım!*"

Patlamam neşeli ortamı bozar ve ağzımı kapatırım. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Sammi ve Jan, *The Exorcist* filmindeki ikizler gibi başlarını çevirirler. "Ne dedin?" diye sorar Jan, gözlerini kırıştırarak.

Belki beni duymamışlardır. "Hiçbir şey."

"Hiç orgazm olmadın mı? Yani... hiç mi?" Sammi ağzı açık bakıyor. "Sen bir OrGin misin?"

"Orjin mi? Ne?"

"Orgazm Bakiresi. Bilirsin."

Gözlerimi devirdim, çünkü az önce söylediğim şeyden başka herhangi bir şeye odaklanmak istiyordum. "Öyle bir şey yok."

"Ama... en az beş tane ciddi erkek arkadaşın olmadı mı?" Jan kötü bir niyetle söylemiyor, ama sesinde acıma hissediyorum.

Onun yerinde olsam ben de kendime acırdım. "Evet, ama..."

"Çok üzüldüm kızım," diyor Sammi. "Yüksek notayla bitirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmemek çok kötü."

Avuç içimi alnıma bastırıyorum. "İyi sonların nasıl olduğunu biliyorum. Birçok kez yaşadım. Birçok kez."

"Ama..."

"Demek istediğim... Hiç bir erkekle yapmadım."

"Oh."

"Sadece, bilirsin, vibratörümle."

"Vay canına," diyor Jan.

"Bu... ilginç," diyor Sammi. "Eğer Nathan sana ihtiyacın olanı veremiyorsa, kimin umurunda? O pislige bir e-posta atıp, senin soğuk olmanın sebebinin onun berbat bir sevgili olması, vibratörden bile daha kötü olması olduğunu söyleyeceğim." Durup hesaplayıcı bir bakış atıyor. "Anal oyuncakla orgazm oldun mu hiç?"

"Uh..."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Daha da iyi. Şöyle diyeceğim: *En azından anal oyuncak onu tatmin edebiliyor, senin zavallı mikro sikinden farklı olarak.*" Gülüyor. "Şöyle diyeceğim: *Sen anal tıkaçıdan daha kötüsün!*"

Jan içkisini neredeyse tükürüyor. Ben de öyle. Sammi'nin iyi bir saldırıdan heyecanlanması tam ona göre. Uygulama geliştiricisi olmasına rağmen, bir geek'ten çok bir pitbull'a benziyor. Sevdiği birine yapılan her saldırı, ona yapılan bir saldırıdır.

"Bu aşağılayıcı... ama büyük bir kayıp değil," diyor Jan. "Yani, sana orgazm yaşatamayan bir adamla sonsuza kadar mutlu yaşayabilir misin?" "Haklısın." Kendimi daha fazla küçük düşürmekten korktuğum için başka bir şey eklemeye cesaret edemiyorum. daha fazla küçük düşürmekten korkuyorum.

"Yapman gereken şey, umut vaat eden bir aday bulana kadar her yerde randevulara çıkmak," diyor Sammi. "Birkaç arkadaşlık uygulamasına üye ol ve bağlantılar kurmaya başla. Michelle Malone'un hayallerindeki erkeği ne zaman, nerede bulacağını asla bilemezsin. Sadece nasıl sokacağını değil, nasıl..." Sesini seksi bir kontraltoya indiriyor

— "senin zevkine göre nasıl hareket edeceğini de bilen bir adam."

Bardağımı boşaltıyorum. "Biliyor musun? Haklısın. Daha fazlasını hak ediyorum."

"Doğru. OrGin'in ilk seferini yaşatacak birine ihtiyacın var."

"Orgazm oldum!"

"Peki. ManOrGin."

Ugh. Damarlarımda margarita dolaşırken Sammi ile tartışmam. Alnımı dizlerime dayadım. Yine de, haklı bir noktaya değindi. Belki —belki de—Nathan gibi birine ihtiyacım var... ama o bana orgazm da yaşatabilir.

"Tamam kızlar, güzellik uykusu zamanı." Kalkarken sendeliyorum.

Jan ve Sammi bana grup kucaklaşması yapıyorlar. "O pislği pişman edeceğiz."

"Biliyorum," diyorum. Onlara bir öpücük gönderip odama çıkıyorum, çantamı yatağıma atıp yüzümdeki makyajı siliyorum. Üzerimde BOMBSHELL yazan V yakalı pembe bir pijama giyip yatağa yığılıyorum. Cidden, bugünü yeniden yaşamak istiyorum. Tercihen tek gerçek aşkımla ve mükemmel, mutlu bir hayat için ihtiyacım olan her şeyle. Kazanan piyango biletini bile feda ederdim.

Yatağın altına uzanıp iki kalın albüm çıkarırım. Kapaklarında *Michelle'in Hayalindeki Düğün I* ve *Michelle'in Hayalindeki Düğün II* yazıyor. Albümleri çevirip, tertemiz

Her iki albüm de yedi yaşımdan beri gelinlik ve seyahat dergilerinden kestiğim düğün fikirleriyle dolu. Hayatımdan ne istediğimi hep biliyordum: annemle babamın sahip olduğu şeyi. Sevgi dolu bir evlilik. Bir ya da iki çocuk. Harika bir kariyer. Güzel, üst orta sınıf bir banliyö hayatı.

Annem her zaman çok ince bir şekilde, bu şeyleri elde etmek için daha iyi olmam gerektiğini ima ederdi. Hiç açıkça söylememiş olsa da, Ivy League hukuk fakültesine girmek için LSAT sınavında yeterince iyi performans gösteremediğim için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Ayrıca, yüksek performans gösterenlerin günde sekiz saat uyumadığını ve her zaman daha fazla kilo verebileceğimi ve daha iyi giyinebileceğimi söyleyerek hayatımı uyuyarak geçirdiğimden endişeleniyor. Ayrıca daha fazla para kazanmam gerektiğini düşünüyor, bu yüzden özel dedektifin tatlısı olarak ek iş yapıyorum.

Son seyahatimde çaldığım birkaç uçak dergisini komodinden çıkarıp bakıyorum. En güzel katedrallerin harika fotoğrafları var. Katolik olmadığım için beni kabul etmeyeceklerinden eminim, ama albüme koymamak için çok güzeller.

Birkaç resim kesip, bunları boş bir sayfaya yapıştırdım.

Michelle'in Rüya Düğünü II'nin boş sayfasına yapıştırdım.

Sonra çapraz bacaklı oturup iki albümü de dizlerimin üzerine koydum. Ellerimi avuç içleri yukarı bakacak şekilde albümlerin üzerine koyup meditasyona başladım. "Başaracağım. Mükemmel bir hayatım olacak. İstedğim her şeyi elde edebilecek güçteyim." Bu benim mantram ve onu tekrar tekrar mırıldanıyorum.

Bir süre böyle devam ediyorum, ama birkaç dakika sonra tavana bakıyorum... ve ağlamaya başlıyorum.

İkinci Bölüm

Michelle

İç çamaşırını göremiyorlar. Kimse senin yine iç çamaşırının kışına girdiğini bilmiyor.

O zaman neden ensemde yine bu tüylerimi diken diken eden hissi yaşıyorum? İş arkadaşlarımdan biri yanımdan geçerken güldü. Göremiyor ve bilmiyorsa neden böyle bir şey yapsın ki?

Çünkü sen utangaç ve tuhafsın!

Değilim ki...

Tamam, dur. Neden kendi kendime konuşuyorum? Bu tuhaf.

Muhtemelen randevu yüzünden gerginim. Bütün gün iptal edip etmemeyi düşündüm ama sonunda gitmeye karar verdim. Jan ve Sammi bu akşam erkek arkadaşlarıyla dışarı çıkacaklar. Nathan'ın berbat e-postasından bu yana bir ay içinde çıktığım randevuların hiçbirini geri alamayacağım saatlerden başka bir şeye yol açmamış olsa da, evde tek başıma kalıp bir kutu dondurma yiyip kendimi zavallı hissetmek istemiyorum.

Ama... bu akşam için büyük umutlarım var. Jerry gerçekten iyi birine benziyor. Bir devlet müteahhidi için çalışan bir sistem mühendisi. Çevrimiçi arkadaşlık profilinde kumral saçlı, dost canlısı, açık mavi gözlü hoş bir yüzü var. Ailesi Virginia, Centreville'de yaşıyor ve komedi filmlerini seviyor. Hatta hafta sonları Washington'da stand-up komedyeni olarak ek iş yapıyor.

Potansiyel dolu birine benziyor, değil mi? Sadece yatakta iyi olan değil, aynı zamanda iyi bir mizah anlayışı olan birini istiyorum.

Ne yazık ki, kaderimde yokmuş. Bu sabah güç iç çamaşırımı bulamadığımda, günün mahvolacağını anlamalıydım.

Çamaşır yıkama fırsatım olmadı, bu yüzden bulabildiğim tek temiz iç çamaşırı, yukarı kayma eğilimi olan kriptonit rengi bir çiftti. Gerçek bir alamet; ofisime adım attığım andan itibaren günüm berbat geçti. Randevuya gitmek yerine, gereksiz tüm faaliyetleri iptal etmeliydim. O zaman 67 dakikalık...

"İshal olan bir adam osurma riskiyle karşı karşıya!" diyor Jerry, uyuğuna vurarak ve yedinci vücut fonksiyonu şakasına gülerек.

Ishal veya osurukta komik bir şey bulamadığım için derin bir nefes alıyorum. Erkeklerin ergenliğe girdiklerinde scatolojik mizahı bırakacaklarını sanıyordum, ama sanırım öyle değil. Jerry'nin dişlerinin arasına, yine kriptonit yeşili bir parça yosun sıkışmış ve durumu daha da kötüleştiriyor. Benim tarafımda ton balığı nigiri ve miso çorbası dokunulmamış halde dururken, o aç bir albatros gibi tıkınıyor.

Tamam. Artık çevrimiçi randevulara son ve en iyisini ummaya da... çünkü şimdiye kadar "en iyisi" biraz acınasıydı, birkaç hafta önce bir adamdan aldığım, boyutu çirkin erkeklik organının gevşekliğini telafi ettiğini iddia eden, sarkık bir penis fotoğrafı gibi.

Jerry sürekli dışkı şakaları yapıyor ve deniz yosunu parçası sürekli çırpınıyor. *Nasıl hissetmez ki?* Ah! Onu bulduğum arkadaşlık sitesi, özel bir algoritma kullanarak en uygun eşleşmeyi belirlediği için bana mükemmel bir erkek bulabileceğine yemin etmişti. Uzun ve karmaşık anketine verdiğim cevaplardan hangisi, bu aptal sistemi, dişlerinde deniz yosunu sıkışmış bir dışkı komedisi fetişisti istediğime inandırdı?

Muhtemelen "iyi mizah anlayışı"nı aradığın en önemli beş özellikten biri olarak değerlendirmişimdir.

Evet, ama sadece "Diğer" seçeneğini işaretleyip "Bana orgazm yaşatabilmeli" yazamadığım için. Ayrıca, Sammi bunun zaten olması gereken bir şey olduğunu söylemişti.

Hareketsiz ve sessiz çantama bakıyorum. Sammi'den telefonuma Bailey'i yüklemesini istemeliydim — o ve Jan'ın sıkıcı ve rahatsız edici randevulardan kaçınmak için geliştirdikleri bir mobil uygulama. Belirli bir zamanda sizi arar, sahte kadın sesi ailenizde yaşanan korkunç bir trajediyi haber verir, böylece kaçmaktan başka seçeneğiniz kalmaz. Mağazalarda satılmıyor

Bu yüzden, uygulamayı yüklemek için telefonunuzu jailbreak yapmanız gerekiyor. Jerry'nin ağzında bir saniye daha o ıslak yeşil afişin dalgalanmasını görmektense, yepyeni iPhone'umun garantisini iptal etmeyi tercih ederim.

Saatime, sonra da garsona bakıyorum. Şu anda bizi bölüp tatlı isteyip istemediğimizi sorması ve istemiyorsak, buradan gitmemiz gerektiğini söylemesi gerekmez mi? Ama hayır, sadece gülümsüyor, sanki benim acı çekmemi izlemekten büyük zevk alıyormuş gibi. Muhtemelen geceleri dominatrix olarak çalışıyordur.

Dirseklerimi masanın kenarına dayayıp, elimi kaşlarımın üzerine koyarak randevumun görüşünü engelliyorum, sonra yavaşça nefes alıp vererek meditasyon yapıyorum. Birkaç kişisel gelişim kitabına göre, meditasyon yoluyla istediğim her şeyi gerçekleştirebilirim.

İlk olarak, beni bu cehennem gibi randevudan kurtaracak biri. İkinci olarak, kaderim. Bu sırayla.

O kitaplardan birinde öğretildiği gibi "bolluğun altın sisi"ni gözümde canlandırıyorum ve bolluğu içime çekiyormuş gibi yapıyorum. Bir... İki... Üç...

"Seni lanet olası kaltak!"

Hey, *işe yaradı!* Dikkatini dağıttım! Belki adam sinirlenip kırık bir sake şişesi ile sushi barında kavga çıkarır ve bana restorandan ayrılmak için uygun bir bahane sunar.

"Hey, sana söylüyorum!"

Hmm. Ses çok yakın bir yerden geliyor. Kaşlarımı çatıyorum, ama yüzümü kapalı tutarak meditasyona devam ediyorum. Böyle devam edersem, kaderimi gerçekleştirebilirim bile. Umarım bu, bana orgazm yaşatabilecek ve gelecekte istediğim tüm muhteşem, harika şeyleri verebilecek, olağanüstü yakışıklı bir erkek şeklinde olur.

Aniden sert bir el bileğimi kavrar ve elimi yüzümden çeker. Neredeyse düşüyordum, ama kendimi tutuyorum. "Ne oluyor?" diye bağıryorum, başımı kaldırıp bakıyorum.

Bu Bay Scene. Rastgele birine bağırıyordu. *Bana* bağıırıyordu. Jerry ağzı açık bakıyor, ama kıcını koltuğunda sıkıca tutuyor. Belki de pis yosun gülümsemesinin adamı uzaklaştıracağını düşünüyor.

Bay Scene'in kafası biraz uzundur ve gri gözlerinin dış köşeleri biraz aşağı doğru eğiktir. Gözleri bana volkanik bir öfkeyle bakmasaydı, Eeyore'a benzeyecekti. Kızarmış yüzü bana biraz tanıdık geliyor, ama kim olduğunu veya neye kapıldığını anlayamıyorum. Muhtemelen çok fazla sake içtiği için kafası karışmıştır.

"Sizi tanıyor muyum?" diye soruyorum. "Polisi aramadan önce bırakın beni."

Elini hala bileğimde sıkıca tutan adam daha da kızarıyor ve matadorun karşısındaki kızgın boğa gibi genişlemiş burun deliklerinden zor nefes alıyor... ama o daha çok deli bir eşeğe benziyor.

Bununla uğraşacak vaktim yok. "Bırak beni..."

"Evliliğimi mahvettin! Karım senin yüzünden beni terk etti!"
Ooooh... Sonunda kafamda bir ışık yanıyor. O, yakaladığım müşterilerden biri.

"Aslında, karın seni aldattığın için terk etti." "Beni kandırdın!"

Gözlerimi devirdim. İnsanlar yakalandıklarında çok tahmin edilebilir oluyorlar. Suç her zaman başkalarının, örneğin onu işe alan bal kutusunun ya da eşinin. Sanırım bu lobotomize ahmağın aklına, beni otel odasına götürmeseydi karısının onu terk etmeyeceği ve muhtemelen boşanma mahkemesinde tüm mal varlığını elinden alacağı hiç gelmemiş.

Jerry hâlâ bakıyor ve onun beni savunmak için ellerini kirletmesini beklememem gerektiğini biliyorum. Sadece mizahı kirli. Kesinlikle Michelle Malone'un potansiyel eşi olacak biri değil.

Eşek Yüzlü, istediğim dikkat dağıtıcı şeyin gerçekten berbat bir örneği, ama neyse. Dilenciler seçici olamazlar. Bileğimi çekiyorum, ama o tutuyor. Umarım çok iyi bir avukatı vardır, çünkü ben birkaç tane tanıyorum.

Ama çantamdan telefonumu çıkarmak için uzandığımda, küçük bir çığlık atarak bırakıyor.

Diğer kolu arkasında garip bir açıyla bükülmüş. Bakışlarım yukarı doğru kayıyor ve... Vay canına.

Bin dolarlık bir saç kesimi, mükemmel şekillendirilmiş yüz kemikleri ve kurtarıcım, tacizci Eşek Yüzlü'nün kolunu bükürken şişkinleşen pazıları. Kurtarıcım, parlak yosun yeşili gözleri dışında, Henry Cavill'in uzun zamandır kayıp ikizi gibi görünüyor. Ve açık mavi düğmeli gömlek ve siyah pantolon giymiş, mükemmel bir giyimci.

her ikisi de geniş, kaslı vücuduna mükemmel uyuyor. Kıvrılmış kolları, güçlü ön kollarını ve büyük, ince ellerini ortaya çıkarıyor. Güzel ön kollar ve eller benim zayıf noktamdır. Özellikle de adam o kadar zayıf ki her tendonunu ve kasını görebiliyorsa, çok seksi oluyorlar.

Yanaklarım kızarıyor ve kıvranmak istiyorum, ama lanet olası külotumdan dolayı değil.

Bu benim ikinci arzumun tezahürü mü? Eğer öyleyse, *kesinlikle* kabul ederim.

"Bir bayana öyle dokunulmaz," diyor Süpermen'e benzeyen adam. Bariton sesi kemiklerine kadar işliyor.

Aman Tanrım. Yetişkin bir adamı rehin almak hiç de zor değilmiş gibi, nefes bile almıyor.

"O istedi!" Eşek suratlı, anı mahvederek bağırır. Belki de bir top gag için meditasyon yapmalıyım.

"Benim duyduğum, onun sana bırakmanı söylediği." Yeşil Gözlü Bey benim yönüme bakar. "İyi misin?"

"Evet." Ona hızlıca gülümsedim. "Teşekkürler."

"Polisi aramak ister misin?"

Bileğimi ovuştururken, işe yaramaz randevum Donkey-Face'i ve berbat garsonu gözetliyorum. Polisi aramak, bu iğrenç insanlarla daha fazla zaman geçirmek anlamına gelir. Green Eyes ve benim hızlıca kaçmamızın zamanı geldi. "Hayır, ben iyiyim."

Sonra, ne yapılması gerektiğini anladığından emin olmak için, erkekleri her zaman büyüleyen en çekici gülümsememi ona gösteririm.

Ama kurtarıcım bir kez göz kırıp kaşlarını çattı.

Ha? Bu, büyülenmiş bir erkeğin tepkisi değil.

"Tatlı ister misin?" diyor Jerry. "Burada en iyi yeşil çaylı dondurma var." Sanki her şey yolundaymış gibi.

Sırtım gerginleşir ve dikleşir. Yavaşça ona doğru dönerim. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hey, sorun değil. Diyet yapmaya çalışıyorsan..." Dokunulmamış suşimi gözleriyle süzer.

Ağzım açık kalır. Bu adam ciddi mi? Yıllardır aynanın karşısında çalıştığım üstün tavrımla kaşlarımı kaldırırım. "Bilgin olsun, diyet yapmıyorum. Diyet yapmam *gerekmiyor*. Ve

yeşil çaylı dondurma istesem bile, seninle birlikte yemem, tabii bu, dişlerinin arasında sallanan devasa yosun parçasını görmek anlamına geliyorsa. Ya da," diye ekliyorum, "artık osuruk şakalarına katlanmak anlamına geliyorsa."

Yeşil Gözlü gülerek burnunu çekerken, Jerry'nin yüzü tabağımdaki magurodan daha kırmızıya döner.

"Pardon ama!" diyor. "Dişlerine bulaşmış rujla sen daha mı iyisin sanki!"

Oh, lütfen. Gözlerimi deviriyorum. Arkadaşlarım makyaj konusunda bana danışır, ve rujumu hiçbir yere bulaştırmamak için dudaklarımı nasıl hareket ettireceğimi bilirim. Tanrım, erkekler egoları incindiğinde çok tahmin edilebilir olurlar.

Çantamı alıyorum. Hayatımın yeterince büyük bir kısmını bu ezik adam için harcadım.

Yeşil Gözlü'ye dönüp soğukkanlı davranmaya çalışıyorum... ama bu çok zor çünkü gözlerim utanmadan onu baştan aşağı süpürüyor. "Yardımanın için teşekkürler. Artık onu bırakabilirsin."

"Tamam." Dediğimi yapar ve Eşek Yüzlü, böcek ilacından kaçan bir hamam böceği gibi hızla uzaklaşır. "Seni arabana kadar geçirebilir miyim?"

"Tabii." Michelle Smile™'ımı tekrar deniyorum. Belki ilk seferinde fark etmemiştir.

Ağzıma bakar ve kaşlarını çatar. Yine.

Durdum. Neler oluyor? Dudaklarım en güzel özelliğimdir — dolgun ve arı sokmuş gibi. Parlak kırmızı rengiyle, kesinlikle öldürücüdürler.

Bir dakika... *Dişlerimde gerçekten ruj mu var?*

Kendimi toparlayamadan, elini sırtıma koyarak beni dışarıya çıkarıyor. Dokunuşu eski zaman beyefendileri gibi, biraz koruyucu ve sahiplenici — tam benim tipim.

Ama şimdi, dişlerimde de bir şey olabileceği gerçeğinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum ve bu yüzden Yeşil Gözlü, gülümsememe doğru tepki vermiyor. Ve parlak magenta renkli kalem eteğimin altındaki wedgie? Birkaç kum tanesi sihirli bir şekilde kıcıma girmiş gibi görünüyor. Ve tahriş ediyorlar.

Cidden. Bugün, güç iç çamaşırına ihtiyacım olan türden bir gün.

Vazgeç kızım. Mahvoldun. İlk izlenimler falan filan.

Evet, anlıyorum. Bu akşamı bir zafer olarak görmeliyim — en azından Jerry randevumuzu yosun öpücüğüyle bitirmeye çalışmayacak.

Mavi Accord'umun önünde duruyorum. "Teşekkürler," diyorum, bu sefer dişlerimi saklamaya dikkat ederek. Yeşil Gözlü'nün karanlıkta pek bir şey görebildiğini sanmıyorum, ama tedbirli olmakta fayda var.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana." Restoranın yönünü işaret ediyor. "O adamın serbestçe dolaşmasına izin vermekten emin misin?"

"O takipçi tipli biri değil. Bu bir fırsat suçuydu," diyorum, babamın işinde sık sık kullandığı bir terim kullanarak. O bir özel dedektif, ama ben onun için ek iş yapmıyorum. Bu ürkütücü olurdu.

"Tamam. Peki..." Yeşil Gözler gülümser.

Ve *vay canına*. Beynim bir anlığına durur. Sanki tüm varlığı parıldıyor. Ve ağzının sol köşesindeki sevimli küçük gamze öpülmek için yalvarıyor... ya da en azından okşanmak için.

Ve bunca zaman, Jan Matt'in gamzesinden övgüyle bahsederken aptalca davrandığını düşünmüştüm. Ama bu kadar büyüleyici olabiliyorsa, beni Gamze Hayranları Derneği'ne yazın.

"Gitmeliyim," diyorum, boğazımı temizleyerek. Normalde, bu noktada erkekler numaramı isterler, ama günümün nasıl geçtiğine bakılırsa... Dengemi biraz olsun geri kazanmak umuduyla ağırlığımı biraz değiştiriyorum.

Başını eğiyor, sanki bir şey söylemek istermiş gibi dudaklarını büzüyor, ama sonunda başını sallıyor. "Tamam o zaman. Kendine iyi bak."

Hayal kırıklığı içimi kaplar. *Biliyordum*. Bugün benim günüm değil.

Arabama binerken, The olabilecek adamı izlerim. Bir adım uzaklıkta. O bir SUV'nin arkasında kaybolduğunda, hemen iç ışığı açtım, sonra her ihtimale karşı eğildim ve kompakt aynamla dişlerimi kontrol ettim.

Aman Tanrım! Tuvalet Joker haklıymış! Ön dişlerimde kırmızı bir leke var. Hayır! Bu nasıl olabilir?

Bana *hiç* böyle bir şey olmamıştı. *Hiç*. İşten çıkmadan önce dişlerim dahil görünüşümü iyice kontrol etmiştim.

Lanet olsun.

Dişlerim gıcırdayana kadar lekeyi ovuyorum. Sonra ışığı kapatıp pudra kutumu kaldırdıktan sonra, pencereyi indirip serin

akşam havasını içeri alıyorum. Eteğimden iç çamaşırımı dik dik bakıyorum. *Hep senin suçun!*

Bütün akşam boyunca hafif bir rahatsızlık veren iç çamaşırı, birdenbire dayanılmaz hale gelir. Siktir et. Artık giymiyorum. Beni öldürmeye çalışıyorlar, çünkü kim iç çamaşırı sıkışmış halde süper olabilir ki? Sanki kendi iç çamaşırın tarafından saldırıya uğramışsın gibi, o kadar aptal bir giysi ki, seni kışını boğarak öldürebileceğini sanıyor.

Ben *komando* giyineceğim.

Eteğimi yukarı çekiyorum — aksi takdirde külotumu çıkarmak için çok dar — ve sonunda başparmağımı lastiğin etrafına geçirip sertçe aşağı çekiyorum. Bir şeyin yırtıldığını duyuyorum — umarım lanet olası iç çamaşırındır

—ve onu arabanın zeminine doğru tekmeliyorum. Deliklerden biri, talihsizliğin çırpınan bir mıknatısı gibi stiletolarımın etrafına takılıyor.

"*Çekil...* lanet olasıca!" diye mırıldanıyorum, sonra sonunda lanet olası külotu çekip çıkarıyorum ve ölü bir fare gibi pencereden dışarı fırlatıyorum.

Aynı anda, "*İyi ki kurtuldum*" diye düşünürken, "Hey!" diye bir ses duydum.

Başımı çeviriyorum ve Yeşil Gözlü... iç çamaşırımı burnundan çıkarıyor. Birkaç kez gözlerini kırıyor, sonra gözlerini yüzümde tutmak için elinden geleni yapıyor, ancak bakışları yıldırım hızıyla aşağıya düşüyor, sonra tekrar yukarıya atlıyor.

Bilinçsizce aşağıya bakıyorum ve eteğimin kalçalarımın etrafında toplanmış olduğunu görüyorum. Eğer çok dikkatli bakarsanız, muhtemelen kadınlık organımın en dış kısmını görebilirsiniz.

Kahretsin. Yüzüm o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde kızarıyor ki, sanki cildim eriyormuş gibi hissediyorum.

Neden geri döndü? İyi davranış kuralları, gururlu ve kahramanca hissederek eve gitmesini, arabama geri dönmemesini gerektiriyordu.

Belki lastiği patlamıştır. Ya da arabası akü takviyesi gerektiriyordu.

Ama önce önemli olan şeylerden başlayalım. Eteğimi zarif bir şekilde aşağı çekmenin bir yolu olmadığı için, çantamı kucağıma koyup, utançımı gizlemek için fazladan neşeli bir gülümseme takındım. "Şeyimi geri alabilir miyim?" —Hâlâ elinde tuttuğu iç çamaşırımı işaret ettim— "Giysimi geri alabilir miyim?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Bulana aittir."

Onun iç çamaşırımı almasına izin vermem. Onu pencereden dışarı atmak da istememiştim. Ona sert bir bakış atarım.

bak, sonra... Bekle. Burnunda kırmızı bir iz mi var? O lanet külotu ne kadar sert fırlattım ki? Aslında, önemi yok. Onu nazıkçe düşürseydim bile, yine de birine zarar verirdi, çünkü o tür bir külottu.

Lanet olsun.

Sırtımı dikleştirip derin bir nefes alıyorum, bu utanç verici anı cesurca atlatmaya çalışıyorum. "Bunun için üzgünüm, ama gerçekten, onları *bulmanı* istemedim."

"İlginç. Ne olmasını istemiştin?"

Hiçbir şey! "Elimden kayıp düştüler. Sen yakalamamış olsaydın, ben de inip onları alırdım."

İki kaşını da kaldırır. "Park halindeki araçlardan sık sık iç çamaşırı fırlatır mısın? İlginç bir hobi..."

"Hayır!" Neden onun sorularını cevaplıyorum ki? Bu konuşmayı ben yönetmeliyim. "Lastik mi patladı, akü mü bitti?"

"Ne?"

"Neden geri döndün? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Dudaklarını bir an için birbirine bastırdı. "Ben CJ. Adını hiç öğrenemedim."

Hayatım mahvoldu. Bunu arabama binmeden önce yapamaz mıydı? "Seninle iç çamaşırimi takas ederim."

Gülümsüyor. "Hayır. Bunlar bir isimden daha değerli."

Ağzım biraz açık kalır. Bu adam saçmalıyor. Sushi restoranının otoparkında iç çamaşırimi göğsüne sıkıca bastıran bir adamla konuşmakla *ben* de saçmalıyorum. Onu bir daha göreceğim değilim ki. "Peki o zaman. Al bakalım. Zaten lanetliydiler."

Sonra arabayı çalıştırıp hızla uzaklaşıyorum.

Üçüncü Bölüm

Michelle

Eve vardığımda oturma odası ve mutfağın ışıkları yanıyor. Yemin ederim çıkmadan önce hepsini kapatmıştım, ama belki de kapatmamışımdır. Bu sabah acelem vardı. Yine kötü şans. Sabahları asla acelem olmaz, ama lanet olası iç çamaşırı krizi beni altüst etti.

Arabamı garaj yoluna park ettikten sonra kapıya doğru yürüdüm ve kafamı kapıya vurdum. Alnımdaki acı, değerli zamanımı boşa harcadığımı fark ettiğimde kalbimde hissettiğim acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Bu zamanı çamaşır yıkamak veya uyumak gibi daha verimli işler için kullanabilirdim. Ama bununla kalmadım, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde kendimi küçük düşürdüm.

Kapı açılır ve neredeyse Jan'a kafa atıyorum. "Vay canına. İyi misin?" diye soruyor.

Yüzümü düzelterip nefes alıyorum. "Matt'e gideceğini sanmıştım," diyorum oldukça sakın bir sesle. Kontrolünüz altında gibi görünmek önemlidir, *özellikle* de kontrolünüz altında değilseniz.

"Selam!" Matt kanepeden el sallıyor. Siyah saçları biraz dağınık — nedenini tahmin edebiliyorum — ve mavi gözleri neşeyle parlıyor.

Sammi, başını Luke'un kucağına koymuş yatıyor. "Tim bizi ofiste geç saatlere kadar tuttu, biz de Perşembe gecesi çiftler buluşması yapıp film izlemeye karar verdik... film az önce bitti."

Luke kahve masasını işaret ediyor. Masada iki büyük pizza kutusu ve birkaç bira ve soda kutusu var. "İstersen pizza kaldı."

"Tabii ki isterim!" Koşarak gidip, pepperoni ve mantarlı cennetten bir dilim koparıyorum.

"Randevun sana yemek ısmarlamadı mı?" diye sorar Sammi.

"Sushi yediğini sanmıştım," diyor Jan. "Evet, ben de öyle sanmıştım," diyorum.

Sammi yüzünü buruşturur. "İğrenç. Seni suşi büfesine götürdü, değil mi?" O tam bir Japon yemeği snobu... tabii ki ben de öyleyim.

"Hayır, restoran iyiydi. Sadece lanet olası maguro'mu yemek istedim," diyorum bir lokma alırken. "Ama yapamadım. Hiçbir şey yiyemedim."

Sonra onlara tüm karışıklığı anlatıyorum, otopark olayını hariç, çünkü bu, Matt ve Luke'un yanında konuşamayacağım türden bir felaket. Nathan'ın e-postasından sonra pek bir onurum kalmadı ama bir kız elinden geleni korumaya çalışmalı.

O e-postayı ve o zamandan beri yaşadığım tüm aptalca randevuları düşünmek kanımı kaynatıyor. Yine. Bir kez olsun, normal, hoş bir erkekle çıkmak istiyorum. Neden hayatım birdenbire bu kadar karışık hale geldi? Kruvaziyeri kazandığımda tüm şansımı tükettim mi ne? Eğer batıl inançlı biri olsaydım, Etsy'den kötülüğü uzaklaştırmak için sihirli tılsımlar satın alırdım.

"En azından son erkek gibi balgam çıkarma yarışmasını kazandığını övünmedi," diyor Jan, beni teselli etmek için elinden geleni yapıyor. Ama pek işe yaramıyor.

"Hayır, ama bana birkaç eğlenceli hikaye anlattı. Bunlardan biri, sosis torbasından sosisleri sıkamak zorunda kaldığında tuvalette ıkınır gibi yapmayı sevdiğiydi. Tavaya tutar ve düşürür." Hareketi taklit ediyorum. "*Hrrrr* ses efektleriyle birlikte."

"İğrenç! Bunun bir gelişme olup olmadığını bilmiyorum," diyor Sammi, her zamanki gibi gerçekçi.

"Eh," diyor Jan. "O adam seks yapamayacak."

"Kesinlikle yok. Asla sözlü sınava girme şansı olmayacak," diyorum.

Matt, sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakar.

"Tükürmek ya da sosislerin bir kadına oral seks yapmakla ne ilgisi var?"

"Tükürmekle cunnilingus arasındaki farkı bilmeyen bir erkek seni hak etmiyor," diyor Sammi.

Jan, "Aynen öyle. Seni bekleyen mükemmel bir erkek var..." diyor.

"...senin üzerine çıkacağım..." diyor Matt. Luke ona beşlik çakıyor. "...henüz onunla karşılaşmadın, o kadar."

Sıcaklık, boynumun dibinde gün boyu biriken gerginliği giderir. Benim en iyi arkadaşlarım var. Ve erkekleri de harika. Çoğu erkek, eğlencelerini bozan bir beşinci tekerlek olunca sinirlenir.

"Teşekkürler, çocuklar. Gerçekten. Mızımızlanmayacağım," diyorum, çünkü gerçekten mızımızlanmayacağım. *Hayır. Mızımızlanmaya hayır.* "Yeni bir gün her şeyi düzeltir." Ve çamaşır yıkama. Çamaşır yıkamayı unutmamak lazım.

Bir şey çalıyor ve Matt masadan telefonunu alıyor, sonra kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu?" diye sorar Jan.

"En iyi arkadaşımın şehre geleceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Görünüşe göre bir gün erken gelmiş ve rezervasyon yaptığı otel doluymuş. Bir gece bizim evde kalabilir mi diye soruyor."

Jan gülümser. "Tabii. Arkadaşınla tanışmak güzel olacak."

Yüzündeki hafif gerginlik azalır. "Harika. Şu anda benim evimin önünde. Ona gelmesini söyleyeceğim." Mesaj atar.

Sammi iki kaşını da kaldırır. "Biraz küstahça."

Jan, Matt'in evinin yönünü işaret eder. "Sorun değil.

Dört yatak odamız var."

Luke, Sammi'nin omzuna hafifçe vurur. "Eğer baş nedimen benim evimde kalmak isterse, hiç sorun olmaz."

O burun kıvrır. "Bunun olma ihtimali sıfır. O burada yaşıyor."

"Asıl sınav, kayınvalidenin kalmasına izin vermek," diyorum, annemi düşünerek.

"O da olur. O çok sevimli."

Unutmuşum. Luke, ona çok düşkün olan Sammi'nin annesini çok seviyor.

" kadını sorumlu Sammi Sammi'nin varlığından olabilir yanlış yanlış yapamaz," diye ekliyor.

Bu o kadar tatlı ki, sanki 10 kilo şeker içmişim gibi hissediyorum.

Kapı iki kez çalınır ve açılır. Matt gülümser. "Selam dostum. Kuzey Virginia'ya hoş geldin."

"Teşekkürler." Matt'in sağdıcı öne çıkar.

İçimdeki her şey donar. Kahrolası şanssızlık.

Bu CJ.

Belki de ona benzeyen biridir.

Doğru. Dünyada kaç tane yosun yeşili gözlü Henry Cavill var ki?

O ve Matt, sırtlarına birkaç kez vurarak erkekçe kucaklaşırlar. Sonra Matt, CJ'yi bana da dahil olmak üzere herkese hızlıca tanıtır.

"Ve bu da Michelle, Jan ve Sammi'nin en iyi arkadaşı."

"Memnun oldum." CJ bana o gamzesini gösterir ve elini uzatır, sanki benim aşağılanmama tanık olmamış gibi. Sanki söz konusu aşağılanmanın fiziksel kanıtı yokmuş gibi.

Lanet olası iç çamaşırımı geri istiyorum ve eğer kimseye bir kelime bile söylersen, cesedini kimse bulamayacak! "Ben de." Ona dokunmak istemiyorum ama herkes izliyor. Sıcak ve güçlü elini tutuyorum. Ve tamamen karıncalanıyor. Elini birkaç kez sıkıca sıkıyorum.

Neden eve giderken polisler tarafından durdurulacak kadar şanslı olamadım? Bu durumdan daha iyiydi.

"Yani... burada mı yaşıyorsun?" diye sorar CJ.

"Evet," diyor Matt. "Kızlar hep birlikte yaşıyor."

CJ bana gülümsüyor ve göz kırpmıyor. Zararsız ve dostça görünüyor, ama ona güvenmiyorum. Kriptonit iç çamaşırımı attığını düşünmek isterdim, ama erkekler asla o kadar mantıklı değildir. Hala onda olduğunu biliyorum, muhtemelen arka cebine tıktırmıştır.

Eğer bu onun güzel kığını patlatırsa, beni dava etmese iyi olur.

Ya CJ otoparkta olanları herkese anlatırsa?

?

Evet, bu çok kötü olur. Ama en iyi arkadaşlarımdan bana destek olacağına güveniyorum.

. Ayrıca, aptalca bir şey yapıp Sammi'nin kara listesine girerse harika olur. Bazen pitbull'dan daha kötü olabiliyor.

"Sizler akşamınızın tadını çıkarın," diyorum, birden CJ ve bugün olan her şeyle uğraşmak için çok yorgun hissederek. "Yorgunum ve yatmam lazım."

"Saat on," diyor CJ.

"Bu hafta sonu ailemle erken kahvaltı yapacağım. Bunun için para biriktirmem lazım."

Jan ve Sammi anlayışla başlarını sallarlar. Hafta sonları uyumayı sevdiğimi bilirler, ama ailemle kahvaltıya davet edildiğimde asla hayır demem.

CJ gözlerini kısıyor ve ben ona masum bir gülümseme atıyorum. Yalan söylediğimi düşünse ne olur? Yalan *söylüyorum*. Bu hafta sonu beni davet etmediler, ama o bunu asla bilmeyecek.

Ve o da benim hakkımda başka hiçbir şey bilmeyecek. Beni en kötü halimle gören biriyle birlikte olamam. Yüzüne kriptonit külotunu yedikten sonra bana nasıl saygı duyabilir ki? Birlikte anlamlı bir ilişki kuramayız.

Merdivenleri çıkarken, ona gizlice bir kez daha bakmadan edemiyorum. Diğer dördüyle sohbet ediyor ve onun söylediği bir şeye gülüyorlar. Keşke ben de oraya ait olabilseydim, yanımda biri olsaydı... Jan ve Sammi gibi, ama...

Kötü yapılmış bir sufle gibi sönüyorum. Bir an için, CJ'in gerçekten "o" kişi olabileceğini hissettim.

Dördüncü Bölüm

CJ

Michelle oturma odasından çıkar çıkmaz, elektrikli atmosfer üç kademe düşer ve vücudumun titremesi durur. Çok garip — daha önce hiç kimseden böyle bir şey hissetmemiştim. Suşi restoranında gülümsediğinde de içimi bir heyecan kaplamıştı, bu da çok rahatsız ediciydi. Bir kadının güzel gülümsemesini takdir ederim, ama Michelle'in uyandırdığı tepki çok aşırıydı. O gözler, içinde boğulabileceğiniz karamel havuzları gibiydi.

Jan'a bakıyorum. Ben Darling'lerle aynı mahallede büyüdüm, ama o, aileye daha büyük yaşta katıldığı için en az tanıdığım kişi. Annesi sözde bir tür vahşi çocukmuş. Jan pek vahşi görünmüyor, ama yine de... Matt'i mahvetti. Bu biraz şok edici, çünkü onun daha akıllı olduğunu düşünmüştüm. Uzmanlık alanı şirketler hukuku olsa da, bazı çirkin boşanmalar görmüş olmalı. Bunlar onu evlilik fikrine karşı birazcık bile olsa soğutmamış mıydı?

Öte yandan, Jan güzel bir kız. Ve zengin. Kaçınılmaz bir cehenneme doğru yol alacaksan, o kadar da kötü bir seçim değil.

Sammi çenesini eline dayayıp beni çözülmesi gereken bir sorunmuşum gibi inceliyor. Bu rahatsız edici. Ben asla sorun değilim. Ben çözümüm.

Matt bana bir bira uzatır ve ben yarım saatlik sohbet boyunca onu yudumlarım.

"Michelle hafta sonları sık sık ailesinin yanına gider mi?" diye soruyorum, küçük bir ara verildiğinde soruyu araya sıkıştırıyorum. İçimden bir ses, onun ailesiyle kahvaltı yapmadığını söylüyor.

"Ayda bir kez falan mı?" diyor Sammi. "Onu sadece o zaman erken saatte görüyorum. Normalde hafta sonu sabahları uyuyarak geçirir."

Jan ekliyor: "Buna ihtiyacı var. Uzun ve sıkı çalışıyor."

"Öyle mi?" Üç kızın da Sweet Darlings, Inc. şirketinde çalıştığını öğrendim. Tesadüfen, bu şirketin sahibi, iş hayatında bana akıl hocalığı yapan Alexandra Darling. En uzun saatler çalışan departman doğal olarak uygulama geliştirme departmanı ve bu departman genç erkeklerle dolu. Michelle'i erkeklerle çevrili, ultra feminen bir bluz, etek ve stiletto ayakkabılarla hayal etmeye çalışıyorum ve bu görüntü hoşuma gitmiyor... Her ne kadar ofiste olsalar da, muhtemelen hepsi geeklerdir ve uygunsuz bir şey olmaz.

Ve eminim ki hiçbirisi benim aldığım şeyi almamıştır: onun külotunu. Onu güvenli bir şekilde saklamak için arka cebime koydum. "O hangi takımda?" diye soruyorum rahat bir şekilde.

Sammi gözlerini kırıştırıyor. "Takım mı?"

"Ofiste sekiz uygulama geliştirme ekibi lideri yok mu?"

"Evet, ama... o İK için çalışıyor," diyor Jan.

"İnsan kaynakları...?" Farkında olmadığım gerginliğim azalır ve gülmek isterim. Ama... "İnsan kaynakları gerçekten o kadar çok çalışır mı?"

"O da yarı zamanlı bir işte çalışıyor. Özel dedektiflik yapıyor," diye açıklıyor Jan. "O bir dedektif mi?"

"Yem olarak çalışıyor," diyor Sammi. "Eşlerini aldatmayı düşünen erkekleri cezbetmek için. Ya da her kim olursa olsun."

Daha önce hissettiğim neşe, şimdi tam bir coşkuya dönüşüyor. Tanrım. Michelle mükemmel. Kesinlikle, tamamen *mükemmel*. Ek işini düşünürsek, ilişkiler konusunda benimle aynı görüşte olmalı. Masalsı sonlara inanan bir kadınla birlikte olmaktan daha kötü bir şey yok ve ben Michelle ile birlikte olmak istiyorum. Hem de çok. Memnuniyetimi gizleyerek soruyorum, "Ne zamandır bu işi yapıyor?"

"Bir süredir." Sammi hala bana "sen çözmem gereken bir sorunsun" bakışı atıyor.

"O gerçekten çok iyi," diye ekliyor Matt.

Eminim. Hangi erkek böyle bir kadını reddedebilir ki? Melek gibi bir yüzü ve Jezebel gibi bir vücudu var. Suşi restoranındaki adamın üzülmeye şaşmamalı. Bu her şeyi açıklıyor.

"Kendine uygun bir erkek bulamaması çok yazık," diyor Jan. "Grubumuzdaki tek bekar kız olduğu için biraz geri çekiliyor gibi hissediyorum."

Luke kaşlarını çatıyor. "Öyle mi? Ben öyle bir şey fark etmedim."

Sammi onun elini sıkar. "Senin fark etmeni beklemiyoruz. Sen erkeksin, zihin okuyucu değilsin." Gruba döner. "Her neyse, evet, Michelle'in bir erkeğe ihtiyacı var. Yatakta iyi, zengin, yakışıklı, sadık ve ona hayran olan birine. Hepsi bu. Çok basit."

Jan başını sallar. "Çok kolay."

"Onu yeni bir siteye kaydettirmeliyim." "Site mi?" diye sorarım.

"Tabii ki bir arkadaşlık sitesi. Ama gerçek hayatta da uygun erkekler arıyorum."

Sinir bozukluğu ruh halime yansıyor. Biralarımı yudumlarırken, bu kadınların beni önemsiz biri olarak gördüklerini merak ediyorum. Övünmek gibi olmasın ama yatakta iyiyim, zenginim ve müsaidim. Birlikte olduğumuz sürece sadık olacağım ve onun vücuduna deli gibi hayran olacağım.

Öte yandan, belki de benim önümde benim hakkımda konuşmak istemiyorlardır. Neyse, önemli değil. Michelle bir tanışma sitesinden ya da Sammi'nin gerçek hayattaki yıldız arayışından bir erkek bulmayacak. Ona "basit" beş kriterin hepsini karşıladığımı göstereceğim.

Beşinci Bölüm

Michelle

Ertesi gün çok iyi bir şekilde başlıyor. En yeni ve yeni yıkanmış Agent Provocateur iç çamaşırımı, dar kesim kolsuz merlot rengi elbiseyi ve siyah renkli, çok seksi bantlı topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Saçlarım ekstra hacimli, gözlerim daha büyük ve parlak – kullandığım yeni makyaj tekniği sayesinde – ve dudaklarım ekstra sulu kırmızı.

İşe her zamanki on dakika yerine on bir dakika erken varıyorum. Trafik bile yoluma çıkmak istemiyor.

İyi bir iç çamaşırı ne kadar fark yaratabilir.

Dokuzuncu kattaki masama gidiyorum. Gider ekibi de dahil olmak üzere, idari işlerin çoğu orada yapılıyor. Bilgisayarım e-postalarımı indirirken, günün gündemini kontrol ediyorum. Saat 10'da yeni işe alım stratejilerini tartışmak için bir toplantı var ve üniversitelerde sponsorluğumuzdaki konuşmalar için panel düzenleyecek gönüllüler bulmak için şirket çapında bir e-posta taslağı hazırlamam gerekiyor. Birçok öğrenci Sweet Darlings, Inc. şirketinde çalışmak ister, bu yüzden üniversiteleri ziyaret etmek için o kadar para harcamamıza gerek yok. Ancak, daha fazla kız öğrencinin teknoloji alanına girmesini teşvik etmek için yıl boyunca kampüslerde güçlü bir varlık göstermeye özen gösteriyoruz. Bu konuda diğer şirketlerden daha iyi bir konumdayız.

Sweet Darlings, kullanıcıların fotoğraflarını yükleyip düzenleyip paylaşabilecekleri bir mobil uygulama geliştiren özel bir şirkettir. Sıkı gizlilik kontrolleri sayesinde çocuklu ebeveynler arasında popülerdir. CEO ve kurucu Alexandra Darling, şirketi halka arz edip büyük bir servet kazanabilir, ancak dışarıdan müdahale istememektedir. İşletme için net bir vizyonu vardır ve

her çeyrekte sabırsız yatırımcılara hesap vermek buna uymuyor. Ayrıca, genç kadınların yüksek teknoloji alanında kariyer yapma olasılıklarını görmelerine yardımcı olmak için yıl boyunca agresif bir şekilde yetenekleri işe alıyor, yetiştiriyor ve konuşmalar yapıyor.

Masa telefonum çalıyor. "Michelle Malone konuşuyor." "Günaydın Michelle. Ben Ophelia Mason."

Biraz daha dik oturuyorum. Ophelia, Alexandra Darling'in asistanı ve onun ağzından çıkan her şeyi Alexandra'nın talimatı olarak kabul edebilirsiniz. "Günaydın Ophelia. Sizin için ne yapabilirim?"

"Alexandra on dakika sonra sizinle görüşmek istiyor. Uygun mu?"

Haha, çok komik. CEO'ya uygun olup olmadığımı soruyor. "Tabii. Hemen geliyorum."

Her ihtimale karşı, yeni bir sarı not defteri ve iki kalem alıp saçlarımı yeniden düzenledim, böylece dalgalar yüzüme gelmeden omuzlarıma düşecek şekilde düzeldi.

Alexandra'nın ofisi on beşinci katta. Ophelia, dışarıda kavisli meşe masanın başında oturuyor. Moda zevkiyle beni etkileyen pek fazla insan yok, ama o etkiliyor. Otuzlu yaşlarının başında, bakımlı bir esmer olan Ophelia, çoğu kadından farklı olarak doğru konturlamayı biliyor ve ne kadar çılgın olursa olsun her renk kombinasyonunu giyebiliyor. Bugün parlak turuncu, fildişi dantelli, kolsuz bir bluz, yeşil kot etek ve akuamarin rengi topuklu ayakkabılar giymiş.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," diyor Ophelia yumuşak bir gülümsemeyle. "Lütfen içeri girin. Sizi bekliyor."

Başımı sallayıp, bu toplantının ne hakkında olduğunu anlamaya çalışmadan içeri giriyorum. Ophelia'nın kimseyle dedikodu yaptığını hiç görmedim... hiç. Bu, başkalarının onunla bir şeyler paylaşmasını istemediği anlamına gelmez. Sadece karşılığında hiçbir şey paylaşmaz.

CEO'nun köşe ofisi tavandan tabana pencerelere ve koyu gri halılara sahip. Mobilyaları modern ve şık, siyah dizüstü bilgisayar harici bir monitöre ve mor, pembe, kırmızı ve mavi ışıklarla yanıp sönen siyah bir klavyeye bağlı. Böyle bir dikkat dağınıklığıyla nasıl çalışabildiğini hiç anlamıyorum.

Alexandra, maden suyu, gazlı içecekler, meyve suları ve gazozlarla dolu mini barda duruyor. Bazılarının aksine, çalışırken alkol almıyor. Çelik grisi bob kesim saçlarında tek bir tel bile yerinden oynamamış ve makyajı, kendisi gibi sade ve zarif. Gösterişli asistanının aksine, eteğinin kenarlarında beyaz zambaklar bulunan diz boyu mercan rengi bir yazlık elbise giyiyor.

"Günaydın, Michelle."

"Günaydın." Ona sıcak ve profesyonel bir gülümseme atıyorum. Alexandra, Jan'ın büyükannesidir, ancak iş yerinde CEO'dur ve ben ona bu şekilde davranırım.

Onun işaret ettiği kanepeye oturuyorum ve o da bana katılıyor, yakındaki bir koltuğa zarifçe oturuyor. "Her zamanki demografik grubumuzun dışındaki kullanıcıları çekmek için başlattığımız kampanyadan haberdar mısınız, emin değilim," diyor.

"Aslında, hayır." Ben insan kaynaklarında çalışıyorum, NSA'da değil. Jan artık pazarlama departmanında çalışmadığı ve Sammi de pazarlama müdürüne hayranlık duymayı bıraktığı için, onların ne yaptıkları hakkında pek bir şey duymuyorum.

"Peki, seni bilgilendireyim. Farklı yaşam alanlarından birkaç kişi seçtik ve onların uygulamamızı kullanarak değerli anlarını nasıl koruduklarını ve sevdikleriyle nasıl paylaştıklarını göstereceğiz. Bir üniversite futbolcusu, bir yönetici, bekar bir kariyer kadını ve eski bir Silikon Vadisi girişimcisi var."

O devam etmediğinde gülümsüyorum. "Kulağa harika geliyor," diyorum, ancak neden bana kampanyadan bahsettiğini hala anlamış değilim. İnsan kaynakları ile ilgili bir sorun varsa, patronum Mimi Kim bununla ilgilenmelidir.

"Öyle düşünmene sevindim. Her neyse, adayların işe başlaması için onlara yardımcı olabilecek bir irtibat görevlisi atamaya karar verdik. Birkaç yıl önce takip etmeye başladığım 'Dream Life' adlı sağlam bir kamuya açık albümün olduğunu fark ettim."

"Teşekkürler...?" Alexandra'nın o albümü gördüğünü bilmiyordum. O albümü, yakalamak ve hatırlamak istediğim güzel manzaraların fotoğraflarını paylaşmak için açmıştım.

Gülümsüyor. "Ve senin, kampanyamız için seçtiğimiz kişilerden birinin irtibat kişisi olabileceğini düşündüm."

Huh. "Kim?"

"Girişimci."

"Silikon Vadisi'ndeki adam mı? San Mateo'ya gitmem gerekecek mi?" Orada bir ofisimiz var, ama gitmek istemiyorum. Tüm arkadaşlarım ve ailem Virginia'da.

"Aslında hayır. O kısa süre önce Virginia'ya geri taşındı." Yine gülümsüyor.

Başka bir cevap bulamadığım için ben de gülümsedim. En azından taşınmam gerekmeyecek. Ama uygulama geliştiricisi olan Sammi'den Silikon Vadisi'ndeki tiplerle ilgili hikayeler duymuştum ve hiçbirisi iyi gelmemiştir. "Megaloman" ve "dayanılmaz" gibi kelimeler kullanılmıştı ve benim gibi açık sözlü bir arkadaşımın gelen bu tür sözler asla iyiye işaret değildir.

"Bilgin olsun, Mimi ile konuştum. O da senin bu projeye katılmanın harika olacağını düşünüyor. İnisiyatif alıp parlama şansı."

Harika. Artık patronumdan beni kurtarmasını isteyemem.

İnterkom çalar. "Bay Carmichaels geldi," der Ophelia'nın sesi.

Alexandra önümüzdeki masadaki uzaktan kumandaya basar. "Lütfen içeri alın."

Kapı açılır ve genç bir adam içeri girer. Bir an için tek yapabildiğim gözlerimi kırpmaktır. Alexandra'nın onun eski bir girişimci olduğunu söylediğine yemin ederim. Bu adam bir girişimciden çok bir modele benziyor...

Bu CJ!

Beni takip mi ediyor? Ofisteki sıcaklık on derece artmış gibi geliyor. Kıpırdanmaya başlıyorum, sonra kendimi tutuyorum. *Sakin ol kızım.* Güçlü kıyafetimi giydim, iç çamaşırlarım bile.

Alexandra kollarını açarak ona doğru yürür ve Fransız politikacılar gibi havada öpüşerek sarılırlar. "Seni görmek ne güzel. İlgilendiğini duyduğumda çok heyecanlandım."

"Tabii ki ilgileniyorum. Sana borçlu olduğumu biliyorsun."

Sesi dün gecekiyle aynı — beni kızartıp karnımı kıpır kıpır eden alçak ve yumuşak bir ses. Kanepeye geri çekiliyorum, gizli bir kaçış kapısı olmasını umuyorum. Olmazsa, beni bu durumdan kurtaracak herhangi bir şey.

Onu tekrar görmek... onunla vakit geçirmek, profesyonel bir ortamda olsa bile, kişisel ilkelerime aykırı. Zor anlarımda beni gören erkeklerle ilişki kurmam ve CJ iki kez orada oldu: suşi restoranındaki utanç verici randevu (artı dişlerimdeki ruj) ve yüzüme üç kez lanetli iç çamaşırımın çarpması. Matt'in sağdııcı olarak onu daha fazla görmek zorunda kalacağım için zaten yeterince kötü.

"Saçmalık," diyor, geri çekilirken. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Her akıllı iş kadınının yapacağı şeyi yaptım."

Bana doğru eliyle işaret etti ve CJ bana baktı. O bakışın tüm etkisi başımı döndürdü... annemin dolabından bir keresinde çaldığım Macallan 25 gibi. Sabahın bu saatinde buna hazır değildim.

"Bu bizim irtibat görevlimiz Michelle Malone. O çok zeki ve eminim seni hazırlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

"Mükemmel." Dudakları ofis ortamına uygun bir gülümsemeye bükülür, ama gözleri... ah, gözleri kötücül, tatminkar bir parıltıyla ışıldamaktadır. "Aslında daha önce tanışmıştık, dün gece Jan'ın evindeydim. Tekrar görüşmek güzel." Elini uzatır, hareketi fazlasıyla akıcıdır.

CEO'm izliyor, bu yüzden görmezden gelmek yerine elini sıkıyorum. "O zevk bana ait. Tekrar." Gerçeği söyleyemediğim için sahte bir gülümseme takınıyorum.

Hemen bırakmıyor... ama bu beni çok da rahatsız etmiyor, çünkü o çok sıcak ve yakınlığımızdan kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Odunsu ve dumanlı bir kokusu var.

Ne kadar seksi olursa olsun fark etmez. O, Aşağılanmış Michelle'i gördü. Ve şimdi İş kategorisinde. Bu da onu bir eşya yapar.

Doğru. Erkekler ve işin karışması konusunda başka bir kişisel kuralım var. Ofis içi ilişkiler kurmam. Annem, işte tanışıp evlenen ve sonra "boş ver" diyen birçok çiftin boşanma davalarını yürüttü. Tabii ki, sonrasında her zaman çok garip bir durum olur, biri başka bir iş arkadaşıyla birlikte olursa durum daha da kötüleşir.

Onu oturduğun bir sandalye olarak düşün.

Evet. Bir sandalye. Hiç de seksi olmayan bir eşya. Ama sonra CJ'in kucağına oturmuş, onun kolları kemer gibi belimi saran bir görüntü aklıma geliyor. Ve bu beni rahatsız etmek yerine, daha sıcak hissetmemi sağlıyor... ve biraz da

nefesim kesiliyor. Ve görüntüdeki Michelle kıkırdıyor ve kollarını onun boynuna doluyor.

Bu yararsız görüntüyü kafamdan silmek için başımı sallıyorum.

Alexandra konuşuyor. Dinlediğimi göstermek için ara sıra gülümsüyor ve başımı sallıyorum... ama aslında dinlemiyorum. Çok dikkatim dağınık. CJ'in neden bir irtibat görevlisine ihtiyacı olduğunu anlamıyorum - uygulamamızı kullanmak beyin cerrahisi değil ki - ve neden pazarlama departmanından biri değil de insan kaynaklarından benim olmam gerektiğini de anlamıyorum. CJ kişisel alanımı ihlal etmeye devam ediyor, kanepede yanıma oturuyor, uzun sağ bacağı sol bacağımdan sadece birkaç santim uzakta.

Alexandra'ya konuşurken ağırlığını değiştiriyor ve bacağı benimkine değişiyor. İçimi bir heyecan kaplıyor ve ne kadar masumca gülümserse gülümsesin, bunu kasten yaptığını biliyorum.

Neyse ki toplantı yakında sona eriyor — Alexandra meşgul bir kadın — ve CJ'yi beklemeden ayrılıyorum.

Evet! Asansör kapıları açık bir şekilde bekliyor. İçeri koşuyorum ve Kapama düğmesine en az yüz kez basıyorum.

Hadi, hadi!

Kapılar çok yavaşça kaymaya başlıyor ve aralık kapanıyor. CJ'in koridorda geldiğini görüyorum. Neredeyse... neredeyse...

Evet! Artık boşluk o kadar küçük ki, ben bile elimi sokamıyorum. Dokuzuncu kata, bebeğim!

Ama asansör hareket etmiyor. Bunun yerine, kapılar Kızıldeniz gibi açılıyor...

Ve CJ bana çarpık bir gülümseme atıyor.

Altıncı Bölüm

CJ

Michelle omuzları gergin ve karamel rengi gözleri kısılmış bir şekilde bana bakıyor.

Gülümsemeden edemiyorum. Gözlerindeki o ateş ve dehşetle son derece sevimli görünüyor. Ve her nefes alışında göğsünün inip kalkışı hipnotize edici.

Asansöre girip kapı düğmesine basarken, narenciye şampuanı ve elma kokulu losyonunun kokusunu içime çekiyorum. Nefis.

"Tekrar karşılaştığımıza ve senin benim irtibat görevlim olduğuna sevindim," diyorum en samimi ses tonumla.

Michelle'in dudaklarını büzmesinden, Alexandra'nın ofisinde olanların sadece bir tesadüf olduğuna inanmadığını anlıyorum. Akıllı kız.

Bütün bunlar tesadüf değil. Alexandra'ya Michelle'in benim irtibat kişim olabileceğini sordum, çünkü Jan'ın yakın arkadaşı ve çok yetenekli görünüyordu. Alexandra ilk başta şaşırdı, yıllardır kullandığım bir uygulamada neden yardıma ihtiyacım olduğunu anlamadı. Hiç görmemiş olsam bile, teknolojiyi herkes kadar iyi anlayabilirdim — ne de olsa servetimi Silikon Vadisi'nde yaptım. Ama Michelle kadar seksi birinin bana işin inceliklerini öğretme fırsatını kaçırmayacağım. Bilgisayar bilimi asistanlarım onun yarısı kadar çekici olsaydı, CS 101 dersinden birkaç kez kasten kalırdım.

Alexandra, yalanımı fark etmiş olsun ya da olmasın, davranışlarıma dikkat etmem konusunda sert bir uyarıda bulunarak kabul etti. "Michelle iyi bir kız."

Tabii ki. Ve onun istemediği hiçbir Şeyi yapmayacağım. En yakın arkadaşlarının onu ne kadar koruduğunu gördüm ve Matt ile Luke'un onlara hayran hayran bakışlarından, bu ikisinden hiçbir yardım alamayacağımı biliyorum.

"Rahat ol," diyorum Michelle'e. "Sana asla tuvalet şakaları yapmayacağıma söz veriyorum. Ve düzenli olarak diş ipi kullanıyorum."

Omurgası daha da dikleşir, omuzları geriye doğru çekilir. Bu,  fke ve haysiyet dolu bir duruş, ama en önemli noktayı fark etmeden edemiyorum: bu duruş, göğüslerini vücuduna yapışan elbisesine doğru itiyor. Bu arada, elbisenin rengi, en sevdiğim şaraplardan biri olan, iyi yıllanmış bir merlot rengi. Eminim tadı da en az şarap kadar lezzetlidir.

"O kaba adam orada olmasaydı bile," diye devam ediyorum, "gelip seni yosunlu randevundan kurtarırdım."

"Teşekkürler," diyor, gözleri kapıların üzerindeki dijital panele takılı. Aşağı inerken rakamlar değişiyor ve o narin ayağını hafifçe vuruyor.

Güzel ayakkabılar. Kadın ayakkabıları hakkında pek bilgim yok ama, kayışların onun dar ayaklarını sarması ve sevimli bordo tırnaklarını göstermesi hoşuma gidiyor. Topuklar da baldırlarını daha esnek ve daha sıkı gösteriyor.

Kadınların ayak parmaklarını ve benzeri Şeyleri fark etmek benim tarzım değildir, ama Michelle'de buna engel olamıyorum. Onda karşı konulmaz bulduğum çekici bir kadınsılık var.

Asansör dokuzuncu katta durur ve bir zil sesi ile kapıları açar. Michelle çıkar, ben de onu takip ederim, yürürken kı ının hareketine hayranlıkla bakarım.

"Yardım etmek isterdim, ama uygulamayı kendin yükleyip keşfetmen daha iyi olur," diyor, koridorda yürürken biraz fazla rahat bir tavırla. "Böylece ne kadar kullanıcı dostu olduğunu görebilirsin."

Kullanıcı dostu. Gerçekten. Benden kurtulmak istiyorsa, en son pazarlama kampanyasından daha fazla özellik belirtmelidir. "Denedim, ama

—

"Bu sabah çok toplantım var."

"Anlıyorum.  ğle yemeğine ne dersin?" Ona gülümserim.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra sanki bir Şeye hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. "Emin değilim..."

Sanırım açık ve net olmalıyım. "Ben bekârim. Senden hoşlanıyorum."

Kaşlarını kaldırır. "Beni tanımıyorsun bile."

"Hayır, ama senin *hakkında* çok şey biliyorum. Çok güzelsin. Alexandra için çalıştığına göre, açıkça zekisin. Ve dün gece o iki adama katlanmak için Job'un sabrına sahipsin."

Sessizce beni inceliyor. Sonunda iç çekip başını sallıyor. "Profesyonel ilişkim olan insanlarla hiçbir şey yapmam. Buna... bir kural diyelim."

"Tamamen anlıyorum." Telefonumu çıkarırım. "Alexandra'ya kampanyayı yapamayacağımı mesaj atacağım." Sesime toplayabildiğim en içten pişmanlığı katarım. Alexandra, şirketimi ilk kurduğumda bana çok yardımcı olmuştu. Ne olursa olsun onu yüzüstü bırakmayacağım. Ama Michelle bunu bilmiyor.

"*Hayır!*" diye bağırdı ve elini telefonuma doğru uzattı.

Gülmemeye çalışarak, kolumu kaldırıp telefonu onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. Parmak uçlarına yükseliyor, sonra vücudunu benimkine doğru itiyor. Ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum, tüm dikkatini telefonu elimden almaya vermiş durumda, ama lanet olsun, o tatlı, yumuşak kıvrımların hissi kanımı kaynatıyor. Vücudumun hatlarına mükemmel uyuyorlar ve cildinin ince kadınsı kokusunu, nefesindeki hafif nane kokusunu alabiliyorum. Saçları sıcak ve ipeksi, kalın kahverengi dalgalara ellerimi gömmek için kendimi zor tutuyorum.

Aniden çığlık atar, vücudu garip bir şekilde eğilir. Kolumu beline dolarım. Elini telefonuma uzatıp onu çekip alırken, gözlerinde zafer ışığı parlar. Kandırıldım — ama umurumda değil, çünkü onu omuzlarından kalçalarına kadar bana doğru bastırmış durumdayım. Gözlerinin büyümesi ve nefesini kesmesinden, karnına karşı ereksiyonumu kesinlikle hissettiği anlaşıyor.

Gülümserim, bundan olması gerekenden çok daha fazla zevk alırım. Bana biraz daha sürtünmek isterse, telefonumdan çok daha fazlasını alabilir.

"Vay canına, Michelle. Senin birini cinsel tacizde bulunacak türde biri olduğunu hiç tahmin etmezdim!"

Tiz, hafif burunlu bir ses anımızı bölüyor ve Michelle çılgınca itiyor, yüzü kıpkırmızı. Onu utandırmak istemediğim için

onu utandırmak istemediğim için bırakırım. Bu davetsiz misafir de kim?

Bir kadın, neredeyse siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kirpikleri takma. Göğüsleri de öyle, en az on beş eyalette yasadışı olması gereken süper dar mikro mini elbisesinden neredeyse taşmak üzere. Keçi karpuzu görmüş gibi, boncuk gibi gözleriyle bakıyor.

"Izzy," diyor Michelle, sesi plastik gibi sert. "Burada ne yapıyorsun?"

Izzy bir kağıt sallıyor. "Sosyal yardım belgelerimi teslim ediyorum."

"Son teslim tarihi geçen Cuma'ydı."

Izzy omuz silkiyor. "Üzgünüm. Ama geç kaldığıma biraz sevindim. Bu hafta başında cinsiyet duyarlılığı eğitiminden sonra senin ikiye bölünmüşlüğüne izlemek eğlenceli, Michelle."

Ne cadaloz. "İkimiz de aldırıyorsak bu taciz sayılmaz," diyorum. "Ve inan bana, ikimizin cinsiyetine karşı son derece duyarlıyım."

"Yine de onu rahatsız edici buluyorum."

"O zaman beni bulmayı bırak," diyor Michelle.

Izzy bana bakıyor. Gözlerindeki tuhaf bir şekilde açgözlü parıltıyı sevmiyorum.

"Fark etmediysen," diye devam ediyorum, koruyucu bir elimi , "Dengemi kaybettim. Michelle yardım etmeye çalıştı, ama ben daha iri ve ağır olduğum için pek bir şey yapamadı. Yine de, onun hızlı refleksleri olmasaydı hangi kemiklerim kırılabilirdi bir düşün."

"Michelle'in insan kaynakları ile meşgul olduğunu görebiliyorsun, bu yüzden onun zamanını boşaltmalısın. Ben senin irtibatın olabilirim."

Ne oluyor? Bunu nasıl bu kadar çabuk öğrendi?

Michelle sinirli bir şekilde iç çeker. "Onu bu kadar çok istiyorsan, Alexandra ile konuş," der.

Izzy zorla gülümser. "Mimi buna hayır diyecek." Bana kompo kurarcasına göz kırpar, ki bu çok tuhaf. "Mimi, Michelle'in patronu. Onun için çalışmak kolay değil."

Bu kadını hiç sevmiyorum. Ya da yapmaya çalıştığı şeyleri. Eğer onunla birlikte olursam, Alexandra'ya istifa ettiğimi yazmakla kalmayacağım, Bahamalar'a bir gemi seyahati yapacağım, böylece cinayet hapse girmeyeceğim. Ya da daha kötüsü.

"Alexandra Mimi'ye çoktan söyledi," diyor Michelle soğuk bir sesle, boş elini sıkıp açarak. "şimdi, izin vererseniz, bir toplantım var."

Telefonumu göğsüme vurur, doksana derece dönüp uzaklaşır. Bu da beni Izzy ile baş başa bırakır, ki o bir kertenkelenin küpeleri kadar çılgın görünüyor.

Hiç vakit kaybetmeden, yapışkan bir sümüklü böcek gibi yanıma yaklaşıyor. "Alexandra ve Mimi'nin söyledikleri önemli değil. Uygulamanın özelliklerini sana memnuniyetle gösteririm... ya da görmek istediğin başka herhangi bir şeyi, anlarsın ya." Kıkırdıyor, kirpiklerini kırpıőtırıyor, yanaklarını kertiyor ve dudaklarını sıkıca O şeklinde birleőtiriyor.

Ona yaklaşıyorum. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diyorum, sesimi alçaltarak.

Gözleri biraz parladı, dili dudaklarının üzerinde dolaőtı.

Gülümsedim. "Ama dürüst olmak gerekirse? Annemin keçisini sikkemeyi tercih ederim."

Yedinci Bölüm

Michelle

"Ne moral bozucu bir laf, haha. 'Bekle, sütyenimi çıkarmadan önce... İnsan Kaynakları'na evrak vermem gerekiyor. Laura, toplantıdan çıkarken gözlerini devirir.

Hukuk ekibinin ofis içi ilişkilerle ilgili sürpriz bir gündem maddesi nedeniyle toplantı geç saatlere kadar sürdü. Bu konuda bir politikamız yok — Alexandra'nın gayri resmi olarak onaylamaması dışında — ama mevcut durum göz önüne alındığında, hukukçular bir politika oluşturmamızın akıllıca olacağını düşünüyorlar. Aslında çok basit. Her iki taraf da açıkça rızalarını belirten bir formu ve söz konusu ilişkiden doğabilecek tüm sorumluluklardan şirketi ibra eden başka bir formu imzalamadıkça, şirket içinde flört etmek yasak. Hukuk dili başımı ağrıttı, ama hepimiz okumak zorundaydık.

Birkaç iş arkadaşım Laura'nın alaycı sözlerine katıldıklarını fısıldayarak söylüyorlar. Aslında ben de katılıyorum, ama ofis içi entrikalara karışmadığım için pek önemi yok.

Saat zaten 12:30 ve ben açlıktan ölüyorum. Granola bar hızlı ve besleyici olduğu için harika bir kahvaltı seçeneği, ama tok tutmuyor. Karnım acınacak şekilde guruluyor, ama öğle yemeğinde ne yemek istediğimi hiç bilmiyorum. Kafeteryada iyi bir şey kalmışsa belki bir sandviç yerim. Uygulama geliştirme ekibi Pizza Cuma günü yapıyor. Belki insan kaynakları da böyle bir şey yapmalı.

Masama gidiyorum ve üzerinde bambu çubuklar olan muhteşem siyah, kırmızı ve altın rengi bir kutu buluyorum. Huh. Benim olamaz...

Yoksa... olabilir mi?

Zarif plastik kutudan küçük sarı bir yapışkan notu çıkarıyorum.

İnsanlar "aç kal" derler... ama bu saçmalık. Afiyet

olsun. –CJ

Ağzımı sıkıyorum. Normalde erkeklerden bir şeyler kabul etmekte sorunum yok. Bana bir şeyler vermek istiyorlarsa, neden hayır diyeyim ki? Eğer bir şartı varsa, onu kolayca kesip atabilirim. Ama CJ'in teklifinin kesilebilir bir şartı olmadığını hissedebiliyorum. Yıkılmaz bir titanyum zincirle birlikte geliyor.

Önce içinde ne olduğunu gör, sonra karar ver.

Belki de içinde kızarmış ahtapot testisleri falan vardır. O zaman *hem* onu *hem de* yemeği neşeyle reddedebilirim.

Kapağı açıyorum ve en güzel maguro nigiri'yi görünce hafifçe nefes veriyorum — talihsiz randevumda yemek istediğim ama yiyemediğim suşi. Balık eşit şekilde kesilmiş ve mermi şeklindeki pirinç toplarının üzerine güzelce yerleştirilmiş. Ve beni yemeye çağırıyorlar. *Hemen.*

Ağzım sulanıyor. Bunu boşa harcamamın imkanı yok. CJ'yi bir dahaki görüşmemizde geri verebileceğim de değil. O zamana kadar maguro bozulmuş olacak. Ve bu güzel ton balığını reddetmek, BM'nin bir konvansiyonuna veya başka bir şeye aykırı bir suçtur. Ya da öyle olmalı.

Karnım guruluyor. Boş ver. Suşiyi iştahla ve ekstra wasabi ile yiyorum. Balık çok taze ve çok lezzetli, sanki yasak meyvenin dilimleri gibi.

Üçüncü parçayı ağızıma attığımda, Sammi'den bir mesaj alıyorum.

–Sammi: Tamam, kızım, anlat bakalım.

–Michelle: Ne?

–Sammi: Benden bir şeyler saklıyorsun.

–Michelle: Asla yapmam!

Tabii dün geceki tuvalet şakalarını paylaşmamam sakladığım bir şey sayılmazsa.

–Sammi: O zaman bu ne, lütfen söyle?

Sabah çekilmiş benim ve CJ'in fotoğrafını gönderdi. Fotoğrafa bakarken yüzüm kızardı. Aman Tanrım. *Öyle mi* görünüyordum? Izzy'nin bu kadar huysuz olmasına şaşmamalı. Ona yapışmışım, sırtı duvara dayalı. Sanki adamı kafese kapatıp üzerine atlamaya çalışıyormuşum gibi görünüyor. En azından ereksiyonunu göremiyorsunuz, ki ne yaptığımı fark ettiğimde kesinlikle hissetmiştim.

Kolunu belime doladığında, göğüslerim göğsüne yapıştı ve giysilerimin içinden onun sıcaklığını, kokusunu ve dokunuşunu hissederken, hareketsiz kalmak için elimden gelen tek şey buydu. Tamamen sertleşmişti, ağzı o kadar yakındı ki, biraz öne eğilseydim onu öpebilirdim. Ve ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu... Kızgın olmam gerekirdi. Burası iş yeri idi ve biz profesyonel olarak çalışıyorduk. Ama bunun yerine, kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı ve onun penisinin bana bastırıldığı yer erimiş gibi hissettim.

Nefesimi verip, kendimi biraz serinletmeye başlıyorum. Klima arızalı olmalı. Bakım servisine onarım talebinde bulunmalıyım.

–Sammi: Ee?

–Michelle: Yorum yok.

–Sammi: Neredesin?

–Michelle: Masamda.

–Sammi: Oraya geliyorum.

Hay aksi. Sorguya çekecek. Neden programcı olmaya karar verdiğini hiç anlamıyorum, çünkü cinayet masası dedektifi ya da vergi müfettişi olmalıydı.

Beş dakika içinde Sammi geldi... Jan'la birlikte. Tabii ki. İkisi uygulama geliştirme departmanında birlikte çalışıyorlar ve Jan bu dedikodu fırsatını kaçırmazdı.

Sammi pembe bir bluz, yıpranmış kot pantolon ve kalın botlar giymiş. Luke'un her renkte seksi olduğunu düşündüğü için yıllardır sadık kaldığı "sadece siyah" kıyafet kuralını artık bırakmış. Jan, eteğinde ayçiçekleri olan krem rengi bir elbise giymiş. Bu, Matt'in hediyesiydi; ayçiçekleri en sevdiği çiçeklerdi.

"Tim sana yapacak bir şey vermiyor mu?" diye söyleniyorum, onlar iki boş sandalyeyi kapıp masamın önüne otururken.

"Bundan daha acil bir şey yok," diyor Sammi. "Hey, neden insan kaynakları öğle yemeğinde suşi yiyor da biz pizza yiyoruz?"

"Tüm İK değil," diyor Jan etrafına bakındıktan sonra. "Sadece Michelle."

Sammi iki kaşını da kaldırdı. "Ne hoş. Nerede bu kadar iyi bir suşi restoranı buldun ki eve servis yapıyor?"

Bu nigirilerin nasıl masama geldiğini konuşmak istemiyorum, bu yüzden kahvemi yudumluyorum. Sonra, bakışlarım tekrar resme düştüğünde, konuyu ele alıp Sammi'ye dönüyorum. "Bunu nereden buldun?"

"Şirket intranetinden." "Ne?"

"Bilirsin. Sosyal forumdan." "Evet, biliyorum. İnsan kaynaklarının fikriydi."

"Seninkini kastediyorsun," diyor Jan, hak eden yere hak ettiğini vermekte kararlı. "Evet, burası insanların kişisel hayatlarını şirket içindeki diğerleriyle paylaştıkları bir yer olmalı." Çalışanlar arasında daha güçlü bağlar ve topluluk duygusu oluşturmak için. Bu bu pek uygun değil.

Jan irkilir. "Yeni bir başlık altındaydı, 'Dokuzuncu Katta Kuru Sevişme'."

Elimle yüzümü kapatıyorum. "Aman Tanrım." *Lanet Izzy*. Her şirket etkinliğinde gerçek kuru sevişmenin kim olduğunu hepimiz biliyoruz.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, onunla kuru seks yaptığını düşünmedim," diyor Sammi destekleyici bir şekilde, sonra da "Çünkü onu en az bir kez becermişsin gibi görünüyor" diyerek her şeyi mahvediyor.

"Hayır." İnkârım anında ve hızlıdır. "Bunu itiraf etmek utanç verici bir şey değil."

"Izzy'yi öldüreceğim."

"Ben senin tanığın olacağım," diyor Jan.

Gerçek dostluk. Beni durdurmaya bile çalışmıyor.

"Bunu kaç kişi gördü?" diye soruyorum, yargı seline hazırlıklı olarak.

"İki. Aslında dört: sen, ben, Jan, Izzy." Sammi sırtıyor. "Orada takılıyordum, o yüzden ortaya çıkar çıkmaz veritabanına girip resmi sildim ve Izzy'nin giriş bilgilerini bozdum. Şifresini bile geri alamayacak." Yumuşak bir kahkaha atıyor.

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Sammi'ye siber güvenlik politikamızı ve onun bu politikayı mümkün olan en sinsi şekilde ihlal ettiğini hatırlatmalıyım. Sonra ona bunu yapmaması gerektiğini ve gelecekte de yapmaması gerektiğini söylemeliyim. Ama tek söyleyebildiğim şey: "Teşekkürler."

"Rica ederim." Sammi sırtıyor, sonra öne eğiliyor. "Ama şimdi bana borçlusun. Anlat bakalım. Bu adam kim? Daha da önemlisi, ne kadar yakışıklı?"

Jan çenesini eline dayar ve bana bekleyişle bakar. O taraftan yardım gelmeyecek.

Fotoğrafa tekrar bakıyorum. CJ'in yüzü saçlarımla gizlenmiş. Şanslı adam.

Suşimi bitiriyorum. "O CJ."

Sonra Alexandra'nın benden istediği şeyi anlatırım.

"Vay canına, çöpçatan Alexandra! Woohoo!" Sammi, gözleri parlayarak diyor. "Bu harika. Düğün planlaması ve diğer işlerle onu daha sık göreceksin."

"Ofis içinde flört etmek yasak." "Ne olmuş yani? O burada çalışmıyor ki, değil mi?" diye sorar Jan.

"Pazarlama kampanyasına yardım ediyorsa, bir nevi burada çalışıyor sayılır."

Jan kaşlarını çatır. "Eminim bu sayılmaz."

"Kesinlikle sayılmaz," diyor Sammi. "Matt'e teyit ettirelim."

İç çekiyorum. Şirketin iç danışmanı olarak Matt bunu bilir, ama...

"Mesele o değil."

Jan gözlerini kırıştırır. "Neden değil?"

"İnsanlar ofiste ilişki kurduktan sonra işler yolunda gitmezse ne olur?" diye sorarım.

Sammi üç saniye düşünür. "Ayrılrılar mı?" Jan onaylayarak başını sallar.

"Evet. Ve *sonra* inanılmaz derecede garip bir ofis hayatı yaşarlar, bu da kariyerlerini mahveder. Annemin bundan bahsettiğini duydum. İçlerinden biri başka bir iş arkadaşıyla birlikte olursa durum daha da kötüleşir."

"Ee? Bunun seninle ve CJ ile ne ilgisi var?"

"O olduk olduk sık Alexandra Alexandra Ne eğer kalırsa burada kalırsa? Ya burada çalışmaya karar verirse?"

"Burada asla çalışmayacağına dair bir anlaşma imzalatın," diyor Jan. Matt ile çok uzun süredir birlikte. Avukat gibi düşünmeye başlamış.

"Uh, sanmıyorum..."

"Evlenmek istemiyor musun?" diyor Sammi.

"Kendimi harika, sevgi dolu bir gelecek hayal edebileceğim birini arıyorum, ama bu *yarın* evleneceğim anlamına gelmez. Zamanım var."

"Tabii. Elbette." Sammi başını sallar, ama gözleri yaramazlıkla parlıyor.

"Hile yok. Sorgulama yok. Ve tuhaf siber takip yok," diyorum, her seferinde parmağımı kaldırarak.

"Merak etme, Bayan İK." Sammi göz kırpmıyor. "Yapmam."

Sekizinci Bölüm

CJ

Ferrari'mi Matt'in sokağına çekip, metalik kırmızı BMW'nin yanındaki garaj yoluna park ettim. Ancak dikkatimin çoğu, Michelle'in yaşadığı yan komşu evdeydi.

Şimdiye kadar çikolatayı almış olmalı. İşyerinde başka bir hediye vermek biraz tahmin edilebilir olacağından, onu evine gönderdim. Sabahdan beri onu görmedim —kendi tercihimle değil— ve öğle yemeği için bana teşekkür etmek için mesaj atmaya çalışmadı. Ama *benim* aldığım lezzetli bir şeyi yediğini bilmek yeterince iyi. Eminim daha sonra hem suşi hem de çikolata için bana şahsen teşekkür edecektir.

Oraya gitmek çok cazip geliyor, tabii ki doğal bir şekilde, ama hayır. Bugün yapmam gereken her şeyi yaptım. Babam ne demişti? Acele etmek asla iyi değildir.

Matt'in beni davet ettiği akşam yemeği için bir şişe mükemmel bordo şarabı elimde tutarak arabamdan indim. Hâlâ onun Manhattan'daki dairesini bırakıp Virginia'ya taşınmasına ve hatta nişanlısı olmasına inanamıyorum. Onlarca kadın onunla ciddi bir ilişki kurmaya çalıştı ama kimse başaramadı. Jan gerçekten özel biri olmalı.

Tabii aralarındaki "romantizm" devam ederse.

Uzun vadeli ilişkiler konusunda çok şüpheciyim, çünkü bu, biriyle yaşayabileceğiniz tüm güzel şeylerin sonu demektir. Sizi bağlayan bir pranga gibi davranır, sizi yıpratır ve üzüntüye boğar, genellikle de biriniz diğerini öldürmek isteyene kadar, ya da en azından mümkün olan en çirkin ve kötü şekilde boşanana kadar, kin ve öfkeye dönüşür. Tek yapmanız gereken, başarısız ilişkilerle ilgili istatistiklere bakmak... ya da annemle babamın evliliğine.

Ailemle ilgili gerçekten ironik olan şey, evliyken birbirlerinden daha fazla nefret edemezlerdi, ama boşanır boşanmaz, araları düzeldi. Korkutucu derecede dostaneydiler. Nişanlanma, evlenme ve boşanmanın masrafı ve zahmeti olmadan, o kadar yıl boyunca sadece birlikte olsalardı, çok daha iyi durumda olurlardı.

Kapıyı çaldığımda Matt kapıyı açar. "Selam dostum. İçeri gel."

Mutlu görünüyor ve Jan mutfaktan margarita ile çıkınca gülümsemesi on kat daha parlak hale geliyor.

Bana tuhaf bir şekilde bakıyor, sanki bir barda falan gibi ve bana yaklaşıp yaklaşmayacağına karar vermeye çalışıyor. Bir barda olsaydım ona öldürücü gülümsemelerimden birini atardım - kadınların ilgisini seviyorum ve Jan son gördüğümünden beri çok güzelleşmiş - ama bu benim en iyi arkadaşımın nişanlısı. Çıplak bir şekilde üstüme atlasa bile, onu bir vampir yarasadan daha hızlı uzaklaştırırdım.

Matt'e doğru bir bakış atıyorum, ama endişeli görünmüyor, muhtemelen bana güvendiği için. Erkeklik kurallarına sıkı sıkıya bağlıyım. Ama belki de Jan'ın ne yaptığı umurunda olmayan bir noktaya gelmiştir... Tanrım, öyle hissediyorsa düğünü iptal etmesini mi önermeliyim?

Sonra hatırladım... Jan, Michelle'in yakın arkadaşı ve ev arkadaşı. Beni inceliyor olması hiç de şaşırtıcı değil.

Gerginlik azalır. Hepimiz mutfağa gideriz, orada Matt'e getirdiğim şarabı veririm.

"Güzel şarap," diyor Matt, etiketi kontrol ederken. "Paris'ten aldım."

"Öyle mi?" Şişenin mantarını açıp, biraz havalanması için bir sürahiye döker. Hafif bir meşe ve çilek kokusu yayılır.

Jan telefonuna bir şey yazıyor, sonra alt dudağını ısırtıyor. "Şey... Bu bölgede ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye soruyor, başını kaldırarak.

Matt hafifçe inler. Ona bir bakış atarım, ama soruyu cevaplarım. "Henüz emin değilim."

Telefonuna bir şeyler yazıyor. "Peki ya... planın..." Yüzü, Michelle'in dudaklarındaki rujdan daha kırmızıya dönüyor. "Aman Tanrım."

"Ne?"

Matt gözlerini devirir ve telefonu elinden alır. "Evlenmeyi planlıyor musun? Eğer öyleyse, ne zaman? Tipin nedir?" diye okur, gözleri ekranda. "Herhangi bir hastalığın var mı? Özellikle cinsel yolla bulaşan hastalıklar? Ailenizde tıbbi sorunlar var mı?"

"Ne?"

Matt hoşgörölü bir gülümsemeyle başını sallır. "Sammi."

Doğru. Dün gecedten siyah saçlı olan.

"Bir kez başladığında, düşmanca davranan bir tanığı kırmaya çalışan bir savcıdan daha kötüdür," diye ekledi.

"Oh, tanrım."

"En azından sana tutuklanma veya suç geçmişin hakkında soru sormadı."

"Muhtemelen o da gelecek," diye mırıldanır Jan, sonra margaritadan iki büyük yudum alır.

"Cidden mi?" Gülmekle dehşete kapılmak arasında kararsız kaldım. Michelle'in arkadaşları aracılığıyla beni tanımaya çalışması sevimli bir davranış... Gerçi doğrudan bana sorabilirdi. Ben bilgi saklayan biri değilim. Ömür boyu bağlılık istememek, yalan söylemek anlamına gelmez. İyi bir ilişki için tam açıklık çok önemlidir. "Sammi neden bana kendisi sormuyor?"

"Bu hafta sonu Luke ile şehir dışındalar. Aksi takdirde, inan bana, sorardı."

Büyük bir penceresi olan oturma odasına geçiyoruz. Michelle'in evinden çıktığını görünce şarabımı neredeyse tükürüyorum. Kalın kahverengi dalgalı saçları sallanıyor ve kırmızı mikro mini elbisesiyle ağız sulandıran muhteşem kıvrımları ortaya çıkıyor. "*O kıyafetle* nereye gidiyor?"

Jan dışarıya bakıyor. "İşe."

"İşe mi?" Bugün cuma akşamı.

"Yerel bir özel dedektif için bal kutusuyla ikinci bir iş yapıyor, sağda solda aldatanları yakalıyor. Bu işte çok iyi." Jan omuz silkiyor. "Aylardır yapıyor."

Çılgınca sırtıtmak burada en iyi tepki olmayabilir, ama kendimi tutamıyorum. Michelle ve ben ilişkiler konusunda *tamamen* aynı fikirdeyiz.

Bu akşamki akşam yemeği ve çikolata için bana teŖekkr edecek zamanı olmayabileceğinden, yarın onunla kaliteli zaman geirebilmemiz için baŖka bir plan yapmam gerekiyor.

Dokuzuncu Bölüm

Michelle

Gözlerimi açtığımda, yatak başındaki saat tam olarak dokuz buçuk olduğunu gösteriyor.

Sabah. Annem ve babamla cumartesi brunchına yetişmek istiyorsam acele etsem iyi olur.

Her zamanki gibi bir hafta önceden davet etmediler, ama babam dün gece bana mesaj attı. Güzel görünmek için ekstra özen gösteriyorum. Annemi her gördüğümde böyle yaparım. Ona, tam bir başarısızlık olmadığımı kanıtlamak için her zaman en iyi halimi göstermem gerektiğini hissediyorum.

Aşağı indiğimde, makyajımı yapmış, rahat bir turkuaz bluz, kot mini etek ve slingback ayakkabılar giymiş durumdayım. Mutfak tezgahında İsviçre'den gelen bitter çikolata kutusunu görüyorum. CJ dün göndermiş. Hediye, suşi paketinden daha kalın bir zincirle sarılmıştı, ama Avrupa çikolatasını reddedemedim. Ne güzel bir sürpriz.

Bir tanesini ağızıma atıp gözlerimi kapatıyorum ve kadifemsi acı-tatlılık dilimde eriyor. Bu... *oooh, evet...* en azından vibratörle orgazm kadar iyi. Böylesine mükemmel suşi ve çikolatayı bilen bir erkek yatakta da mükemmel olmaz mı? Böylesine seçici bir zevke sahip birinin o konuda eksik olması ne yazık olurdu. Oh, ve onun ereksiyonunu da unutmamalıyım - oldukça büyük ve çok sert. Aslında, sanırım bu şimdiye kadar hissettiğim en büyük ereksiyon. Penisin temel olarak hareketleriyle iyi olduğunu biliyorum, ama boyut ve sertlik de önemli, belki... yüzde elli kadar?

Yumuşak bir iç çekerek, yeni bir demlik kahve yapıp seyahat kupasına dolduruyorum, böylece ailemin evine giderken yudumlayabilirim. Annem boşanma avukatı, babam ise özel dedektif. Daha ilginç gözetim işleri yapma hayaline rağmen, onun ekmeği ve tereyağı hile

. Annem, boşanma davalarında aldatıcıların benzersiz bir dezavantaja sahip olduğunu açıkladı.

Mali başarılarına rağmen, yirmi yıl önce Arlington'da satın aldıkları evde yaşıyorlar. Üç katlı, küçük bir bahçesi, müstakil iki arabalık garajı, çok sayıda penceresi ve parke zemini olan bir ev. Annemle babam evin bakımına zaman ayıramadıkları için, iki haftada bir bahçıvan ve temizlikçi çağırıyorlar. Bu evin hiç bu kadar temiz ve her an misafir ağırlamaya hazır olduğunu hatırlamıyorum. Ayrıca, önemli bayramlarda evi süslemek için birisi geliyor. Lise mezuniyetine kadar okulumdaki tüm anneler bu evi kıskanıyordu.

İçeri girdiğimde taze pişmiş kurabiye kokusu geliyor. Annem yine o ruh halinde olmalı. Arada sırada, fazladan ev işleri yapma ihtiyacı hissediyor, bu da kimsenin yiyemeyeceği kadar çok kurabiye ve tarta pişirdiği anlamına geliyor. Onları başkalarına vermek yerine, yirmi dört saat sonra kalanları çöpe atıyor. Babam onun israfçı alışkanlıkları hakkında asla bir şey söylemiyor.

Bu da onların evliliklerinin neden sağlam olduğunu gösteriyor. Birbirlerinin tuhaflıklarına uyum sağlıyorlar.

"Anne, baba!" diye sesleniyorum.

Babam oturma odasından çıkar. Şakaklarındaki saçlar gümüş rengi parıldıyor, ama uzun saçlarını at kuyruğu yapması onu daha da yakışıklı gösteriyor. Yepyeni bir Yankees tişörtü uzun boylu vücuduna sarkıyor ve eski ev takımı tişörtünü, artık neredeyse beyazlaşmış kadar yıpranmış kot şortuyla kombinlemiş. Annem onları görmekten nefret etse de, babam onları atmayı reddediyor. Bana sarılır. "İşte buradasın. Annen üçüncü parti kurabiyelerini yeni bitirdi."

"Üçüncü mü? Davanın reddi talebini mi kaybetti yoksa?"

Omuz silkiyor. "Davaları hakkında konuşmadığını biliyorsun." Elimi onun koluna koyuyorum. "Gidip bir bakayım."

Annem mutfakta, tezgahın üzerine bir fırın tepsisi koyuyor. Elli yaşlarında olmasına rağmen, parlak bal rengi kahverengi saçları ve geniş ela gözleriyle hala çok güzel. Şu anda, saçlarını dağınık bir topuz yapıp sarı yazlık elbisesinin üzerine lekesiz pembe bir önlük giymiş haliyle, hiç de hukukçu bir köpekbalığına benzemiyor.

ama basit ev kıyafetleriyle bile, Martha Stewart hayranları için ev dergilerine modellik yapmaya hazırmış gibi kusursuz görünüyor. Topuzundaki dağınık saç telleri bile tam olması gereken yerde duruyor, ki bu benim hiç başaramadığım bir şey.

"Çok fazla kurabiye var. Hepsi benim için mi?"

"Tabii ki hayır. Kimse bu kadar kaloriye ihtiyaç duymaz," diyor, bakışları belime ve kalçalarımın düşüyor.

Her pazar sabahı mezurayla randevum olduğu ve kalça ölçülerimin ne durumda olduğunu bildiğim için bunu görmezden geliyorum. "Jan ve Sammi'nin sorun etmeyeceğinden eminim. Erkekler de öyle."

"Doğru. Onları unutmuşum." Açılmamış bir çikolata parçacıkları paketine düşünceli bir şekilde bakıyor.

"Anne. Bu kadarı yeter." Soğutma rafından, iç ısısından dolayı hala biraz yumuşak olan bir kurabiye çaldım. Bir tane sorun olmaz. İki tane alırsam elime bir tokat yiyebilirim. Annemin refleksleri bir mongoose'unkinden daha hızlıdır. "Ee, neler oluyor?"

"Şekerin çözemeyeceği bir şey yok, canım." Kurabiyeyi nazıkçe ısırır. Ve onun tek ısırık alacağını biliyorum.

Babam da bir tane almak için yanına gelir ve annem ona bir tane daha verir. "Biraz daha ihtiyacın var galiba," der tatlı bir sesle, bakışları babamın hala düzgün göbeğine düşer.

"Haklısın," der babam, sonra bütün kurabiyeleri ağzına tikiştirir. Sıcak çikolata dudaklarına biraz bulaşır.

Annem ona hafif bir hoşnutsuzlukla bakar ve sonra bana döner. "Oldukça neşeli görünüyorsun."

"Neden neşeli olmayayım ki? Hava harika ve işler yolunda gidiyor." Babama bir peçete uzatıp yüzündeki kahverengi lekeleri işaret ettim.

O iç geçirip çikolatayı silmeye başlar, bakışları kısa bir süre anneme kayar.

Ama annem şimdi bana odaklanmış durumda. "Bunu duymak güzel. Aşk hayatın nasıl gidiyor?"

CJ aklıma gelince yüzümü buruşturuyorum. Hayır, buna ihtiyacım yok. "Görünüşe göre bekar kalacağım. Ya da ufkumu genişleteceğim."

Gözleri, suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi parladı.

Oh, kahretsin.

"Biriyle tanıştın, değil mi?" "Uh...

hayır. Pek sayılmaz."

"Hadi ama. Hislerim var. Anlat bakalım." Kraliçe gibi eliyle işaret etti.

"O ve ben profesyonel mesleki ilişkimiz var. Biz gerçekten gerçekten bir şey yapamayız."

"Jan bir iş arkadaşıyla nişanlanmamış mıydı?"

"Bu, yeni politikamız yürürlüğe girmeden önceydi.

"Senin adamın da Harvard mezunu bir avukat mı?"

Midem sıkışıyor ve derin bir nefes alıyorum. Bu, her zaman yaptığımız türden bir konuşma: benim muhteşem bir kariyerim olmaması (İK, üzücü bir çıkmaz sokaktır) ve düzgün bir hayat sürmek istiyorsam, benden daha iyi eğitilmiş ve daha yüksek gelir elde edebilen bir kocaya ihtiyacım olması. Asla açıkça bir şey söylemez, ama endişeli ve hafif hayal kırıklığına uğramış bakışları, dikkatimi vermediğimi düşündüğünde attığı ince iç çekişleri... bunlar fazlasıyla yeterlidir.

"Olmazsa, her zaman Derek Darling ile yetinebilirsin. O oldukça kabul edilebilir birisi," diyor.

Derek, Jan'ın kuzenlerinden biri ve bizim gibi Sweet Darlings'te çalışıyor. Tüm Darlings ailesi üyeleri gibi yakışıklı, zeki ve tam bir beyefendi. Harika bir kombinasyon, ancak onunla hiçbir zaman kimyasal bir bağ hissetmemiş olmam dışında. Statik elektrik bile aramızdaki mesafeyi kapatmak istemiyor. Ancak annem, Derek'in benim yedeğim olarak büyük umutlar besliyor, çünkü ikimiz birlikte birkaç iş etkinliğine eşlik etmek zorunda kaldık.

Kapı zili çalıyor. Babam somurtuyor ve ben kapı kapı dolaşan satıcılar için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ne satıyorlarsa, gelecek ziyaretleri teşvik etmek için biraz satın alacağım.

Babam telefonu açar ve uygulamada beğendiğim Phuket düğün fotoğraflarındaki gibi mor ve beyaz orkideleri içeren kocaman bir buketle geri döner. Orada düğününü yapan bir kullanıcı bu fotoğrafları paylaşmış.

Annemin kaşları arasındaki deri bir anlığına kırışır, sonra bir gülümseme belirir, ancak nedense bu biraz

son zamanlarda biraz gergin. "Buna gerek yoktu..."

"Aslında, ben yapmadım. Bunlar, şey, senin için değil." Babam boğazını temizler, ağırlığını değiştirir ve sonra bana uzatır.

"Bana mı?" Neden biri bana *buraya* bir şey göndersin ki?

"Hadi, kimden geldiğine bak," diyor annem.

Ortada bir kart var. Kartı çıkarıp okudum:

Seni

düşünüyorum. –

CJ

Vay canına. Bunu biraz... aşırı ısrarcı bulmam gerekirdi, ama yapamıyorum. Çok güzeller, kokuları muhteşem ve içimde aşırı bir mutluluk hissi uyandırıyorlar. Parmaklarımı narin yaprakların üzerinde gezdirirken, o muhteşem sahil düğünü fotoğraflarını hatırlıyorum... ve annemin bakışlarının yüzüme dikildiğini hissediyorum.

Kahretsin. Sorgulamaya başlamadan onu durdurmam lazım.

Boğazımı temizliyorum. "Bu biraz korkutucu," diyorum, sonra tekrar boğazımı temizliyorum.

"Neden? O bir ucube mi?" diye sorar babam, parmaklarını çatırdatarak.

Tanrım. Babamın CJ ile kavga etmesi, ihtiyacım olan son şey. "*Hayır.* Öğle yemeği için bana suşi aldı, hem de çok lezzetli suşi, sonra işten eve dönmeden önce evime çikolata gönderdi. Şimdi de buraya çiçek gönderiyor. Sanki beni takip ediyor gibi."

Annem kaşlarını kaldırır. "Sana ne kadar ciddi olduğunu göstermek için en azından bunu yapması gerekir. Zaten bu günlerde insanları takip etmek o kadar da zor değil."

Babam başını sallar. "Annen haklı. İnternet ve sosyal medya sayesinde bu hiç olmadığı kadar kolay."

İç çekiyorum. *Sanki annemle babam sosyal medyayı benden daha iyi biliyorlarmış gibi.* Profillerimi ve güncellemelerimi sadece arkadaşlarımdan görebileceği şekilde tutuyorum ve tanımadığım kişilerin isteklerini kabul etmiyorum.

Öte yandan, CJ hem Matt'e hem de Alexandra'ya erişebiliyor. Onlar çok şey biliyorlar.

"Bana bu genç adamdan bahset," diyor annem.

"O sadece... bir erkek. Ciddi bir şey yok." CJ'yi annemle konuşmayacağım. Sonra mükemmel bir konu buluyorum. "Alexandra benden bir pazarlama kampanyasında yardım etmemi istedi."

"Öyle mi?" Annem gülümser. Onun için, insan kaynakları işimden daha iyi her şey büyük bir adımdır. "Bana her şeyi anlat."

Ben de öyle yapıyorum, çiçekleri onun göremeyeceği bir şekilde yanımdaki sandalyeye koyuyorum. Ama o dinlemek için öne eğildiğinde, gözleri parıldarken, içimde küçük bir hayal kırıklığı oluşur... çünkü pazarlamaya hiç ilgim yok, Alexandra beni bu iş için sadece CJ'in isteği üzerine seçti ve annem benim kendi başıma başardığım hiçbir şeye bu kadar hevesli bakmadı. Kendi yolumda başarılı olabileceğime ve onun gibi muhteşem bir hayat yaşayabileceğime inanmaması canımı yakıyor.

Onuncu Bölüm

Michelle

İptal etmeliydim. Ailemle brunch yaptıktan sonra, romantik biriyle tanışmak için hiç havamda değildim. Ziyaret iyi geçti, ama pazarlama kampanyasından bahsetmek hataydı. Şimdi annem, Jan gibi başka bir bölüme geçeceğimi düşünüyor. Sadece bu da değil, sonunda hayatımı "ciddiye almaya" başladığımı düşünüyor.

Bir bakıma, şu anda bulunduğum yerde mutlu olduğuma asla inanmayacağından eminim. Kuralları, politikaları ve insanlara yardım etmeyi seviyorum. Ayrıca Sweet Darlings'in ne kadar harika bir yer olduğunu başkalarına anlatmaktan da keyif alıyorum. Şirketin bir kadın tarafından kurulmuş olması ve hala onun yönetiminde olması beni gururlandırıyor. Şirketin değerlerini, misyonunu ve Alexandra'nın başardıklarını seviyorum.

Ama randevuyu iptal etmedim. Şimdi de çıkmaza girdim.

Sadece bir kahve. Sonra gidebilirsin.

Starbucks'a girip skinny latte sipariş ediyorum, bugün beşinci kafein dozum olacak ama annem kahveyi çok sever. Saat ikibuçuk olduğundan çok kalabalık değil ve pencere kenarında boş bir masa buluyorum. Webster'ın profil resmine uyan kimseyi görmediğimden (bugünün potansiyel müşterisi, İngilizce öğretmeni olan annesinin ona sözlükten esinlenerek bu ismi verdiğini iddia ediyor), oturup e-postalarımı kontrol ediyorum. Özel dedektif patronum Dick bile bana bir şey vermiyor. İç geçiriyorum. Bu hafta sonu süper güçlü bir elektrikli süpürge den bile daha berbat. Günün geri kalanında yapacak hiçbir şeyim yok, Jan ve Sammi erkekleriyle meşguller ve buradaki şansım konusunda pek iyimser değilim. CJ'in bana ihtiyacı yok gibi görünüyor.

uygulamamızı anlamamıza yardımcı olur. Onun benimle iletişime geçmesini beklemiyorum ya da istemiyorum.

Hayır, hiç de değil.

On dört dakika sonra, grunge tişört, yıpranmış kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş, sırtında eski bir postacı çantası olan bir adam içeri girer. Profil resmine tam olarak uyuyor: dağınık siyah saçlar, yumuşak gözler ve hafif uykulu bir gülümseme. *Webster*. Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi hareket ediyor, ama aslında on dakika geç kalmış. İyi bir başlangıç değil.

Belki trafik yoğundu? Yavru köpekleri ezmek için yavaşlamış olabilir.

Ya da bebek ördekleri.

Göreceğiz.

Bir Frappuccino sipariş ediyor ve beni görünce yavaşça yanıma geliyor. Gülümsüyor. Jerry'nin aksine, inci gibi beyaz dişlerinde yemek artıkları yok.

"Selam," diyor, sesi tembel. "Ben Webster." "Ben Michelle." Latte'mi yudumluyorum.

"Geç kaldım mı?"

Bunu bilmesi gerekmez mi? Dostum, iş görüşmesinde böyle bir şey yaparsa, hemen reddedilir.

"Profilini gerçekten beğendim," diye devam ediyor, cevabımı beklemeden ve benim hafif rahatsızlığımı hiç fark etmeden. "Tam da aradığım türde bir kız gibi görünüyorsun. Akıllı ve güzel kızları severim."

Sen ve dünyanın geri kalanı, dostum. Sıraya gir. "Teşekkürler," diyorum. "Peki. Profilinde yazarların ötesinde, bana kendinden bahset."

Bir kez gözlerini kırıyor, sonra nefes alıyor ve uzun, nefes nefese bir konuşma yapıyor: "Tamam. Dediğim gibi, tam benim tipimsin. Profilime yazmadım ama benden her şeyi bekleyen sığ kızları gerçekten sevmiyorum. Yirmi birinci yüzyıldayız, biliyorsun. Sen gerçekten hırslı birine benziyorsun."

"Uh-huh." *Ben burada ne yapıyorum?* Öğleden sonramı boşa harcayacağımı fark ettim.

"İki yıl boyunca evsiz kaldım. Bu, paranın satın alamayacağı şeylerin değerini anlamamı sağladı, biliyor musun? Bu arada, bunu senin için yaptım

senin için yaptım." Messenger çantasından bir santim kalınlığında bir kağıt yığını çıkarıp bana uzattı. "Bu bir defter," dedi.

Aslında değil. Aslında kırmızı vinil bir ip ile birbirine bağlanmış bir kağıt yığını. Kapağı, laminatlanmış kırmızı ve yeşil kraft kağıttan yapılmış.

"El yapımı. Kağıt bile."

Bunu anlayabiliyorum. Kağıt, gazete kağıdından bile daha kötü. O kadar ince ki, neredeyse şeffaf. Ve dokunduğum yerlerde parmaklarımın izleri gri lekeler bırakıyor.

"Beğendin mi?"

"Daha önce hiç böyle bir hediye almamıştım." Bu, maddi açgözlülüğümü ölçmek için bir tür testse... O zaman seve seve başarısız olurum. "Kağıdı pek kullanmam. O yüzden söylemesi zor. Düşünceli bir hediye gibi görünüyor."

"Oh. Peki, üzerine yazmak veya çizmek istemiyorsan, kağıtları peçete olarak kullanabilirsin. Delikli değiller, ama oldukça iyi yırtılıyorlar."

Gri dudaklar moda olmadıkça, peçete olarak kullanmak kesinlikle olmaz. Öte yandan, Webster bana yalvaran bir köpek yavrusu gibi bakıyor. Eğer hayır *dersem*, onu tekmelemiş gibi mi olurum? *Of*.

Cevap vermeden önce, arkamdan bir çığlık geliyor. Benim yaşlarımda bir kadın koşarak geliyor. "Hey, Trevor Pie, nasılsın? Nerede saklanıyordun?"

Trevor Pie mi? İçimden kaşlarımdan kalktığını hissediyorum.

"Oh, merhaba Bessie." Gülümsüyor, bakışları ondan bana, benden ona gidip geliyor.

Kız kardeşinin ön kolunu, sonra omzunu okşadı... sonra parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Onun dokunuşlarında kardeşçe ya da platonik bir yan yoktu.

Ve ben de onun duygularını incitmekten endişeleniyordum.

Enayi. Annenin senin için endişelenmesine şaşmamalı.

Kapa çeneni.

"Selam bebeğim. Seni burada görmek ne sürpriz," diyor CJ. Tezgâhtan venti boy bir içecek yavaşça yaklaşıyor. Üzerinde sıradan, düz yeşil bir tişört ve kaslı göğüslerini, kollarını ve baldırlarını gösteren kot şort var.

Göğüs kasları, kolları ve baldırları ortaya çıkaran kot şort giyiyor. Çok adaletsiz — sadece yüzü güzel değil. Vücudu da muhteşem.

CJ'in erkeksi mükemmelliğini fark eden tek kişi ben değilim. Bessie onu açgözlülükle süzüyor, sanki o bir tabak Kobe bifteğiymiş gibi dudaklarını yalıyor.

Trevor Pie suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Ne cüret! En azından ona sahte bir isim vermedim!

CJ, Webster'a meraklı bir bakış atıyor. "Bu kim?"

Çantamı sıkıca kavrayarak ayağa kalkıyorum. "Hiç kimse. Bu arada Bessie, SweetMatch'te Webster Mann adıyla kızlara asılıyor. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Webster'ın ağzı açık kalır ve Bessie nefesini tutar.

Onun ucuz defterini yüzüne fırlatıyorum. "Bu iş yürümeyecek, *Webster*. Ben senin gibi biri için fazla maddiyatçı biriyim. Arabalarımın lüks, kıyafetlerimin modaya uygun ve yemeklerimin *kaliteli olmasını* seviyorum. Ve genel olarak, senin gibi erkeklerden parayla satın alınamayacak şeyleri umursamıyorum. Klamidya veya belsoğukluğu ile hiç ilgilenmiyorum."

Sonra, başımı dik tutarak ama gururum incinmiş bir şekilde, çantam ve skinny latte'mle dışarı çıkıyorum.

On Birinci Bölüm

CJ

Normalde, Starbucks'ta bu adam gibi birini ezmekten zevk alırdım, ama Michelle bu işi çok iyi yaptığı için, benim ekleyecek pek bir şeyim yok gibi geliyor. Ayrıca, onun arabasını, kıyafetlerini ve yemeğini sevdiği şeylerin listesini düşünüyorum. Bunların hepsini halledebilirim, üstelik arkadaşlarının ortaya attığı beş şartın da üstüne.

Ben de sersemlemiş ahmağa alaycı bir gülümseme atıp Michelle'in peşinden dışarı çıkıyorum. Virginia'da haziran öğleden sonraları sıcaktır ve Silikon Vadisi'nde geçirdiğim yıllarda neredeyse unutmuş olduğum türden bir nem vardır. Michelle'in uzun, dalgalı saçları omuzlarında sallanırken

Ona yetişip koluna elimi koyuyorum. "Hey, bu oldukça iyi bir azarlama oldu."

Bana bakmıyor. Bunun yerine, başını eğerek saçlarının öne düşmesini ve ifadesini gizlemesini sağlıyor. Kahvesini arabasının tavanına koyuyor, sonra çantasını karıştırıyor.

Kadınlar çantalarında ne taşırlar, kim bilir? Tek bildiğim, çoğunun ağır olduğu. Michelle'inki ise fazladan dolu gibi görünüyor, çünkü aradığı şeyi bulmakta zorlanıyor — muhtemelen araba anahtarını.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Derin bir nefes vererek arabasına yaslanır, kahvesini alır ve bir yudum içer. Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılmıştır ve elleri biraz titriyor.

"İyi misin?"

"Pek sayılmaz. O geç kaldığında gitmeliydim."

Vay canına. O serseri de geç mi kaldı? Ne aptal adam. Bir beyefendi her zaman beş dakika erken gelir. Annesi ona hiçbir şey öğretmemiş mi?

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi, hala bana bakmadan. Bakışları, aptal ve kızın pencereden tartıştıklarını görebildiğimiz Starbucks'a yönelmişti. "Tamamen objektif bir soru."

"Tabii."

"Sence bende... bir sorun mu var?" "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Bende doğru olmayan bir şey mi var?"

Onun profiline bakıyorum, bunun nedenini bilmiyorum. Starbucks'taki ezik olamaz. İimde fke ve koruma duygusunun tuhaf bir karışımı yükseliyor. Kaç tane pislik onu incitmiş ki böyle hissediyor?

"Cevap bile veremiyorsun, değil mi?" Kafasını sallar, sonra dikleşir. "Söylediklerimi unut. Sadece stres ve uykusuzluktan. Belki de çok fazla kahve itiğimdendir."

Olamaz. Bu berbat bir şekilde konuşmayı bitirmeyecek. "Sende bir sorun yok. Olduğun gibi mkemmelsin."

Sonunda bana dönüp baktı. Karamel rengi gözleri acı ve hayal kırıklığıyla kararmıştı. "Gerçekten mi?"

"Ben insanlara yalan söylemem."

Bana inanamıyormuş gibi bakıyor. *Tanrım*. Ona ne oldu böyle? O kadar güzel ki, tüm dünyaya güvenle dolaşması gerekirdi.

Gözlerindeki bakıştan nefret ettiğim ve onu silmek istediğim için, yzlerimiz o kadar yakınlaşana kadar ne eğildim ki, nefesinin yanaklarımı gıdıklamasını hissedebiliyordum. Kirpikleri titredi ve boğazının hareket ettiğini gördüm. Kalbim iki kez çarptı.

Bir saniye. İstemediğine karar vermesi için yeterli bir süre. Geri ekilmediğinde, aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarını öpüyorum. Onu suşi restoranında ilk gördüğümden beri yarım düzine müstehcen rüyamda başrol oynamış olan dudaklarını.

Ağzı hayal ettiğimden daha yumuşaktı, dolgun ve esnek bir et gibiydi, yazın olgunlaşmış bir şeftali gibi. Dudaklarını ayırmadı, ki

sorun değil. Bu bizim ilk öpücüğümüz ve ben onun için daha da iyi hale getirmek için çaba sarf etmeye hazırım, ona bunu yapmamız gerektiğini göstermek için.

Dudaklarını dudaklarımla keşfediyorum, dokularını, esnekliklerini öğreniyorum. Acele etmiyorum ve dudaklarımla onun dudakları üzerindeki hissine alışmasına izin veriyorum, ağızını açıp beni içeri alırsa nasıl olacağına. Onun muhteşem vücudundaki her kıvrımı okşadıklarında ve bacaklarının arasındaki keyifli yolculuğu sonlandırdıklarında nasıl hissedeceklerine.

Nabzım hızlanıyor ve ona sarhoş olmuş gibi hissediyorum. Küçük, titrek bir nefes veriyor ve bu küçük hareket benim ihtiyacım olan tek izin. Dilimi ağızda gezdiriyorum, sonra onun baş döndürücü tatlı tadına inliyorum.

Başımı eğip dudaklarımızı birleştiriyorum. Dili alt dudağımla üzerinde geziyor, sonra hızlıca içeri girip dilimin ucunu okşayarak tadına bakıyor. Hareketi çekingen ama vücudumun verdiği tepki hiç de öyle değil. Arzu damarlarımdan fışkırıyor ve sikim o kadar sertleşmiş ki neredeyse acıtıyor.

Yine de... Hızımı kesip ona cesaret vermek için küçük bir ses çıkarırım. O daha cesurca ilerler. Parmakları yanıma ve omzuma batar, ben de ensesindeki ipeksi saçlarını kavrar ve bir elimi beline koyarak onu kendime doğru çekerim, ta ki penisim onun gergin karnına değene kadar.

Aslında onu baştan çıkaran benim olmam gerekiyordu, ama beni zihnimi yok eden bir arzu havuzuna çeken, sinir uçlarımı ateşe veren o.

Kalbim güm güm atıyor ve şehvetim artıyor, cildim sıcak ve gergin hissediyor. Pelvisini ve bacaklarını hafifçe hareket ettirerek, uyluklarının arasında oluşan tatlı acıyı hafifletmeye çalışmasından, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Ben...

"Biliyordum! Seni ikiyüzlü sürtük!"

Michelle benden uzaklaşıyor ve bunu o kadar çok nefret ediyorum ki neredeyse kükreyeceğim. Gözleri açılıyor, şehvetle parlıyor. İki kez hızlıca gözlerini kırıyor ve sis kayboluyor.

Dönüp Starbucks'taki aptala bakıyorum. Michelle'e öfkeyle bakarken gerçekten de kızgın görünüyor. Sonra da bana dönüp şöyle diyor: "Onun iyi bir kız arkadaş olduğunu düşünüyorsan aptalsın. O neden oradaydı biliyor musun?"

orada olduğunu biliyor musun? Eğer kafan çalışmıyorsa ve anlamadıysan, o orada benimle randevusu vardı!" Başparmağıyla göğsünü işaret ediyor.

Şiddet arzusu şehvetimin yerini alır ve nefesimi tutarım. Bazı adamlar gerçekten dayak yemeyi hak ederler. Sonuçta, bunu kendileri istiyorlar, önümdeki bu işe yaramaz aptal gibi. "Uyumumda değil. Yoksa kızımı çalmaya çalıştığın için sana bir şey yapmamı mı istiyorsun?"

Adamın gözleri, göz bebeklerinin etrafındaki beyaz kısmı görebileceğim kadar büyüdü. "Ne?"

"Duydun beni."

"Dostum, sakın ol. Öyle demek istemedim." Dudaklarını yalar.

"Demek istediğim kötü olduğunu kastettim."

"Ne demek istediğini çok iyi anladım. Sana söylüyorum, içeride olanlar için onu değil, *seni* suçluyorum."

"Uh..." Geri çekilir. "Bu... Bu değil..." Bakışları benimle Michelle arasında gidip gelir.

Bir adım öne çıkıyorum ve o, kurt kokusu alan bir tavşan gibi kaçıyor.

Michelle gözlerini elleriyle kapattı. "Harika. Gerçekten harika."

"O artık gitti. Bir daha seni rahatsız edeceğini sanmıyorum."

"Mesele o değil."

Hayır, mesele o değil. Mesele, öpüşmeye devam etmemiz gerektiği. Dudakları muhteşem bir şekilde şişmiş ve parlıyor.

Ama ben yaklaşmadan, o elini indirip arkasını döndü. "Nedense hep kaybedenlerle birlikte oluyorum."

Tamam, öpüşmeye devam edemeyeceğiz. O adamın dişlerini dökmeliydim. Prensip olarak. "Çünkü benimle hiç çıkmadın."

"Ama..."

"Ofis içi ilişkilerle ilgili politikasını duydum, ama Matt'le zaten konuştum. Ben senin iş arkadaşın sayılmam."

"Ama..."

"Michelle, bir nedenden ötürü tüm kazananları elersen, sonunda elinde sadece kaybedenler kalır."

Kaşlarını çattı. "Evet, ama..."

"Ben senin tipin değil miyim?" Muhtemelen öyle değil. Hiçbir kadın benden kaçmadı. Ve Michelle'in öpücüğüme verdiği tepki...

Ama o aynı zamanda tahmin edilemez ve farklı birisi.

Dudaklarını büzüp yanakları daha koyu bir kırmızıya büründü, sonra başını salladı. "Bu seninle ilgili değil. Sadece garip bir durumdan kaçınmak istiyorum. Neyse, gitmem gerek."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aramızda bir kimya olmadığını iddia etmek problemini çözmez."

"Bu harika, çünkü benim bir sorunum yok. Randevum var." Yine çantasına uzanır. Bu sefer anahtarlığını çıkarmayı başarır.

"Kiminle?"

Arabasına biner. "Elektrikli süpürgeyle!" Kapı arkasından kapanır.

Elimde değil. Penisim çok acıyor olsa da, o uzaklaşırken kahkahayı tutamıyorum. Ah Michelle, Michelle... Kimse sana kovalamacanın eğlencenin yarısı olduğunu söylemedi mi?

Onun üçüncü kez kaçmasına izin vermeyeceğim.

Onikinci Bölüm

Michelle

Günün yeni keşfi: aynı anda kıvranmak ve yürümek oldukça zor. Tüm vücudum karıncalanıyor ve bacaklarımın arası? Islak, sıcak ve karıncalanıyor. İhtiyacımdan yanmadan odama ulaşabilirsem, kesinlikle yeni bir iç çamaşırı almam gerekiyor.

Ev anahtarını bulmak çok uzun sürüyor. Parmaklarım beceriksiz, dikkatim dağınık ve orkide buketimi tutarken aynı anda anahtarı aramayı bir türlü beceremiyorum. Öpücük kafamda dönüp duruyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor, başımı döndürüyor. Webster/Trevor araya girmeseydi, CJ'e otoparkta atlayabilirdim.

İçimden küçük bir ses olumsuzluklar söylüyor. *Ya yatakta hayal kırıklığı yaratırsa?* Ama tropikal orkide yaprakları çıplak koluma değdiğinde, cildim gerginleşip ısındığında bu ses hızla sustu. Öpücük beni çok tahrik etti; şu anda muhtemelen bir şişe lavabo temizleyicisini yatağa götürüp *çok* iyi vakit geçirebilirim.

Sonunda kapıyı açıp içeri giriyorum. Jan ve Sammi gittiği için ev huzur verici bir sessizlik içinde. Buketi mutfak tezgahına bırakıp hızla merdivenleri çıkıp odama gidiyorum. BOB'uma hemen ihtiyacım var!

Elbisem tenime dokunuyor ve tüm vücudumu yumuşak bir okşama gibi hissediyorum. Tek bir öpücükle beni nasıl bu kadar heyecanlandırabilirdi?

Telefonum bip sesi çıkarır. Bir mesaj gelmiştir.

–CJ: Bensiz yapma.

Derin bir nefes alıyorum. *Bunu nasıl bildi?* Koridora hızlıca bakıyorum, bir yerlerde gizli kamera olmasını bekliyorum.

–Michelle: Ne demek istediğini anlamadım.

–CJ: Evet, biliyorsun.

–Michelle: Beni mi gözetliyorsun?

–CJ: Hayır. Senin hissettiklerini ben de hissediyorum, o yüzden biliyorum.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Bu *çok seksi*. Ama...

–Michelle: Rosie Palm ile randevun olduğunu bildiğim halde neden "sen olmadan yapmamalıyım" diye bir fikrim yok.

–CJ: Kim söyledi?

–Michelle: Öyle değil mi?

–CJ: Kendimi senin için saklıyorum. ;)

Onun son mesajına bakarken, içimi tatlı bir duygu kaplıyor. Bu, ihtiyacımı azaltmıyor ama daha katlanılabilir hale getiriyor. Normalde şüpheyile kaşlarımı kaldırırdım ama nedense bu sefer içten geliyor. Neredeyse fazla içten, ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı karar veremiyorum. Bir an için alt dudağımı ısıyorum, sonra tekrar yazmaya başlıyorum.

–Michelle: Hmm. Ortada bırakılmaktan nefret ederim.

–CJ: Yüksek, buna katılıyorum. Ama kuru mu?

Mesajdan onun kaşlarını kaldırdığını hissedebiliyorum ve kendimi tutamıyorum. Vücudum hayal kırıklığıyla titriyor olsa da kıkırdamaya başlıyorum.

–Michelle: Final yoktu, yüksek ya da başka türlü. Şimdi bir dahaki sefere kadar tatminsizlik içinde kalmamı istiyorsun. Yine aynı şekilde bitmeyeceğini nereden bileceğim?

Beynim farkına varmadan parmağım "gönder" tuşuna basıyor. *Kahretsin*. Ona bunu söylemek istememiştim. Bir erkekle yatmadan önce merak ettiğim bir şey olsa bile. Sonuçta, önceki cinsel ilişkilerimin yüzde yüzü, *gevşek* kereviz çubukları kadar heyecan vericiydi, ama CJ'in farklı olacağını söyleyen küçük bir ses var.

Telefonum çalıyor. Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Evet?" "Bu bir meydan okuma mıydı, Bayan Malone?" "Öyleyse ne olmuş, Bay Carmichaels?"

"Biliyorsun, zorluklara karşı koyamam."

"Ne yapacaksın peki?" "Yanıldığını kanıtlayacağım."

"Ben buradayım, sen yoksun, bunu yapmak zor olacak." "Oh, seni orgazma ulaştırmak için orada olmam gerekmez."

Onun mırıldanan sesindeki tatlı karanlık, omurgamdan aşağı kötü bir heyecan göndererek beni ısıtıyor ve titretiyor. Biraz kibirli olan özgüveni seviyorum, özellikle de bunun sadece lafta olmadığını bildiğimde, yani şüphelendiğimde.

"Yatak odana git." "Ve?"

"Giysilerini çıkar ve rahatına bak."

"Uyumak için çok erken ve ben öğleden sonra uyumam." Ama yine de odama gidip çıplak kalıyorum. Hiç telefon seksi yapmadım ve bu ihtimal beni çok heyecanlandırıyor.

"Uyku menüde yok. Şu anda seninle birlikte olsaydım sana tam olarak ne yapacağımı söyleyeceğim."

Yatağın üzerinde kıvranıyorum. "Dinliyorum." Etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım, ama CJ sesimdeki nefes nefese heyecanı kaçırmış olamaz.

"Seni öperdim... daha önce yaptığım gibi, bir elim yanağında, diğer elim saçlarında. Tadı harika... Hala ağzımda tadını hissedebiliyorum... ve hala sertim."

Onun bana nasıl etkilendiğini paylaşmasını duymak, bu konuda yalnız olmadığımı bilmek çok tahrik edici. Dudaklarımı yalıyorum. Neredeyse onun tadını da alabiliyorum...

"Çene hattını okşardım... boynunu... ve güzel göğüslerini ortaya çıkarırdım."

Onları hayranlıkla seyredirdim... ellerimi üzerlerine koyardım..."

Onun boğuk sesi beni sarar ve meme uçlarım sertleşir. Oradan başlayan bir ağrı hissi klitorisimde son bulur. Sırtımı biraz kamburlaştırır, alt dudağımı ısırırım. Göğüslerim daha ağır ve dolgun hale gelir. Ve ihtiyacım var...

"Göğüslerine dokun, Michelle."

Evet, telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıyorum. Onları avuçlamak çok iyi geliyor, işaret parmaklarımla uçlarını daireler çizip sonra hafifçe vuruyorum. Mastürbasyon yaparken daha önce de onlara dokunmuştum, ama CJ telefonda olduğu için bu tamamen farklı bir şey. Nedense daha ateşli... daha müstehcen geliyor. Nefesim kesiliyor ve inlememin çıkmasını engellemek için dişlerimi sıkıyorum.

"Orada olsaydım, dokunmaktan daha fazlasını yapardım. Meme uçlarını emerdim.

Eminim tadı muhteşemdir, kadifemsi ve tatlıdır."

Ah, lanet olsun. Sadece ağzının üzerimde olduğunu düşünmek bile... Öpücüğü hatırlıyorum... Benim ve kendi zevki için dudaklarını, dilini ve dişlerini ne kadar iyi kullandığını... Şehvet damarlarımdan akıyor, beni imkansız bir şekilde ıslatıyor.

"Bacaklarının arasını okşadığımda ve ıslak olduğunu gördüğümde, göğüslerini bırakmaktan başka seçeneğim kalmaz. Bacaklarının arasındakini tatmaktan, seni yalamaktan kendimi alıkoymam imkansız."

İnliyorum, parmaklarım kaygan tenimin üzerinde kayıyor. O da karşılık olarak homurdanıyor ve bu, zevk dalgaları içimi kaplarken arzumu daha da körüklüyor.

"Sonra parmağımı içine sokarım, nazikçe içeri kaydırırım, sonra bir tane daha, ve amının onları sıkıca kavradığını hissederim."

Parmaklarımı içeri kaydırıyorum. "Ah... bu harika bir his."

"Ve seni yalarken parmaklarımla sikerdim... benim sikime hazır olana kadar," diyor CJ, sesi kaba, nefesi hızlı.

Bükülüp kıvrılıyorum, meşgul elime sertçe bastırıyorum. O kadar tahrik oldum ki orgazmın çok yakın olduğunu hissedebiliyorum... Elim daha hızlı hareket ediyor. "Sik beni," diye fısıldıyorum, artık çok yaklaştım.

"Seni defalarca, *sertçe* sikerdim, öperken, böylece başka hiçbir şeyin tadını alamazdım..."

O konuşmaya devam ediyor, ama ben çoktan kendimden geçtim. Eğer burada olsaydı, tam olarak dediği gibi ve daha fazlasını yapmasına izin verirdim. Zirveye ulaştığımda çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, vücudumda mutluluk dalgaları yayılıyor.

Ondan düşük bir inilti duyuyorum ve orgazm sırasında yüzünün kızarmasını ve bükülmesini izleyebilmeyi diliyorum.

Biraz normal nefes alabildiğimde, "Aferin, Bay Carmichaels," diyorum.

"Zevk tamamen benimdi," diyor kısık bir sesle. Sesinde bir gülümseme duyabiliyorum.

"O zaman bir dahaki
sefere görüşmek
üzere?" "Bir dahaki
sefere görüşmek üzere."

İsteksizce telefonu kapatıyorum. Hiç bir erkekle birlikte olmadım, ama bu da sayılır... değil mi? Ve birdenbire, CJ ile bir ilişki kurmak oldukça iyi bir fikir gibi geliyor. Ya da en azından, bizim bir ilişki kurma olasılığına daha açık fikirli olabilirim.

On Üçüncü Bölüm

CJ

Ferrari'm, Fredericksburg'daki annemin evine giden küçük yolda hızla ilerliyor. Cumartesi öğleden sonra trafiği hafif. Bu kadar çabuk ziyaret etmeyi planlamıyordum, ama annem Kuzey Virginia'ya döndüğümü öğrenip beni davet etti.

Eh, *davet etti*. İster istemez, sizi bir şeyleri yapmaya zorlamanın bir yolunu bulur.

En azından şu anda annemi düşünmek bana iyi geliyor. Michelle'e neden mesaj attığımı bilmiyorum. Garip, çünkü eskiden birlikte olduğum kadınların evlerinde oyuncaklarıyla ne yaptıkları umurumda bile olmazdı, ama Michelle farklı. O boşaldığında yanında olmak istedim ve zevk çığlıklarını duymak beni tatmin etti.

Heh. *Tatmin edici*. Bu benim de boşalmamı sağladı.

Bu anı hatırlayınca sikim şişiyor. Sonunda yüz yüze geldiğimizde patlayacak gibi olacağım.

Hadi. Otur, evlat. Yakında annemizi göreceğiz.

Annem boşanma işlemleri tamamlanmadan önce tek katlı bir ev ve ona ait çiftliği satın aldı. Hayat planlarını gerçekleştirmek için başkalarını, hatta mahkemeleri veya hakimleri beklemeyi doğru bulmuyor. "Sen kontrolü ele almazsan, başkası alır" onun mottosu ve bir yargıç veya babamın yoluna çıkmasına izin vermeye niyeti yok.

Arabamı garaj yoluna park edip bir buket kaplan zambağıyla dışarı çıktığımda, bir meleme sesi duydum. Annemin taşındıktan bir hafta sonra aldığı tüylü küçük pigme keçi Hump'tı. Zavallı hayvanı

kısırlaştırdı — bunu her düşündüğümde hala içim sızlıyor — ve ona Humphrey adını verdi... Kısaca Hump.

Ve şu anda, talihsiz bir ruhu yutmak isteyen bir iblisin açgözlülüğüyle kaplan zambaklarına bakıyor.

"Üzgünüm, Hump. Onlar senin için değil."

O çılgın keçi gözleriyle bana bakıyor. Bir hayvan nasıl olur da yatay göz bebeklerine sahip olacak şekilde evrimleşir?

Evin içine giriyorum. Ahşap ve lavanta rengi duvarları olan rahat bir kır evi... ve şu anda şeker, baharat ve şeftali kokusu var. Ağzım sulanmaya başlıyor. *Şeftali turtası*. Annemin pişirdiklerini çok severim. Büyükanne'nin tariflerini miras aldı ve bu tarifler gerçekten çok lezzetli.

"Anne?" diye sesleniyorum.

"CJ!" diye bağıyor. Sonra mutfaktan çıkıyor, kollarını genişçe açıyor. Bana sıkıca sarılıyor. Kimse annem gibi sarılmıyor — sıcak, güçlü ve ev gibi. "Geldiğine çok sevindim. Virginia'ya döndüğünü bana söylemediğine inanamıyorum! Alexandra'dan haber almamış olsaydım, asla bilemezdim!"

Utanmadan sırtıyorum. "Hayır, bu hafta sonu aramayı planlıyordum." "Bugün zaten Cumartesi."

"Aynen öyle. Hafta sonu pazar gecesi yarısına kadar bitmez."

O tsk tsk diye ses çıkarır, ama sıcak bir gülümseme azarlamasını yumuşatır. Annem Roma uzmanı bir tarihçidir ve bir yıl önce emekli olana kadar Georgetown'da ders vermiştir. Her konuda her zaman mantıklı davranmıştır ve bu, basit topuzu, boyanmamış saçları ve dizlerinin hemen üstünde biten Redskins tişörtü ve şortundan oluşan sade kıyafetinde hala görülmektedir.

Ona zambakları veriyorum ve yüzü ıslık ıslık parlıyor. "Aman Tanrım. Çok güzeller!"

"Ama hiçbir şey senin kadar güzel değil," diyorum.

O gülüyor. "Yağcı! Benim pişirdiğim şeylerden biraz istiyorsun herhalde."

"Uçağım Dulles'a indiği anda aramadığım için beni affediyor musun?"

Dudakları incilir, ama gülümsemesini engelleyemez.

"Sanırım." "O zaman şeftali turtası yiyebilir miyim?"

"Alabilirsin," diyor alaycı bir tavırla. "Baban bir meyve bahçesine gidip bana üç torba şeftali gönderdi, aptal adam. *Üç torba şeftaliyle* ne yapacağım ben?"

"Bana yemek verir misin?" Bu da bir kahkaha daha koparır.

Yemek odasına geçiyoruz, orada çay ve sıcak, yapışkan, şeftali tadında bir lezzet ikram ediyor. Kahve ikram etmiyor çünkü kahve içmiyor ve mutfağında hiç kahve bulundurmuyor.

Sohbet ediyoruz. Rahat ve çok gülüyor. Onun iyi hali beni rahatlatıyor, Michelle hakkındaki önceki hayal kırıklığımı ortadan kaldırıyor. Annemin boşanmadan önceki halini hatırlamak gerçeküstü geliyor: gergin, kırılgan, sürekli sinirli ve en ufak bir tahrikte patlamaya hazır. Neden öyle olduğunu sorarsanız, size cevap veremez. Evlilikleri bozulmuş olsa da, annem babamı hiç nefret etmedi. Babam da aynı şekilde hissediyordu ve şimdi iyi anlaşıyorlar. O zamanla şimdi arasındaki tek fark, bir kağıt parçası ve ayrı evler.

"Şirketini sattın, şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Henüz bilmiyorum. Milyarları harcamak mı?" "Ha! Sadece bir milyanın biraz üzerinde paran var."

"*İki* milyarım var," derim, iki parmağımı kaldırarak. "Büyük teknoloji şirketlerinin derin cepleri var ve benim akıllı ev güvenlik teknolojiimi istediler." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum... Matt evleniyor, ben de ona manevi destek olmaya karar verdim. Beni sağdııcı olarak istiyor."

"Ne güzel."

Başımı sallarım, ama onun evliliğiyle ilgili endişelerimi ona söylemem. Matt'e söylemediğim bir şeyi annemle de dedikodu yapmayacağım.

"Peki ya sen? Hayatında özel bir kadın var mı?" diye sorar annem.

"Hayır. Şirketimi kurmakla meşguldüm. Yani, benim değil. Artık yok. Tanıştığım bir kız var, ama bakalım ne olacak." Michelle'in tek başına evde oturup "özel bir erkek" bulmak için çevrimiçi tanışma sitelerini kontrol ettiği görüntüsü birdenbire zihnime gelince, rahatsızlığımı gizlemek için omuz silkiyorum. Onu kapatmadan önce bir sonraki buluşmamızın ne zaman olacağını kesinleştirmeliydim.

. Savunmam gerekirse, orgazmdan sonra beynim alışılmadık bir şekilde yavaşlamıştı.

"Görülecek ne var ki? Kız akıllıysa, senin ne kadar harika bir erkek arkadaş olduğunu görecektir."

Tamam, bunu söyleyen annem ve bu onun görevi sayılır, ama yine de hoş bir şey. Önyargılı olması, yanıldığı anlamına gelmez. Ben harika bir erkek arkadaş adayıyım. Michelle'in de bunu fark etmesinin zamanı geldi.

On Dördüncü Bölüm

Michelle

Hafta sonunun geri kalanında, potansiyel bir flört adayından tek bir ses bile çıkmadı. Belki de bu, bir süreliğine rahatlayıp flört sitelerinden uzak durmam için evrenin bir işaretidir. Hiçbir şey çaresizlik kadar itici değildir.

Bunu biliyorum. Her zaman soğukkanlı ve kontrollü görünmeye çalışırım. Bunu yapmanın zor olduğu durumlarda ise kendime "Annem ne yapardı?" diye sorarım.

Yine de... Burada, oturma odasında tek başıma kanepede yatıyorum ve sessizlik hiç yardımcı olmuyor. CJ risk almakta haklı mıydı?

Hayır. Bana telefon seksi orgazmı yaşattı diye her konuda haklı olduğu anlamına gelmez.

Doğru. Bu yüzden CJ'yi ve onunla birlikte olmak isteyip istemediğini düşünüyorsun... o seni en gülünç halinle görmüş olsa da.

Hayır, öyle değil. Sadece bazı şeyleri yeniden düşünüyorum. Belki de benim için olduğu kadar onun için de iyi olmamıştır, çünkü bu hafta sonu da bana ulaşmaya çalışmadı. Yani, seks gerçekten harikaysa, ulaşması gerekirdi, değil mi? Erkekler böyle yapmaz mı?

Ayrıca, orgazm sonrası coşku geçtikten sonra, onu çok ciddiye almamam için tüm nedenleri hatırlamaya başladım. Mesela beni en kötü halimle gördü. Bundan sonra bana nasıl saygı duyabilir ki? Ben bile kendime saygı duymazdım...

"Hey, ne düşünüyorsun?"

Kalbim hafifçe atıyor. Sammi kanepenin diğer ucunda durmuş bana bakıyor. Bacaklarımı katlayıp oturuyorum. "Luke'un kardeşini görmek için tüm hafta sonu dışarıda olduğunu sanıyordum." Aslında üvey kardeşi

aslında, ve hala ilkokula gitmek için çok küçük. Luke'un babası en kötü türden bir aldatan piç.

"Az önce döndüm. Ne yaptığını görmek için uğradım. Cumartesi günü randevun nasıldı?"

Yüzümü buruşturup, telefon seksi hariç her şeyi anlattım, çünkü bu biraz fazla bilgi gibi geldi.

O nefesini tutar, sonra başını sallar. "Vay canına. Ne iğrenç bir adam. Bunu erken fark ettiğine çok sevindim. Ama veda sözlerin? Mükemmeldi."

Ona zayıf bir gülümseme atıyorum.

"Belki de senin için erkekleri elemeye başlamalıyım. Zamanını boşa harcamadan önce biraz eleme yapmalıyım."

"Hayır, buna gerek yok." Sammi'nin "inceleme" fikri, uygunsuz sorular sormak ve sosyal medya hesaplarını hacklemek. İkisi de doğru değil. "Sana bir şey sorayım. Sence çok fazla adayı reddederek kendimi sınırılıyor muyum?"

Sammi başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsan kaynakları departmanında işlerin nasıl yürüdüğünü gördüm. Aşırı seçici olursan işe alım yapmak zorlaşır. Yani, evet, bazen mükemmel adayı bulursun... ama çoğu zaman aradığın özelliklerin sadece yüzde 85 veya 90'ına sahip birini bulursun. Yine de onları işe alır ve işi yapabilecek hale gelene kadar eğitirsin."

"Ee?"

"Aynı şeyi yapmalı mıyım diye merak ediyorum. Yani, *çoğunlukla* aradığım özelliklere sahip biriyle çıkıp onu eğitmeliyim."

Gözleri uzaklara daldı. "Huh."

Sesimi alçaltıyorum. "Kaba olmak istemem ama Luke, ilk tanıştığınızda pek de mükemmel birisi değildi, değil mi?"

"Hayır. O başından beri mükemmeldi."

"O zaman neden ona 'Yolumdaki Adam' dedin?"

"Çünkü David'le çıkmama izin vermedi." Sammi titrer. "Bu arada, bu korkunç bir hata olurdu. Yanlış anlama, David harika bir adam, ama o ve ben uyumsuz olurduk." Gözlerini biraz kısar. "Luke'dan seni biriyle tanıştırmasını isteyeyim mi? Eminim birini tanıyordur... Hey, CJ'ye ne dersin? Yeterince uygun görünüyor."

Yanaklarım kızarır. Boğazımı temizlerim, kısa bir süre başka yere bakarak yüzümün soğumasını dilerim. "Belki..."

"Bir bakayım..." Telefonunu çıkarır ve tuşlara basmaya başlar. "Presto! Hey, bak. Bekar! Son zamanlarda ayrılık geçmişi yok, yani yeni bir ilişkiye başlamış değil. Woohoo!" Havaya yumruk atar, ama coşkusu beni utandırır.

"Ve değeri..." Durur. "Aman Tanrım... Vay canına." "Ne?"

"Son şirketini 2,7 *milyar* dolara satmış. Biraz nakit, biraz hisse senedi. Vay canına."

Kaşlarımı çattım. CJ o kadar değerli olacak kadar yaşlı görünmüyordu. "Gerçekten mi?"

"Akıllı ev güvenlik şirketi," diye devam eder Sammi. "Vay canına. Gerçek bir milyarder. Ve daha yirmi sekiz yaşında. Kendimi çok başarısız hissediyorum." Küstah bir gülümseme. İşte benim arkadaşım. "Ve Ferrari'si *çok seksi*." Bana kırmızı bir arabanın resmini gösterir. "Kızım, o iyi birisi. İstersen Matt'ten ayarlamasını isteyebilirim..."

"Hayır!" Jan içeri girip "Matt'i ne için istiyorsun?" derken aynı anda söylüyorum.

"Hiçbir şey," diye çabucak cevap veriyorum, ama bu Sammi'yi caydırmaya yetmiyor. "Onu CJ ile tanıştırması için."

"Oh."

"O çok uygun birisi. Ve çok zengin!" Düşünüyör. "Eminim yatakta da çok iyidir."

Kesinlikle çok iyi öpüşüyor. Ve daha fazlası.

"Uh..." Jan boğazını temizler. "Yani... o harika bir adam ve her şey... ama..."

"Doğru. Ofis içi ilişkilerle ilgili yeni İK politikası onu hiç uygun hale getirmiyor," diye araya giriyorum, bu çılgın treni durdurmak için çaresizce.

"Aslında, bu politika onun için geçerli değil. Matt öyle söyledi."

"Ha! Biliyordum!" diye sevinçle bağırır Sammi.

"Ama... o sana uygun bir erkek değil," Jan hafifçe kaşlarını çatarak diyor.

Ben de kendime öyle söylüyorum. CJ bana uygun *değil*, ama Jan'ın bunu söylemesi midemi bulandırıyor.

genç, zengin ve uygun birisi. Öyleyse sorun ne?

Sakinliğimi kaybetmeyeceğim. Sadece kaşlarımı kaldırıyorum, ki bu kolay bir şey değil. "Onu hak etmediğimi mi düşünüyorsun?" Kahretsin. Kavga çıkarmak istememiştim.

Jan nefesini tutar, avuçlarını yanaklarına bastırır. "*Hayır!* Onu hak etmediğin için değil. O senin istediğin kişi değil."

Tanrı aşkına. Acaba gizli bir metresi mi var? Profili ne derse desin, erkekler... Bu tür konularda sürekli yalan söylerler. Aksi takdirde part-time işim olmazdı.

Sammi karanlık bir ifadeyle öne eğilir. "Tamam, dökül bakalım. Ne öğrendin?"

"O hiç de bağlanacak tipte biri değil." Jan omuz silkiyor. "Adam uzun vadeli bir ilişkiye hiç ilgi duymayacaksa ne anlamı var, değil mi?"

Doğru.

"Ve *tam* bir çapkın."

"Öyle mi?" Sammi, onun kadın düşkünü geçmişini bilmediği için sanki telefonun suçuymuş gibi telefonuna sert bir bakış atar. Aslında... Facebook'un suçu, gerçekten.

Jan başını sallar. "Matt söyledi."

Sammi gözlerini kırıştırır. "Öylece, hiçbir şey yokmuş gibi mi söyledi?"

"Şey." Jan boğazını temizledi. "Onu biraz sıkıştırmış olabilirim, çünkü, bilirsin... o resmi gördük."

Lanet olası Izzy. "Yani şimdi Matt de biliyor."

"Evet, ama ben sormadım!" Jan hemen cevaplar. "O zaten biliyordu. CJ'in seni gördüğünde *o bakışı* attığını söyledi. Bana anlatarak en yakın arkadaşına ihanet ettiğini, çünkü bunun doğrudan sana ulaşacağını bildiğini, ama bana yalan söyleyemeyeceğini söyledi."

Eh, gerçek aşk için yıldızlara şükredelim.

"Bunların hepsi teorik. CJ ile çıkmıyorum," diyorum, ses tonum tamamen kayıtsız. Umursuyormuş gibi davranmayı reddediyorum. Çünkü umursamıyorum.

Hayır, gerçekten.

CJ'in uzun vadeli bir ilişki adamı olmamasına hiç de üzülüyorum.

"Senin randevularını önceden kontrol etmeye başlayabilirim, sorun olmaz," diyor Sammi başını sallayarak. "Sana bedava süt isteyen biriyle birlikte olmana izin vermem. O adam ineği satın almaya hazır olsa iyi olur."

"Uh, teşekkürler... sanırım."

"Önemli değil. Sen seksi bir ineğin." Sammi sırtıyor, sonra dudaklarını büzüyor. "Moooooooooo." Bana doğru eğiliyor, sanki öpücük istermiş gibi dudaklarını hareket ettiriyor.

Bu beni güldürüyor ve Sammi'nin sığır gibi sevgisini önlemek için geri çekilirken, hafta sonunun tüm gerginliği yok oluyor. Birçok kız, erkeklerle ilişkiye girdikten sonra arkadaşlarıyla takılmıyor veya arkadaşlıklarını sürdürmüyor. Arkadaşlarımin her zaman birlikte vakit geçirmek için zaman ayırdıkları için minnettarım, çünkü bunu hiçbir şeye değişmem — hayal ettiğim mükemmel hayat bile.

On Beşinci Bölüm

Michelle

Pazartesi günü, ofise on beş dakika erken gidiyorum, sonra iş günü başlamadan önce tüm son kullanıcı belgelerimizi ve kılavuzlarımızı CJ'ye iletiyorum. Yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, ama Alexandra'nın görevimi yapmadığını düşünmesini istemiyorum. Hatta kişisel bir mesaj da ekliyorum:

Sevgili CJ,

Aşağıdaki bağlantılar, uygulamanın indirilmesi ve kurulması da dahil olmak üzere, uygulamayı kullanmak için gerekli kılavuzlar ve videolardır. Henüz yapmadıysanız, lütfen uygulamayı kurun, kullanıcı kimliğinizi ve şifrenizi oluşturun ve kullanmaya başlayın. Karşılaştığınız sorun kılavuzlarda yer almıyorsa, bu mesaja cevap yazın, mümkün olan en kısa sürede size geri dönüş yapacağım.

Teşekkürler!

Michelle Malone

İnsan Kaynakları Koordinatörü, Sweet Darlings, Inc.

İşte. Bu yeterli olmalı. Bu sadece kibar ve profesyonel olmakla kalmaz, aynı zamanda onu uygun bir mesafede tutar.

Sabahın geri kalanını, finans ve iç denetim grupları için önerdiğimiz bazı yeni eğitim programları için notlar hazırlayarak geçiriyorum.

Her iki bölümün yöneticileri en önemli beş talebini gönderdi, ancak muhtemelen hepsini kabul etmeyeceğiz. Finans ve iç denetim bölümleri bütçeleri konusunda açgözlü olabilirler, ancak uygulama geliştirme ekiplerinden daha fazlasını alamayacaklar.

Dinlenme odasına giderken Cora Darling ve kuzeni Linda'yı görüyorum. İkisi de finans bölümünde çalışıyor, bu yüzden onları dokuzuncu katta pek sık görmüyorum. Belki de yeni eğitim programları hakkında bilgi almak için aşağı inmişlerdir.

Cora bana gülümsüyor. Süpermodel kız kardeşi gibi, o da muhteşem bir kemik yapısına sahip, ayrıca şimdiye kadar gördüğüm en güzel siyah saçlara ve kehribar rengi gözlere sahip. Erkek olsaydım, büyülenirdim.

"Merhaba Michelle."

"Selam, Cora. Linda. Naber?"

"IT departmanına bazı taleplerimizi iletmemiz gerekti. Ve bunu şahsen yapmamız gerekiyordu. Yeni sunucu yöneticisi *çok yakışıklı*." Linda kendini yelpazeler, sonra yeni bir mesaj aldığı anda kıkırdar. Cora kadar güzel değildir, ama ona çok yakındır. Hiç çirkin bir Darling görmedim.

"Eğlenceli bir Pazartesi mi?" diye soruyorum.

"Tanıdığımız bir aile dostumuz."

"Daha çok aile dostumuzun yakışıklı erkeği gibi." Cora kıkırdar.

"Öyle mi?" Kahveme fazladan şeker karıştırıyorum, tatlı bir şey istiyorum. CJ'in gönderdiği çikolata bitmiş ve otomat makinesinden bana bakan standart market ürünleri artık pek çekici gelmiyor.

Cora sesini alçaltarak fısıldar gibi konuşur. "CJ Carmichaels. Bizim için bir tür kampanya yürüttüğünü duydum." Kendini yelpazeler. "Çok seksi."

"Ve yatakta da harika," diye ekler Linda göz kırparak.

"Tamamen vahşi." "Oooh evet." Cora başını sallar.

İkisine de bakıyorum, doğru mu anladığımı bilemiyorum. "Siz ikiniz... şey... onunla yattınız mı?" Belki de bu büyük bir mesele değildir. Sonuçta, onlar rıza gösteren yetişkinler. Ama aynı zamanda... birinci dereceden kuzenler. Bu garip olmaz mı? Ya da belki Cora ve Linda kadar seksi ve dünyeviyseniz bunun bir önemi yoktur.

Cora kıkırdar. "Tabii ki yaptık. Ama senin düşündüğün şekilde değil." "Öyle mi?" Benim ne düşündüğümü nereden biliyor ki?

"Ayrı ayrı," diyor Linda.

"Sadece bu vücuda kıskandığın için." Cora elini beline götürür.

Linda gözlerini devirir.

Ben de öyle yapıyorum, her ne kadar bu yapmacık bir tepki olsa da. Jan'ın kuzenlerini CJ ile hayal ederken, sıcak ve çirkin bir yumruk karnımı sıkıyor ve bu konuda herhangi bir şey hissetmekten nefret ediyorum. Onunla seks yapmış olsalar ne olur? Ya da CJ kasabaya geri döndüğü için onunla tekrar seks yapacak olsalar ne olur? Belki de bütün hafta boyunca seks yapacaklardır. Bu beni ilgilendirmez.

Lanet olası telefon seksi hariç, o da bizim bir şey olduğumuzu düşünmeme neden oldu. Ama belki de CJ için önemsiz bir şeydir... popcorn yemek gibi.

"Ee... kaldığın yerden devam edecek misin?" diye soruyorum, ses tonum tamamen çok rahat.

Cora omuz silkiyor. "Denedim, ama biraz dikkati dağınık gibiydi."

"Muhtemelen kampanyasıyla Linda meşgul olduğundandır," diyor.

"Alexandra çok talepkar olabilir. CJ, mükemmel bir açığı bulamazsa, onu kovacağını düşünüyor olmalı."

Cora alaycı bir şekilde gülüyor. "Sanki paraya ihtiyacı varmış gibi."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyorum, kendimi tutamadan. "Ne beni rahatsız etmiyor?" diye soruyor Linda.

"Taahhüt vermemesi. Yani, ikinizle de yattı, değil mi? Ve... bilirsin..."

Linda dilini şaklatıyor. "Tatlım, o sanki" — bir an için alt dudağına dokunuyor — "bir Ferrari gibi. Test sürüşü yapmak eğlenceli, ama sahip olmak çok zahmetli. Anlatabildim mi?"

"Evet." Cora başını sallar. "Yüksek performanslı, ama sahip olunamayacak kadar pahalı." "Neden olmasın? Ferrari'yi karşılayabilirsin." Darling ailesi çok zengindir.

Gerçekten *zengin*.

"Mesele para değil," diyor Cora.

Linda içini çeker. "Maalesef CJ bir araba değil ve satılık da değil."

Cora saatine bakar. "Gitmeliyiz. Bu arada, bu hafta sonu gelinlik alışverişine geliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." En iyi arkadaşımın düğün hazırlıklarını kaçırmam mümkün değil. Sammi ve ben baş nedimeleriz. Jan kimsenin duygularını incitmek istemedi, bu yüzden ikimiz de bu görevi üstlendik.

Kahveyi ellerimde tutarak masama geri dönerim ve sıcak sıvıyı yudumlarım. "Hiç sahip olunamaz" kelimeleri kafamda dönüp dururken, vücudum "yüksek performans"a odaklanmıştır. Sadece öpücük bile beni gerçekten heyecanlandırdı ve ağzıyla bu kadar etkiliyse, vücudunun geri kalanı ne kadar "yüksek performanslı" olacaktır?

Hey, belki de senin OrGin bakireliğini bozabilir, diyor içimden bir ses, şüpheli bir şekilde Sammi'ye benzeyen bir ses.

Hayır, hayır, *hayır*. Bağlanmaya veya uzun vadeli bir ilişkiye hiç ilgi duymayan biriyle birlikte olamam. Yüksek performanslı erkekleri denemek için piyasada *değilim*... Yani arabaları demek istedim. Sadece garajımda uzun vadede görebileceğim birini istiyorum... Yani, *ömür boyu* uzun vadede.

Bu arada... Katıldığım tüm o arkadaşlık sitelerinden neden tek bir mesaj bile almadım? Bildirim ayarlarını mı karıştırdım acaba? Hayır, olamaz. Sitelerin ayarlar bölümüne bile girmedim. Potansiyel randevularım geniş bant internet üzerinden benim endişemi ve çaresizliğimi hissedebiliyorlar mı acaba?

Ama ben o kadar da kötü değilim... değil mi?

Öğle yemeğine beş dakika kaldı. Etrafa bir göz attım, sonra ilgilenen erkeklerden gelen mesajları görmek için hızla sitelerden birine girdim...

Fotoğrafım neden gri renkte?

Durum: Etkin

değil. Ne?

Bu hiç mantıklı değil! Durumumu değiştirmedim. Kayıtlı olduğum diğer siteleri ve uygulamaları kontrol ettim. Hepsi Etkin Değil olarak ayarlanmış.

Ne oluyor?

Bunu yapabilecek tek bir kişi var. Sammi. Belki de CJ ile çıkmam gerektiğini falan düşünmüştür. Onu ne kadar sevdiğim kadar, hayatıma karışmaması gerektiğini de bilmeli.

–Michelle: Hey, ne yaptın?

–Sammi: Ne?

–Michelle: Neden tüm arkadaşlık profillerimi pasif hale getirdin? Bana birini mi buldun?

–Sammi: Profillerine dokunmadım. Birini bulup sevişmeni istiyorum. Gerçekten. Çünkü önceki çabaların sayılmaz. Orgazm yoksa, olmamış sayılır.

Son iki cümlesini görmezden geliyorum.

–Sammi: OrGinity'ni kaybetmeni istiyorum.

Ack!

–Michelle: OrGinity bir kelime değil. Ve ben bol bol orgazm oldum.

–Sammi: Vibratörle çıkamazsın.

Kafamı masaya vuruyorum... sonra konuyu tekrar elimizdeki soruna getiriyorum.

–Michelle: Sen yapmadıysan, kim yaptı?

–Sammi: Başka bir şekilde profilini tehlikeye atan oldu mu? E-posta adresini falan değiştiren?

Huh. Aklıma gelmemişti. Kontrol edeceğim.

–Michelle: Hayır. Durum hariç, şifrem dahil her şey aynı.

Üç saniye sessizlik, sonra bir mesaj alıyorum.

–Sammi: Tamam. Matt'in sağdıcıyla aranızda gerçekten neler oluyor?

–Michelle: Hiçbir şey.

–Sammi: Çok hızlı gönderdin.

–Michelle: Hayır. "Hiçbir şey" yazmak o kadar uzun sürmez. Ve sana bilmen gereken her şeyi zaten söyledim.

Onun mesaj yazdığını hissedebiliyorum, bu yüzden telefonumu çantama atıyorum, sonra kolumu masaya koyup yüzümü dirseğime gömüyorum.

Ofis telefonum çalıyor. Sesli mesaja yönlendireyim mi diye düşünüyorum, ama Ophelia ya da başka biri olabilir. "Michelle Malone konuşuyor."

"Tamam, benim düşüncem şöyle," diyor Sammi'nin sesi.

"Ben..." "Neden arıyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum ve az önce telefonunu çantana sakladın. Her neyse, eminim CJ'dir. Öyle olmalı. Başka kimsenin böyle bir becerisi ve motivasyonu yok. Ve bu adam tek bir şeye odaklanmış biri olmalı. Silikon Vadisi'nde başarılı olmak için öyle olmak zorundasın."

"Yani o bir sapık." *Israrcı, çok seksi, rüya gibi öpüşen, yüksek performanslı bir sapık.*

"Takipçi çok çirkin bir kelime. Eğer bu kadar ilgileniyorsa, belki biraz deneme yapabilirsin. Senin için değişebilir. Kim bilir?"

"Ferrariler değişmez." "Ne?"

"Bu takipçi ve Ferrari konuşmaları da neyin nesi?" diye tanıdık bir ses duyulur.

Neredeyse ahizeyi düşürüyorum. "Kapatmam lazım," diye mırıldanıyorum ve telefonu kapatıyorum. Dönüp CJ'e bakıyorum.

Artık daha az çekici görünmeye başlamalı. Yeterince zaman geçti. Tanıdık olmak her türlü küçümsemeyi doğurmalı. Ama görünüşe göre bu adam için atasözleri geçerli değil.

Ya da belki yeterince zaman geçmemiştir. Birkaç gün daha geçsin, geniş omuzları dar ve üzgün görünmeye başlayacak, yüzündeki parlak gülümseme solacak ve artık midemi bulandırmayacak. Hatta, çamaşır deterjanı beni daha önce hiç tahrik etmemiş olsa da, haksız yere seksi kokan o yeni yıkanmış gömleğin üzerinde bir toz zerresi bile fark edebilirim.

"Sen," diyorum. "Sen bir sapıksın."

"Ben mi?" Elini göğsüne çok masum bir şekilde koyar. "Asla."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Flört profillerimin pasif hale gelmesiyle hiçbir ilgin olmadığını yemin eder misin?"

Tavana bakar ve gözlerini kısar. "Mmm... hayır. Bu yalan olur."

"İşte bu. Bir sapık."

"Aynı fikirde değilim. Buna ezikleri savuşturmak ve sana zaman kazandırmak denir."

"Buna inanamıyorum."

"O zaman inancını düzeltmelisin. Seni tanıdığımdan beri, Bay Yosun Ağız ve Johnny İki İsim ile çıkıyorsun. Onları ezik olarak nitelendirmekte haksız olduğumu sanmıyorum."

Buna cevap veremem. CJ çok haklı, canımı yakıyor. "Hesabımı hacklemek ciddi bir gizlilik ihlalidir. Muhtemelen bir tür suçtur."

"Beni kelepçelemek ister misin?" Gülümsüyor ve bileklerini bana doğru uzatıyor.

Nefesimi tutuyorum. Gülümsemesi o kadar müstehcen ki, onu yatağıma kelepçeli olarak hayal etmekten kendimi alamıyorum, üstelik o dört direkli yataklardan biri bile değil. "Hayır!"

"Doğru. Bu da başka bir insan kaynakları politikası ihlali olur." "Ne?"

"Buradaki herkes senin kuralları sevdiğini ve onlara bağlı kaldığını düşünüyor gibi görünüyor."

"Mesele kurallar değil. Mesele insanlara yardım etmek." "O zaman bir adamı yardım et, benimle öğle yemeği ye."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çatal ve bıçağı nasıl kullanacağını da göstermemi ister misin?"

O gülüyor. "Hayır. Ama kampanyayla ilgili yardıma ihtiyacım var." "Sana bir e-posta gönderdim."

"Yaptığım iş hakkında fikirlerinize ihtiyacım var. Reklam için özel bir albümde bir dizi fotoğraf hazırlayacağım."

"David ile konuşmalısın."

"O meşgul. Ayrıca Alexandra sana ulaşmam gerektiğini söyledi. Sen benim irtibat kişimsin, unuttun mu?"

Tabii ki hatırlıyorum. Alexandra'yı gündeme getirmek alçakça... ama etkili. Telefonuma bakıyorum. *Neden çalmıyor?* Telefonu açabilirim, sonra...

CJ'ye, bir işim çıktığı için onunla öğle yemeği yiyemeyeceğimi nazikçe söylemek...

"Michelle. Hepimizin yemek yemesi gerekiyor."

Yeşil gözleri hafifçe kısılmış ve sesi çok kararlı. İstedini elde edene kadar gitmeyecek.

İ ekiyorum. "Peki." Bunun ne kadar nezaketsiz geldiđini içimden haykırıyorum. Profesyonelliđimle gurur duyuyorum. Bu kadar küçük dűřmemeliydim.

Çantamı alıp bilgisayarımı uyku moduna geçirdikten sonra CJ'in peşinden dışarı ıktım. Beni Ferrari'sine götürdü ve arabayı görüncü Cora ve Linda ile daha önce yaptığım konuşma aklıma geldi.

"Hiç sahip olunamaz," diye fısıldadı beynim.

Yüksek performanslı, diye bağırıyor bedenim.

Susun. İkiniz de.

"İyi misin?" CJ bana bakıyor.

Ona, hiç şansı olmayan hevesli üniversiteli erkeklere gösterdiğim gülümsemeyi gösteririm. "Sadece küçük bir i anlaşmazlık."

şansı yokmuş, hadi oradan. Yüksek performans, yüksek performans, yüksek performans...

Kafamdaki sesi görmezden gelerek arabayı inceliyorum, çünkü ya bunu yapacağım ya da CJ'in profiline bakacağım ve ona bakmayı reddediyorum. İç mekan süper lüks. Hatta "bu senin için kesinlikle çok pahalı" şeklinde lüks bir *kokusu* bile var.

Ama lüks iç mekanı fark etmek, yanımdaki adamı görmezden geldiğim anlamına gelmez. Onu görmezden gelmek imkansız. ekmecene sakladığın, bir kiloyu bir kerede yememek için sakladığın lüks Avrupa okolataları gibi.

CJ beni Jolly Robin'e götürüyor, hızlı ve uygun fiyatlı olduğu için ofisimdeki çalışanlar arasında popüler olan yerel bir hamburgerci. Görünüşe göre rezervasyonu var; mekan kalabalık olmasına rağmen, hostes bizi hemen arka taraftaki bir masaya götürüyor. O ekstra patates kızartması ve Diet Coke ile çift peynirli hamburger sipariş ediyor, ben ise her zamanki ızgara tavuklu Sezar salatası ve buz gibi limonata alıyorum. Hafta içi, özellikle öğle yemeğinde fazla yemem. Kalorilerimi hafta sonları veya özel akşamlar için saklamam gerekir, mesela bu akşam kızlarla Meksika Pazartesi'sine çıkacağım. Yoga formda kalmama yardımcı oluyor, ama annemin defalarca söylediği gibi, dudaklarda bir an...

Termodinamik yasaları kimseyi esirgemez. Aslında, yeni kıyafetler giydiğinde ya da benim gevşek davrandığımı düşündüğünde her zaman bunu söyler.

Patates kızartması harika kokuyor. CJ, altın rengi patates çubukları hayat kaynağıymış gibi onları mideye indiriyor ve bu kadar kilo alırken bu kadar yakışıklı görünmesi haksızlık. Ketçapla kaplı patateslerin onun dudakları arasında kaybolmasını izlerken ağızım sulanıyor. Yine de, metronomik bir düzenle ağızma daha fazla salata tıktırıyorum. Randevularım var. Aslında, bu hafta sonu randevu profilimi tekrar Aktif olarak değiştirdiğimde randevularım olacak ve *o zaman* kendimi şımartmak için biriktirdiğim kalorilere ihtiyacım olacak. Şık bir akşam yemeğine hayır demeyeceğim.

"Patates kızartması ister misin?" diyor. "Birkaç tane çalmak istersen sorun değil."

"Hayır, teşekkürler," diyorum kibarca.

"Teklifim geçerli. Fikrini değiştirirsen, istediğin zaman alabilirsin."

Kahretsin. O, iyi niyetle dolu bir ifadeyle bu cazip sözleri söylüyor. Ve parmaklarım bir tane almak için kaşınıyor.

Güçlü ol.

"Peki, pazarlama kampanyasına nasıl dahil oldun?" diye soruyorum. "Bu senin işin değil, değil mi? Paraya ihtiyacın yok."

"Hayır. Ama Alexandra'ya bir borcum var, o yüzden neden olmasın dedim." Omuzlarını silkiyor. "İlk başladığımda kimseyi tanıımıyordum ve finansman konusunda zorlanıyordum. O bana başlangıç sermayesini sağladı ve bana rehberlik etti. Başlamama yardım etti."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani ne olursa olsun asla istifa etmezsin."

"Tam olarak doğru değil. Sevmediğim insanlarla çalışmak zorunda kalsam kesinlikle istifa ederdim.

Neden kendi şirketimi kurdum sanıyorsun?" "Arkadaşlarına iş vermek için mi?"

"Sabahları uyanmaktan mutluluk duyduğum zeki insanlarla çalışmak için."

Ugh. Şimdi bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum. Herkes haftanın büyük bir bölümünü sevdiği insanlarla geçirebilseydi, dünya daha iyi bir yer olurdu. Ayrıca, ben de aynı nedenle Sweet Darlings'e katıldım. Genel olarak, iş arkadaşlarımı seviyorum ve arkadaşlarımla aynı binada çalışmak büyük bir avantaj. Ve yaptığım ucuz vuruştan dolayı kendimi kötü hissettiğim için, "Bana önceki girişiminizden bahsedin

önceki girişimin hakkında bana biraz bahset" diyorum ve kendimi hazırlıyorum. Erkekler, başarıları hakkında konuşmalarını istediğinizde çok sıkıcı olabilirler. Özellikle de CJ'inki gibi muazzam başarılar söz konusu olduğunda.

Ama o, zekâsı hakkında uzun uzadıya bir hikâye anlatmaya başlamıyor. Daha çok sahip olduğu vizyona odaklanıyor. Modern hayat denen telaşlı kaosun ortasında insanlara biraz huzur vermek istediğini anlatıyor.

"Elimizdeki teknolojiyle, kimse kapısını kilitlediğinde veya eve dönene kadar fırını kapatamadığında paniğe kapılmaya gerek yok. Doğru sisteme sahipseniz, bu iki şey de siz evde olmasanız bile mümkün. Bu harika bir şey ve ben de herkesin bunu karşılayabilmesi için maliyetini düşürmek istedim."

Bunu yaygınlaştırma sürecini daha ayrıntılı olarak anlatıyor, ama konuşmasında "ben" kelimesini hiç duymuyorum. Her zaman "biz" veya "ekibim" diyor. İçimden bir parça, onun alçakgönüllü tavrını takdir ediyor. Ve tüm övgüyü kendine saklayan bir tip olmadığını.

Yüksek performans. Nefis.

Ve hiç de sahip olunamaz, hatırladın mı?

"Peki. Ne konuda yardıma ihtiyacın var?" CJ hamburgerini bitirmek üzereyken soruyorum.

"Bir sürü şey. Bir sürü fotoğrafım var, ama onları düzenlemenin en iyi yolunu bulmam ve yeni albüme bir isim vermem gerekiyor."

"Sana gönderdiğim kılavuzda albüme isim vermeyle ilgili bir bölüm var. Yeni albüme dokun, sonra..."

"Temel adımları biliyorum. Demek istediğim, nasıl iyi bir isim bulabilirim?"

Yaklaşarak uygulamadaki fotoğrafları bana gösterir. Hepsi benim fotoğraflarımdır — işte, dışarıda, evde, Starbucks'ta vb. Muhtemelen o ofisteyken ve Matt'i ziyaret ederken çekilmiştir. "Bu en sevdiğim fotoğraf," diyor ve duruyor. Sabah çekilmiş bir fotoğrafım, gözlerim parlak ve omzumda bir kalkan gibi bir çanta asılı. Fotoğrafları inceliyorum, bu fotoğrafı bu kadar özel kılanın ne olduğunu bilemiyorum. Elbise güzel... ama sushi restoranında ilk tanıştığımızda daha güzel bir elbise giyiyordum. Makyajım da oldukça iyi... ama en iyisi değil. Masamda çektiği fotoğraf

çok daha güzel çünkü makyajım daha iyi ve saçlarım omuzlarıma dökülüyor.

"Neden bunu beğendin?" diye soruyorum.

"Çene yukarıda, saçmalık yok, dünyayı ele geçirmeye hazır. Neden sevmeyeyim ki?" diyor, gözlerimin içine bakarak.

Ve birdenbire, benim giydiklerimi değil, içimdeki değerleri takdir ettiğini anlıyorum. Bu hem heyecan verici hem de korkutucu, ama ikisini de hissetmek istemiyorum. Bu yüzden, "Beni takip mi ediyordun?" diye patlıyorum.

"Hayır. Sen oradaydın. Sweet Darlings, Inc.'in sloganı 'Sevdiğini Yakala' değil mi?"

"Sevgi" kelimesi beynimi biraz eritmiş gibi. Bu tür konuşmalar için henüz çok erken, ama... "Beni sevemezsin."

"Gördüklerimi ve senin hakkında bildiklerimi seviyorum."

"*Hayır!*" Bu patlama o kadar yüksek sesli ki, herkes başını bizim yönümüze çeviriyor. Yüzüm kızarıyor. *Kahretsin. "Yapamazsın,"* diyorum.

Başını eğiyor. "Neden?" "Çünkü! Beni en kötü halimde gördün." "Öyle mi?"

Gözlerini kırptırıyor.

Ciddi mi? "Suşi restoranının otoparkında mı?" "Ne olmuş ona?" Şimdi kaşlarını çatıyor.

Kafa. Masa. Aman Tanrım. "*İç çamaşırım,*" diye mırıldanıyorum.

"Onları aldın, hatırladın mı?"

O keskin bir nefes keskin bir nefes alır, sonra gülümser.

"Bu bir olarak ana en önemli özelliklerden biri.

Aslında, en iyisi."

"Nasıl?"

"Senin külotunu aldım." Sırtışı genişliyor. "Hâlâ bende."

Bu restoranda yeterince alkol yok. "Onları atın."

"Hayır. Onların verdiği hissi ve kokusunu seviyorum." "Aman Tanrım. Yapmadın herhalde."

"Tabii ki yaptım." Gözleri parlıyor. "Hepsini yüzüme sürdüm."

Alev alev yanan yanaklarımı ellerimle kapattım. Muhtemelen Mimi'ye kötü bir ateşim olduğunu söyleyip eve gidebilirim. Limonatamı bir dikişte içtim, sonra büyük bir buz küpünü ağzıma atıp çiğnedim. Çok az etkisi oldu. "Onlar lanetli. Her an tüm saçların dökülecek."

"Saçımı dert etme. Şimdi, tek itirazın buysa..." "Hayır." Elimi kaldırıyorum. "Sen bir oyuncusun. Hikayeleri duydum. Sen, Cora ve Linda..."

"Eğer merak ediyorsan, üçlü seks yapmadık." "Merak etmiyordum. Ve cevabın da yardımcı olmuyor."

"Neden üzüldüğünü anlamıyorum. İlişkiler ve bağlılık konusunda aynı fikirde değil miyiz?"

Ha? "Hangi fikirdeyiz?"

"Bağlılık ilişkilerde asla işe yaramaz." *Ne?*

"Yani, tek eşli bir ilişkide biriyle güzel zaman geçirebilirsin, ama bu uzun sürmez. Bunu bilmediğine şaşırdım. Senin yan işin tamamen uzun sürmeyen şeylerle ilgili."

Kafamı sallıyorum. "Sadece aynı fikirde değiliz CJ. Aynı kitapta bile değiliz! Her şeyi istiyorum - düğün, çocuklar, banliyö evi - tam paket."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ciddi misin? Bütün o çiftlerin ayrıldığını gördükten sonra mı?"

"Benim büyürken gördüğüm şey böyle değildi... ve ben onlar gibi değilim."

"Sandığından daha fazla insan öyle. Birlikte olsalar bile, gerçekten mutlu değiller."

"Nereden biliyorsun?"

"Büyürken anne babamın ilişkisini gördüm. Evliyen birbirlerine tahammül edemiyorlardı. Ama boşandıktan bir hafta sonra en iyi arkadaş oldular." Yüzü buruşuyor. "Eminim arkadaşlıktan fazlasını yapıyorlar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, ama benim deneyimim tamamen tersi. Annemle babam yirmi dört yıldır mutlu bir evlilik sürüyorlar. Aralarında büyük bir sevgi ve saygı var ve ben de her şeyi istiyorum."

"Peki ya biriyle evlenirsen? Ailen gibi olacağının garantisi yok."

"Senin gibi olacağının garantisi de yok."

CJ kaşlarını kaldırdı. "Demek öyle? Ailenin evliliğine bakarak karar verdin."

"Hey, beni mantıksız biri gibi gösterme. Sen de aynısını yaptın. Ayrıca, fark etmediysen, ben Ferrari'yi deneme sürüşüne çıkacak türden biri değilim, anlarsın ya."

Düşünür, sonra omuz silker. "Hayır, ama sorun değil. Mi Ferrari es tu Ferrari."

Limonatamı boğazıma kaçırıyorum. "Burada 'mi Ferrari es tu Ferrari' falan yok. Asla sahip olamayacağım bir arabayı denemem."

"Ferrari'ye asla sahip olamayacağını nereden biliyorsun?"

"Benim maaşımla mı? Hem neden Ferrari almayı gerçekçi bir senaryo gibi konuşuyoruz ki? "Mesele o değil. Demek istediğim, biz birlikte olamayız. Hiçbir şekilde."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Çünkü..." diyor yavaşça, "Ferrari'yi test sürüşüne çıkaramazsın diye mi?"

"Hayır! Çünkü sen benim satın alamayacağım bir Ferrarisin. Boş ver."

"Biliyorsun... sahip olmayacağın bir arabayı test sürüşüne çıkarmak için pek çok neden var."

"Mesela?" Bu çılgın konuyu kapatmam gerektiğini kendime söylerken bile soruyorum.

"Eğlenmek için, tabii ki. Olasılıkları keşfetmek için. Diğer arabaları, satın alamayacağını düşündüğün arabaları bile hiç test sürüşüne çıkarmazsan, doğru araba geldiğinde nasıl anlayacaksın?" Geriye yaslanıp, gerçekten mantıklı davranıyormuş gibi ellerini açar. "Yani arabamla bir tur atmak istersen sorun yok. Hatta vites kolunu da sana bırakırım."

On Altıncı Bölüm

Michelle

"Sonra da 'Vites kolunu bile kullanmana izin veririm' dedi." İkinci margaritamı bir dikişte içiyorum çünkü buna ihtiyacım var.

Jan içkisini boğazına kaçırırken, Sammi yumruğunu sıkıp "Yap, yap, yap, yap!" diye bağıyor.

"Oh, dur. 'Yapmak' falan olmayacak." "Ama, ama... *direksiyon!*" diyor Sammi.

"Hayır!"

"Uzun, sert, kalın. Farklı hızlarda, hehehe."

"Kes şunu!" Tanrım, o şeker komasından sonra şeker toplayan çocuklardan daha kötü. "O sadece sevişmek istiyor. Hepsi bu." Garson Diego akşam yemeğimizi masaya koyduğunda rahat bir nefes alıyorum.

Ben üçlü dana eti tacos sipariş ettim, Sammi nachos ve deniz ürünlü fajita aldı, Jan ise peynirli tavuk burrito seçti. Carlos'ta her zaman sipariş ettiğimiz şeyler. Pazartesi günleri margarita spesiyali var, lezzetli içecekler sadece beş dolar. Ve ofisten sadece yarım saat uzaklıkta. Tabii ki pazartesi gecesi kızlar gecesi, çünkü bu güçlü ama ucuz margaritaları kaçırmak suç olur.

"Bunu biraz düşündüm," diye devam ediyor Sammi, itirazımı tamamen görmezden gelerek. "O, OrGinity'ni kaybetmene yardım edecek mükemmel adam."

"OrGinity bir kelime değil," diye hatırlatıyorum ona - yine - ama bu hiçbir caydırıcı etkisi olmuyor.

"Cora ve Linda'nın ikisini de becerebilecek kadar yatakta iyi olmalı. İkisi de en azından Hitachi'nin yapabildiğini yapamayan bir erkekle uğraşmaz..."

Jan önleyici bir hareketle elini kaldırır. "İğrenç, *kuzenler*."

"Evet, evet, kıvranın. Gerçekler rahatsız edici olabilir. Her neyse, CJ'in bunu kaybetmene yardım edeceğini garanti ederim. Kim bilir? Belki senin magina'na o kadar aşık olur ki, Ferrari'sini ömür boyu senin garajına park etmek ister." Kaşlarını oynatır.

Kafamı sallarım. Magina, Sammi'nin sihirli vajina için kullandığı bir terimdir, herhangi bir erkeği tuzağa düşürebilen efsanevi kadın organı... temelde, ruh ikizi radarının müstehcen bir versiyonu. Ona orgazm olayını hiç anlatmamalıydım. Ya da Cora ve Linda ile Ferrari konuşmasını.

"Unutma, test sürüşü yapan tek kişi sen değilsin," diyor Sammi. "O da Michelle Deneyimi'nin muhteşem bir ön izlemesini yaşayacak."

"Michelle Deneyimi mi?"

"Seninle birlikte olunca hayatının nasıl olabileceğini hiç görmedi. Bu yüzden doğal olarak bir kaçamak ilişkinin yeterli olduğunu düşünebilir, tıpkı hamburgerin her şeyin başı ve sonu olduğunu düşünen bir adam gibi. Ama sonra ona kuzu pirzolası yedirin ve *voilà*. Artık hamburger, ne kadar süslü yaparsanız yapın, ona yetmez."

Tereddüt ediyorum.

"Ve damak tadı, kuzu pirzolarının hamburgerlerden daha lezzetli olduğunu anlayamayacak kadar işlevsiz olsa bile, en azından artık bir OrGin olmayacaksınız ve hayatına devam edebilecek, senin beyaz atlı prensin olacak başka biriyle yeni bir başlangıç yapabileceksin. Ya da kurbağa prens. Ya da..." Kaşlarını çatır. "Bilirsin. Her neyse."

"Hmm..." Sığır eti tacomdan büyük bir ısırık alıyorum. CJ, kısa süreli bir ilişkiden sonra kolayca unutabileceğin birine benzemiyor. Bazı yönlerden ideal bir erkek: zeki, kibar ve ilginç. Sadece aynı şeyleri istemiyoruz. Hala, part-time işim yüzünden sadece geçici bir ilişki istediğimi varsaymasına inanamıyorum! Kim kısa süreli bir ilişki için benim yaşadığım felaket randevulara katlanır ki? Bir jigolo tutmak daha kolay olurdu.

"Bence Michelle kalbinin sesini dinlemeli," diyor Jan, çünkü grupta en mantıklı olan o.

"Ama onun magina ne diyor? OrGin'in bakireliğini bozmak istiyorsan onu dinlemelisin. Bu senin ilk önceliğin olmalı." Bir margarita daha sipariş ettikten sonra Sammi'ye döndüm. "Gerçek bir kelime bile olmayan 'OrGinity'mden bahsetmeye devam edersen,

Luke'dan yardım isteyeceğim. Eminim o benim sorunumu nasıl çözeceğini bilir."

Sammi omzuma hafifçe vurur. "Seni seviyorum Michelle ve biliyorsun ki seninle her şeyi paylaşırım... ama Luke hariç." Sonra neşelenir. "Ama Kanada'da yaşayan bir yazar arkadaşı var ve o da oldukça yakışıklı... Orası soğuk olduğu için birbirlerini nasıl sıcak tutacaklarını iyi bilirler..."

Yemeğimi ısıtıyorum, Sammi'yi tamamen görmezden geliyorum çünkü bu hale geldiğinde onu durdurmanın imkanı yok. Bunun yerine, zihnimi boşaltıyorum... zihnim nazikçe CJ'in görüntüsünü canlandırıyor... ve onun townhouse'daki garajındaki Ferrari'sini. Bu o kadar şaşırtıcı derecede tatmin edici ki, onun "mi Ferrari as tu Ferrari"sine neden bu kadar karşı olduğumu neredeyse unutuyorum...

Neredeyse.

* * *

Michelle

Eve döndüğümüzde saat neredeyse dokuz olmuştu. Sammi'nin beni nasıl sıkıştırdığına inanamıyorum, Jan ise sessizce destek verdi. Sanki iyi polis, kötü polis oynuyorlardı. Onlar erkekleriyle ilk çıkmaya başladıklarında ben bu kadar kötü değildim sanırım.

Matt'in evinin ışıkları sönük, ama bizimkiler parıltıyor. İçeri giriyoruz. Neyse ki, yemek odasında sadece Matt ve Luke var, Çin yemeğini paketliyorlar. Son birkaç ayda iyi arkadaş oldular. Matt'in süper avukat kız kardeşi Olivia'nın, Luke'a intihalcıya Tanrı korkusu salmak için korkutucu bir ihtarname hazırlaması da muhtemelen zarar vermemiştir.

Matt ve Luke, kadınlarını görünce yüzleri aydınlanır ve sanki on üç saatten fazla değil de on yıl ayrı kalmışlar gibi sarılır ve öpüşürler.

"Çin yemeği!" Sammi koklar. "Ah, dostum. General Tso'nun tavuğu!"

"Fazladan şans kurabiyesi aldım," diyor Luke. Sammi onları çok sever.

"Harika!" Bir tane alır ve plastik ambalajını yırtar. Masadan bir tane alıp açarım.

"Yolun harika," diye okur Sammi.

"Yatakta!" Jan ekler, sonra kendininkini okur. "'Olasılıklara açık ol.'"

"Yatakta!" Sammi bana işaret eder. "Seninkinde ne yazıyor?"

"Gerçek ortaya çıkacak."

"Yatağdaaa," diye seslenir Sammi. "Cidden, az önce söylediklerimi bir düşün."

"Düşünecek bir şey yok. Sadece epigramatik saçmalıklarla dolu bir kağıt parçası. Şans kurabiyeleri aslında Çin'e ait bile değil."

"Kim diyor bunu?"

"Bu konuda bilgili herkes." Ve bu *esprili sözle*, yatmaya gittim.

İki saat sonra, hala uyanık yatıyorum ve o kağıt parçasına yazılan "saçmalıkları" düşünüyorum. Bunu kimseye itiraf etmem, en yakın arkadaşlarıma bile, ama biraz batıl inançlı olabilirim. Ortaya çıkacak "gerçek"in ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ancak, iyi bir şey olmadığına eminim. Ortaya çıkan gerçekler asla istediğiniz şeyler değildir.

Ne demişler, gerçek acıdır.

Ayrıca, en önemli ve son derece tatsız gerçeği zaten bilmiyor muyum? CJ'in benden tek istediği şeyin seks olduğunu?

En azından beni oyalamak yerine bu konuda dürüst davrandı. Bu da bir şeydir.

İç çekerek yanıma döndüm. Bu gece sekiz saat uyuyamayacağımı biliyorum.

On Yedinci Bölüm

Michelle

Yedi saatten az bir süre sonra, yardım edilemez bir hale geliyorum. Başım patlayacakmış gibi zonkluyor... ya da tamamen durup titremeye başlayacakmış gibi. Etrafımda olup bitenleri anlamaya çalışırken, süper bilgisayarların arasında sıkışmış bozuk bir daktilo gibi hissediyorum kendimi. En yakın arkadaşlarım bu kadar az uykuyla nasıl işlev görebiliyorlar, bilmiyorum. Sanki aynı türden değilmişiz gibi.

Ama masama geldiğimde, küçük bir hediye beni bekliyor. CJ'den. Kartı açmadan da kim olduğunu biliyorum.

Pembe ambalaj kağıdını yırtıyorum, çikolata kaplı kahve çekirdekleri dolu bir teneke kutu görüyorum ve sevinçten neredeyse ağlayacağım.

Nasıl bildi?

Mesaj uyarısı. Telefonuma

bakıyorum. –CJ: Afiyet olsun.

Aslında yememeliyim. Ona yiyemeyeceğimizi zaten açıkça söylemiştim. Ama ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Kaba davranmamam gerekir, bu yüzden cevap veriyorum.

–Michelle: Teşekkürler. Bu sabah tam da ihtiyacım olan şey.

Ve günahkar derecede lezzetli fasulye, ekstra büyük bir fincan ekstra güçlü kahve ile birleştiğinde, beynim yüzde yüz kapasiteyle çalışmasa bile sabahı atlatmama yardımcı oluyor. Neyse ki, salı günleri genellikle sakın geçer. Ve tüm yönetici notlarımı bitirdim — ertelemeye inanmıyorum. Üstelik Mimi

muhtemelen CJ'e yardım etmek için çok zaman harcayacağım gibi yanlış bir inançla iş yükümü azalttı. Normalde bundan faydalanmak kendimi kötü hissettirirdi, ama böyle bir günde...

Öğle arasında, uygulama geliştiricilerinin kullandığı uyku odalarından birini ele geçiriyorum. Kırk dakikalık bir şekerleme her şeyi değiştiriyor. Ve bu da iyi bir şey. Bu gece önemli bir görevim var. Ajansı tutan kadına göre, ben tam da kocasının tipiymişim. Görünüşe göre, bir yatın velayeti söz konusu ve kadın, devasa malikaneleriyle birlikte onu da kazanmaya kararlı.

"Michelle! Tam da görmek istediğim kişi," diyor Mimi, beni asansörden çıkarken görünce.

"Merhaba," diyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" "Bir dakika ofisime uğrayabilir misin?"

"Tabii." Onu masasına kadar takip ediyorum.

Mimi, otuzlu yaşlarının sonlarında, kısa boylu, ince, neredeyse airbrush ile boyanmış gibi pürüzsüz altın rengi tenli, şık bir Asyalı kadın. Saçları kısa kesilmiş, simsiyah ve parlak, ve her zaman çok şirin küpeler takıyor. Bugün, kulak memelerinden altın rengi Hello Kitty küpeleri sallanıyor.

Bir sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

"Teşekkürler." Oturup onun konuşmaya başlamasını bekliyorum. Mimi'nin acele edilmesinden hoşlanmadığını öğrenmiştim.

"Resmi değerlendirme yapıldığında bunu yakında duyacaksın, ama kıdemli İK koordinatörlüğüne terfi edeceksin."

Bunun anlamını kavramam biraz zaman alıyor. "Oh." Birkaç kez gözlerimi kırpiyorum. "Ben sanmıştım ki..."

"Biliyorum." Gülümser. "Bu pozisyona terfi genellikle iki veya üç yıl sonra olur. Ama sen harikaydın, Michelle. Seni terfi ettirmek, sana daha fazla sorumluluk ve fırsat vermek doğru olan şey gibi görünüyor."

"Vay canına," diyorum, çünkü şaşkınlığım ve ayrıca... yeterince uyumadım. "Teşekkür ederim," diye ekliyorum hemen.

"Bana teşekkür etme. Bunu hak ettin!" Gülümser ve elini uzatır.

Elini sıkıp gülümserim ve masama dönüp Jan ve Sammi'ye haberi mesajla bildiririm. Parmaklarım ailemin

iletişim bilgilerinin üzerinde duruyor... ama hayır. Bir sonraki brunch'ımızda yüz yüze söyleyeceğim.

–Sammi: Kutlamalıyız!

–Jan: şaka yapmıyorum! Harika olmanı kutla! Woohoo!

–Michelle: Teşekkürler, çocuklar!

–Sammi: İlk tur benden. Aramızda terfi alan ilk kişi sensin. Seninle gurur duyuyorum, kızım!

Gölümsüyorum. İşte bu yüzden ilk bilenler onlar oluyor.

–Jan: İş çıkışı bir şeyler içelim mi?

–Michelle: Olmaz. Çalışmam lazım.

–Sammi: Dick seni erken bırakabilir.

–Michelle: LOL. Hayır. Bir yat söz konusu. *Douche Riche* ya da öyle bir şey.

–Jan: Eğer birini yakalayabilecek biri varsa, o da sensin.

–Michelle: Bu hafta sonu kutlayalım mı?

–Sammi: Anlaştık. Bu hafta sonu nasıl?

Takvimime bakayım. Cumartesi günü bir konser dışında başka bir şey yok, o da uzun sürmez.

–Michelle: Bana uyar.

–Jan: Yaşasın! Çok heyecanlıyım! Tim bile hafta sonları bizi geç saatlere kadar çalıştıramaz!

–Sammi: Çünkü bu hafta sonu fazla mesai yok.

Kıkırdayarak gülüyorum. Sammi'nin gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum.

Günün geri kalanını yüzümde kocaman bir gülümsemeyle geçiriyorum. Mimi henüz duyurmamış olsa da, herkes yakında öğrenecek. Bizim departmanda sır yoktur. Sonuçta, sosyal haklardan terfiye ve maaşa kadar her şeyi biz hallediyoruz.

Saat beş olduğunda, part-time işime gitmeden önce eve gidip üstümü değiştirebilmek için hızla lobide aşağı iniyorum. Sağımdan birkaç metre öteden tanıdık bir kıkırdama geliyor ve biraz yavaşlıyorum.

"Oh, Nathan." Nefes nefese bir iç çekiş. "Bu çok seksi. Beni delirtiyorsun."

Ugh. *Nathan'a* kaşlarımı çatıyorum, ama içimdeki sıkıntıyı görmezden geliyorum. Bu isim pek de nadir değil, ve Izzy şirket lobisinde öpüşüyorsa kimin umurunda? Bu ilk kez yaptığı bir şey değil, ve kesinlikle son da olmayacak. Cidden bakmıyorum.

"Sen, *en seksiisin*." Daha fazla kıkırdama. "Eski sevgilinin heyecanlanıp rahatsız olmamasına inanamıyorum. O bir buz kraliçesi olmalı."

Donup kaldım. *Ne oluyor?* Yavaşça arkamı döndüm, göğsümde çirkin bir boşluk oluştu.

Tabii ki, Nathan, eski sevgilim. Benden e-posta ile ayrılan pislik... en iyi arkadaşlarıma ve onların nişanlılarına da aynı e-postayı göndermiş! En azından bir telefon hak etmiştim.

Ve o pislik, teknik olarak etek sayılabilecek bir şeyle zar zor örtülmüş Izzy'nin poposuna ellerini sürmüştü. Umarım Izzy düzgün bir iç çamaşırı giyiyordur, çünkü aksi takdirde eğilirse...

Ama şu anda onun uygunsuz iş kıyafetleri umurumda değil. Nathan'ın burada olması beni sinirlendiriyor. Sweet Darlings'te çalıştığımı biliyor. Hangi hakla iş arkadaşlarımdan biriyle çıkıp *benim* cinsel yönelimim hakkında dedikodu yapıyor?

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, bana doğru bakıyor, sonra Izzy'nin kışında parmaklarını oynatmaya başlıyor. Izzy dönüp gülümsüyor. "Oh, merhaba Michelle!"

Daha yüksek sesle konuşamaz mı? İnsanlar bizim yönümüze bakıyor. "Izzy," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bu benim yeni erkek arkadaşım Nathan! Nathan, Michelle ile tanış. O insan kaynaklarında çalışıyor." Sanki şaka yapıyormuş gibi kıkırdıyor.

"Uh... evet. Aslında birbirimizi tanıyoruz," diyor, bakışları benimle Izzy arasında gidip geliyor. O kadar şeffaf ki, acı verici. Ne kadarını duyduğumu anlamaya çalıştığı belli.

Çok fazla, seni piç kurusu.

"Gerçekten mi?" Izzy, sesini Mars'a duyurulacak bir anons kadar yüksek çıkararak sorar. "Nasıl tanıştınız?"

Nathan biraz kızarır, sonra omuzlarını düzeltir. "Eskiden çıkıyorduk." En azından iç sesini kullanma nezaketini gösteriyor.

Gözleri büyüdü, sonra bir çığlık attı. "Sen ve Michelle? Cidden çıkıyor muydunuz?"

Dudaklarım sıkı kalır, ama lobiden geçen insanların ilgilenen bakışlarını hissedebiliyorum.

"Oh, bekle. O senin katlanmak zorunda kaldığın soğuk kız arkadaşın mı?" Izzy neredeyse bağılıyor.

Herkesin başı benim yönüme dönüyor.

"Uh..." Nathan boğazını temizler.

Izzy'nin gözleri büyüdü. "*Aman Tanrım!*"

Yüzüm yanıyor ve Izzy ile Nathan'ı boğazlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Yani, *Nathan* kadar seksi birinden etkilenmemek için ne kadar soğuk kanlı olmak gerekir?"

"Belki de onun çekiciliği bana göre değildir. Bir erkekten, bacaklarının arasında bir çubuk olmaktan daha fazlasını beklerim." Izzy'ye bakarak, utançımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Ama gerçek şu ki, tüm vücudum sıcak ve soğuk arasında gidip geliyor. Kulaklarımda uğultu giderek yükseliyor. Ve cildimin karıncalanmasından, çevremizdeki insanların merak ettiğini, dedikodu yaptığını ve yargıladığını anlıyorum. "Ben senin gibi değilim."

Tabii ki değilsin. Eminim o bir OrGin değildir.

Ugh. Odaklanmam gereken bir anda neden bilinçaltım benimle konuşuyor?

Bunun doğru olduğunu biliyorsun.

Tabii ki doğru. Bu çok açık. Ona bir bakın — o parlak gözler, kızarmış yanaklar, sıkı nefes alıp verme. Belki de

mümkün olduğunca çok erkek istiyor olabilir — ilişki durumuna bakmaksızın — çünkü her seferinde yüksek notayla bitiriyor.

Burada kalıp Izzy ve Nathan ile ilgilenmemin kesinlikle hiçbir faydası olmayacağına göre, dişlerimi sıkıp, keskin bir dönüş yapıp uzaklaşıyorum.

Nathan arka aynada ve benim yapacak işlerim var. Beni soğuk bulsa ne olur? Bu onun beceriksizliğinden kaynaklanıyor.

Ama senin eski sevgililerin de yapamıyordu.

Eve giderken direksiyonu sıkıca kavradım.

Tanrım. Bütün bunların ortak paydası *benim!*

Bekle. Böyle düşünmemeliyim. CJ beni telefonda orgazm etti. Bu, benim suçum olmadığını kanıtlıyor. *Onların* suçu.

Ama teknik olarak mastürbasyon yapıyordun... sadece onu dinlerken. Yani bu sayılmaz.

Siktir git, Negatif Ses.

Yine de, dolabıma girip parlak kırmızı, vücudu saran bir elbise giyerken moral bozucu düşünceler kafamda dönüp duruyor. Giydim sütyen, göğüslerimi göz alıcı bir şekilde yukarı doğru itiyor. Ama aynada kendime baktığımda bu, özgüvenimi hiç de artırmıyor.

Saçlarım mükemmel dalgalar halinde dökülüyor ve makyajım kusursuz. Yüzümün iyi görüldüğünü düşünüyorum ve yoga ve biraz diyet disiplini sayesinde vücudum kum saati şeklinde. Ama belki de bende erkeklerin yatakta potansiyellerini gerçekleştirmelerini engelleyen bir şey var.

Bu, şans kurabiyesinin bahsettiği gerçek mi? Eğer öyleyse, bunu istemiyorum.

Hadi, Michelle. Yanaklarımı birkaç kez hafifçe tokatlıyorum. *Oyun zamanı. Yakalamam gereken bir hileci var.*

Müşterimiz olan kadın, kocasının asistanının takvimini ve arama kaydını karıştırarak kocasının bir telekız çağırdığını öğrenmiş. İnanılmaz ama görünüşe göre bu adam kendi eğlencesini bile ayarlayamıyor. Belki de bir yatın ve malikanen olduğunda, seks mesajlaşmalarını ve gizli randevuları başkasına yaptırmaya başlıyordur. Asla bilemeyeceğim, çünkü asla bir yatım ya da malikanem olmayacak, hatta erkek arkadaşımın arkasından seks mesajları göndermeyi ya da onu aldatmayı düşünmeyeceğim bile.

Dick ile Tysons Corner'daki otelden birkaç blok ötede küçük bir kafede buluşuyorum. Bölgenin manzarası pek güzel değil, ama harika alışveriş olanakları ile bunu telafi ediyor. Bana küçük bir kayıt cihazı, küçük bir biber gazı kutusu ve bir panik düğmesi veriyor. Hiçbir yorum veya açıklama yapmadan hepsini alıyorum. Bu benim ilk deneyimim değil.

"John resepsiyona senin için bir anahtar kart bıraktı. Onlara Charity Brown'ın Bay Smith için geldiğini söyle, sana vereceklerdir. En üst kattaki başkanlık süiti."

"Anladım."

Otele gidip anahtarlarımı valeye veriyorum. Check-in görevlisi, ona ismimi söylediğimde mide bulandırıcı derecede kibar davranıyor. Bu saçma durum ve belki de kaçmam gerektiğini söyleyen tuhaf endişe sesine ciddi ciddi gözlerimi devirmek istiyorum. *Başka ne kadar korkunç gerçekler ortaya çıkacak?*

Evet, yatak odamda saklanmak işleri daha iyi hale getirmeyecek. Bu en fazla yarım saat içinde bitecek. Sonra eve gidip güzel, sıcak bir banyo yapabilirim, çünkü bugün öyle bir gün oldu.

En üst katta asansörden iner inmez bir mesaj alıyorum. –

Sammi: Izzy senin OrGin statünü nasıl anladı?

Ekrana bakıyorum, topuklarımdan biri yana doğru eğilmiş, sanki bacakları dengesiz bir tay gibi. Elimi birkaç kez sıkıp açıyorum, sonra dört harfli bir cevap veriyorum.

–Michelle: Ne?

–Sammi: O kaltak şirket çapında bir e-posta gönderdi.

Öldür beni şimdi. Ayaklarımdan altındaki zemin açılıp beni yeterince hızlı yutamıyor.

–Jan: Muhtemelen intranete hala erişemediği için böyle bir karar vermiştir.

Lanet olsun!

–Sammi: Üzgünüm. Şirket rehberine erişimini de engellemeliydim. Zaten çalışmıyor ki.

Sammi bunu yapamazdı, yapmamalıydı. Izzy'nin ağzı bozuk bir kaltak olması ve Nathan'ın benim hakkımda çenesini tutamaması onun suçu değil.

–Michelle: Hangi listeye gönderdi?

–Sammi: SDI-All.

Gözlerimi kapatıyorum. Lanet olası Izzy. Bu mesaj, Alexandra'dan stajyerlerimize kadar herkesin gelen kutusuna düşüyor. Hedefimin bulunduğu süitin çift kapısına bakıyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey, süite girip onun benim vücudumla aptallaşmasına neden olmak. Geri dönüp, bulabildiğim en büyük kutu dondurmayla kendi yatağımın örtüsünün altına girmeyi tercih ederim.

Ama bu benim özel dedektif patronumun suçu değil ve Izzy'nin kafamı daha fazla karıştırmasına izin verirsem kendimi affetmem. Profesyonelliğimle gurur duyuyorum.

Bu yüzden telefonumu çantama geri koyup derin bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Ben seksi, güzel ve akıllı bir genç kadını. Her erkek benimle birlikte olmaktan şanslı sayılır.

İnsanlar "Sorun sende değil, bende" derler... ama sorun gerçekten sende.

Hayır, hayır. Nathan'ın aptalca ayrılık e-postası beni yolumdan saptırmayacak. Ben bir tanrıçayım.

OrGinity Tanrıçası.

Kapa çenen, kapa çenen. Her şeyi bırakıp meditasyona başlamak

—ya da içmeye başlamak istiyorum, ama iş önce gelir.

İş, gelen tek şey...

Ah! Derin bir nefes alıyorum, bilinçli olarak omuzlarımı gevşetiyorum ve yine bilinçli olarak gülümsüyorum. Zihninizin bedeninizi takip etmesi gerçekten şaşırtıcı. Dışarıyı içini kontrol ediyor.

Tamam. Artık olumsuz düşünceler yok. Omuz ve gülümseme egzersizini tekrar yapıyorum. Ve üçüncü kez. Sonra kendimi gerçekten merkezlemek için birkaç kez yoga sutra fısıldıyorum.

Şimdi. Bu kapının diğerk tarafındaki zavallı erkek aldatıcı, bedenim, yanan gözlerim ve kalçalarımın hareketleriyle bayılacak. Benim hakkımda başka hiçbir şey hissetmeyecek.

Anahtar kartını okuyucuya okutuyorum.

Bu adamın hiç şansı yok.

Işık yeşil renkte yanıp

sönüyor. *Ben seksin*

vücut bulmuş haliyim.

Kolu çevirip içeri giriyorum...

...ve CJ orada.

On sekizinci bölüm

Michelle

Gözlerimi kırıyorum. CJ haksız bir şekilde çok seksi görünüyor — yakası açık ve kolları kıvrılmış krem rengi bir gömlek, güzel siyah pantolon — evet... tamamen afrodizyak bir görünüm. Elimizi uzatıp gömleğinin geri kalan düğmelerini açıp gömleğini çıkarmak istiyorum — sadece gömleğinin altında, vücudunun küçük bir kısmında gördüğüm kadar lezzetli bir şey olup olmadığını görmek için.

Buz kovalarında duran şampanya şişesinden başını kaldırıp bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor.

"Selam."

"*Evli* misin?" diye patladım.

O titrer. "Sakın öyle bir şey düşünme."

Tamam, o zaman. Belki otel odaları değiştirmiştir. Bu mümkün. Aslında, Sammi'nin başına da bir kez gelmişti. Bunun ona faydası, hayatının aşkını bulmasıydı. Ben mi? Ben aldatıcı kocayı bulmam lazım.

"Gitmeliyim," diyerek arkasını dönüyorum. Dick bu tür şeyleri daha dikkatli kontrol etmeli. Uyuşturucu satışı yapılan bir süite girebilirdim. Ya da mafya savaşının ortasına. Televizyonda bu tür şeyler sürekli oluyor.

"Bekle." CJ ayağa kalkar ve elini dirseğime koyar. "Nereye gidiyorsun?"

"Benim burada olmamam gerekiyordu. Beni yanlış odaya gönderdiler." Şampanyaya bakarak somurtuyorum. "Kutlamaları... ya da her neyse... mahvettiğim için özür dilerim."

"Doğru odadasın." Bu beni durdurur. "Öyle mi?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü" — omuz silkiyor — "seni ben işe aldım."

"Ne?" Sesim o kadar tiz çıkıyor ki, içimden biraz irkiliyorum.

O yanıma gelir, ellerini omuzlarıma koyar ve beni oturma alanına doğru iter. "Seninle kesintisiz vakit geçirmek istedim, ama görünüşe göre sen ofisteyken bu mümkün olmayacaktı, ben de neden olmasın dedim. Sen maaşını alıyorsun, ben de seninle birkaç saat vakit geçiriyorum."

Kaşlarını çatarak kollarımı kavuşturuyorum. "Ben fahişe değilim."

O da kaşlarını çatı. "Ve patronunun pezevenk olmadığına da eminim. O lisanslı ve çok dürüst bir özel dedektif."

"Bir dakika. Ajansı kim aradı?" diye soruyorum, hala ona şüpheyle bakarak.

"Olivia. Matt'in kız kardeşi."

Oh, hay aksi. "Onun yalan söylemeyecek kadar mantıklı olduğunu sanıyordum." Omuzlarını silkiyor, hiç pişmanlık duymuyor.

Bir an için, onun da Olivia ile yattığını merak etmeden edemiyorum. Ama bu doğru olamaz. Erkeklerin özel bir kuralı falan yok mu? En iyi arkadaşının kardeşleriyle yatmak yok mu?

CJ bana bakar. "Bir içki iyi gelebilir gibi görünüyorsun."

O kadar mı kötü? Eh, *masandan kalktığından beri üç kez yumruk yedin, yani...*

Kanepeye çöküyorum. "Sert bir şey olsun."

"Şampanya olur mu?"

"Bu iş görür." Şu anda her şey iş görür. Bana bir flüt uzatır, ben de ayakkabılarımı çıkarır, bacaklarımı alçak sehpanın kenarına uzatır ve bardağı boşaltırım.

"Hey, yavaş ol," diyor.

"Bir tane daha ver." Kaşlarını kaldırıyorum. "Beni sahte bahanelerle buraya getirdiğin için en azından bunu bana borçlusun."

"Evet, evet." Bardağıma tekrar doldurur. "Fazla içme. Sarhoş kadınları sevmem."

"Öyleyse, tamamen sarhoş olmaya çalışacağım." Bardağın yarısını içip duruyorum. Dürüst olmak gerekirse, kafayı bulmak pek de eğlenceli değil. Ayrıca eve arabayla gitmem gerekiyor... Üstelik CJ ile başa çıkmak için

CJ ile başa çıkmak için beynimin yüzde yüzünü kullanmam gerekecek. "Peki, tüm bunlar ne anlama geliyor? Seninle vakit geçirmek için can atan, daha anlayışlı başka kadınlar yok mu?" Soru, istediğimden çok daha alaycı çıkıyor. Kahretsin.

"Açık?" Omuzlarını silkiyor. "Bu, benim de aynı şekilde karşılık vereceğim anlamına gelmez." CJ şampanyasını yudumlarken, bana makul bir içme hızının neye benzediğini gösteriyor.

Yine de birkaç yudum daha alıyorum. "Alexandra sana sunucumuzdaki e-posta adresini verdi mi?"

"Hayır. Vermesi mi gerekiyordu?"

"Hayır." *Tanrıya şükür.* Bu, Izzy'nin e-postasını görmeyeceği anlamına geliyor.

Evet, ama ofise uğradığında, tüm dedikodular bununla ilgili olacak. Ve o Darlings'lerle ve Matt'le arkadaş... yani bir şekilde bunu kesinlikle duyacak.

Bazen kafamdaki gerçekçi beklentilerin sesinden gerçekten nefret ediyorum. İnanılmaz derecede kaba ve iğrenç. Ve her zaman kabul etmek istemediğim şeyleri işaret etmekte çok başarılı.

Daha fazla şampanya içip, sonra sönüyorum. Belki de şans kurabiyesinin öngördüğü gerçek, yalnız kalmaya mahkum olduğumdur, çünkü makyaj yapmada ne kadar iyi olursam olayım, yogadan ne kadar formda olursam olayım, gerçek şu ki: Ben berbat durumdayım. Zihinsel olarak mahvolmuşum. Ya da daha kötüsü. "Sana soğuk bir kadın gibi mi görünüyorum?" diye patlıyorum.

CJ içkisini tükürür ve bana şaşkın şaşkın bakar. "Ne?"

"Dedim ki..." Yutkunuyorum, sonra bardağın sapını daha sıkı tutuyorum, çünkü elim birden terlemiş ve bardağı düşürecekimden korkuyorum. "Soğuk biri gibi mi görünüyorum?"

"Hayır. Bence sen çok seksisin."

"Eski sevgilim, soğuk olduğumu söyleyerek benden ayrıldı. E-posta yoluyla, ki bu da mesajlaşmaktan daha kişisel bir şeydi."

CJ bana deliymişim gibi bakıyor. Belki de öyleyimdir. Şu anda pek akli başında ya da mantıklı hissetmiyorum.

"O bir aptal," diyor CJ sonunda. "Yatakta beceriksizliğini senin üstüne atıyor."

"Ama haklı olabilir." Sesim çok karamsar çıkıyor, bu hiç bana göre değil. Hayır. Ama gerçekten iç karartıcı bir şey var.

durumum hakkında. "Beş ciddi erkek arkadaşım oldu ve hala bir OrGin'im."

"OrGin ne demek?"

Başka türlü söyleyemeyeceğimi düşündüğüm için içkimi bir dikişte içiyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Orgazm bakiresi."

On Dokuzuncu Bölüm

Michelle

CJ'in ağzı yavaşça açılır ve bana süper bilgisayarların bile çözemeyeceği bir sorun için ayrılmış bir bakış atar.

Muhtemelen benim neyim var diye merak ediyor ve beni kovacak. Koyu yeşil şampanya şişesine bakıyorum. Gitmeden önce bir kadeh daha içebilir miyim? O itiraftan sonra bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

"Sadece emin olmak için soruyorum... *Hiç* orgazm olmadın mı...?" diye soruyor. "Hayır."

Kaşları bir parça yukarı kalkıyor. "Ama Starbucks'tan sonra, telefonda konuşurken..."

"Yani, tamam, evet, yaşadım." Hiç yaşamadığımı söylemek pek doğru olmadığı için kendimi düzeltiyorum ve o da o anı hatırlatmakta haklı.

Şimdi kaşları birbirine yaklaşıyor.

Kahretsin, her şeyi mahvediyorum. "Yapabilirim. Vibratör falan kullanarak."

Sadece bir erkeğin bana yaptığı şeylerle değil. Bilirsin... yüz yüze."

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. CJ'in acıma ya da şaşkınlığına ihtiyacım yok. Sammi ve Jan bile, onlara anlattığımda bana Latin dilinde dilencilik yapıyormuşum gibi baktılar. Onları suçlamıyorum. Garip bir durum, kabul ediyorum.

"Vay anasını. Eski sevgililerin insanlığa karşı suç işledi," diyor CJ sonunda. "Ve sonuncusu, açıkça onun hatası olduğu halde seni suçladığı için özel bir pislik."

"Evet, o özel bir pislik, ama senin düşündüğün nedenlerden dolayı değil. O..."

CJ parmağını kaldırdı. "Eğer soğuk bir kadın olsaydın, Starbucks'ın dışında benim öpücüğüme karşılık vermezdin... ya da sonrasında kıvrılmazdın. Ve kesinlikle odana gelip, o sesleri çıkarmazdın."

Yüzüm kızarıyor. O öpücük çok ateşliydi. Aslında, bir otoparkta olmasına ve benim pek de uygun bir ruh halinde olmamama rağmen, en ateşli öpücüktü. Peki sonra ne oldu? Aman Tanrım. Sadece düşünmek bile beni rahatsız ediyor, bacaklarımın arasında başlayan ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"İhtiyacın olan şey, bacaklarının arasında, sen orgazm olurken onun adını haykırırken sana ihtiyacın olanı verebilecek yüksek performanslı bir erkek."

Şampanyamla boğuluyordum neredeyse. Tasvir ettiği görüntü erotikti ve beni etkiliyordu. Ama sorun, tahrik olamamam değil, *orgazm olamamamdı*. Sanki ereksiyon olabilen, ama sonra... o anın heyecanı ile geri kalanını mahveden bir erkek gibi.

Ve birdenbire buna dayanamıyorum. Neden CJ ile bu konuyu konuşuyorum ki? Bu çok tuhaf. Benim ciddi bir sorunum olduğunu düşünecek, ki kimse onu suçlayamaz. Yani... Onu çok iyi tanımıyorum ve pazarlama kampanyası bir yana, Matt ve Jan'ın düğününde de olacak, yani birbirimizi daha sık göreceğiz. Sadece... kalkıp gitmeliyim, fırsat varken.

Evet, çünkü çok öndesin.

Ugh. *Yeterince* ilerideyim. Önemli olan bu. Ayağa kalkıp stiletto larımı giymeye başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sence ne yapıyorum? Eve gidiyorum." "Neden?"

"Çünkü bu aptalca." Kendime bir içki daha doldurup hızlıca içiyorum çünkü bu utanç verici konuşmadan sonra buna ihtiyacım var, hayır, bunu hak ediyorum. Sonra boş kadehi masaya koyup çantamı alıyorum. "Ne düşündüğümü bilmiyorum ama bu" — elimi süitin etrafında gezdiriyorum — "konuşmamın tamamı aptalca. Fazla bilgi. Matt burada olsaydı, bana susma hakkımı kullanmamı tavsiye ederdi."

"Bu işler öyle yürümüyor."

"Tabii, tabii, Bay Risk Sermayesi."

Alkolün etkisine rağmen adımlarım emin ve kararlı bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladım. Bu konuda çok pratik yaptım. Elim kapı koluna dokunduğu anda CJ kolunu belime doladı ve beni kendine sıkıca çekti.

Vücudunun ısısı sırtımı yakıyor ve bu his beni nefes nefese bırakıyor. Elektrik çarpması gibi tüm vücudumu sarsıyor. Sinir uçlarım canlanıyor, cızırdayarak, sert ve esnek olmayan gövdesinin hatlarını beynime kazıyor.

Ve ereksiyon. Aman Tanrım. Kalın uzunluğu kıcıma dokunuyor ve ben yutkunuyorum. Orada neredeyse çok iyi hissettiriyor ve ben titriyorum, alt dudağımı ısıriyorum.

"Michelle..." Nefesi kulak mememi okşuyor, narin tenimde her türlü lezzetli karıncalanma hissi uyandırıyor. "Kal."

"Kalmamalıyım."

Dudakları ensemin derisini okşadı. "Neden? Seni de yüzüstü bırakacağımı mı sanıyorsun?" Sanki bu, şimdiye kadar duyduğu en komik, en saçma şey gibi, yumuşak bir kahkaha attı.

"Hayır, çünkü..." Bu bizim telefon seksi gibi olmayacak. *Yüz yüze* olacağız. Garip olacak. Tuhaf olacak. Ve ben...

Bir iç çekmeyi bastırıyorum. Bunu güzelleştirecek bir yol yok. Onu hayal kırıklığına uğratacağım. Bir şekilde... yetersiz kalacağım.

Hayatta her zaman beklentileri karşılayamadığım gibi. Her zaman potansiyel dolu, ama bir şekilde tam olarak tatmin edici olmayan - süslü ambalajlı, kalitesiz bir ürün gibi.

"Seni istiyorum," diyor CJ. "Ve yemin ederim ki seni tatminsiz bırakmayacağım."

"Seninle ilgili değil, aslında..." Söyleyemiyorum. Kendimi utandırma kapasitemde bir sınır var. "Gitmeliyim." Ama kapıyı açmak için kıpırdamıyorum. Bunun yerine, başımı geriye yaslıyorum çünkü dudakları tenime değdiğinde çok, çok iyi hissettiriyor.

Ve o yumuşak küçük öpücüklerine devam ediyor, içimi küçük zevk dalgalarıyla dolduruyor.

"Hayal kırıklığına uğrayacaksın," diye fısıldıyorum, onu durdurmak için son bir zayıf girişimde bulunarak, kendimi zorla gitmeye zorlayabilmek için,

bedenim "*Evet, evet, evet, hadi yapalım, hemen burada, hemen şimdi!*" diyor olsa da.

"İnsanların bana nasıl hissedeceğimi söylemesinden nefret ediyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmanın tek yolu, senin gitmen... sonra da benim sana verebileceğim şeyleri yerine vibratörüne yönelmen."

Kahretsin. Bütün vücudum gerildi. Geçmişim berbat olsa da, kalmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Siktir et. Şimdi gidersem pişman olacağım. Bunu biliyorum. Yine de, adil olan adildir. "İlişkilerimde sadece iyi seksten daha fazlasını isteme konusunda fikrimi değiştirmedim," diyorum, tamamen açık sözlü davranarak. "Kalırsam, senden Michelle Deneyimi'ne kendini açmanı da isteyeceğim."

"Michelle Deneyimi mi?"

"Evet. Hayatını alt üst edecek... ve ilişkiler hakkındaki fikrini değiştirecek."

"Anlaştık."

Dönüp sırtımı kapıya dayıyorum. CJ bana, kötü niyetli bir vaatle dolu, göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor.

"Teşekkürler, Michelle. Şimdi, benim için yapman gereken bir şey var bir

şey "Eğlenmek mi?"

yap "Ama hayır. Dürüst olmanı istiyorum." "Dürüst mü?"

man "Başarana kadar numara yap, harika bir kavram... ama yatakta değil." gere Yüzüm kızardı. Sanki kafamdaki her düşüncüyü görebiliyormuş kiyor gibi.

numara yapmak mı? Evet, bu kesinlikle benim başa çıkma mekanizmalarımdan biri, özellikle yatakta ve özellikle de erkeğin, şey, artan hayal kırıklığıyla durum garipleştiğinde.

"Bana söz ver, Michelle. Anlaştık mı?"

Bu onun için önemli. Ellerini kendine saklıyor ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yapmıyor.

Yutkunuyorum. Ya hep ya hiç. "Anlaştık."

Yirminci Bölüm

CJ

Bu cevap Michelle'e açıkça pahalıya mal oldu. Vücudu gergin ve bana sanki sabahki iş toplantısında çıplak dans etmeyi kabul etmiş gibi bakıyor.

Onu terk eden tüm lanet olası kaybedenlerden nefret ediyorum. Ne demişti? Evet... bir OrGin. Bir kadına, onunla yatmayı kabul eden bir kadına bunu yapan ne tür bir adamdır?

Bazı kadınlar erkekler yatakta berbat olduğunda numara yaparlar ve Michelle'in de onlardan biri olduğunu hissediyorum. Ondan sahte porno performansı istemiyorum. Kendisi olmasını istiyorum. Ve tepkileri konusunda dürüst olabilecek kadar rahat hissettiğinden emin olmalıyım.

"Aferin kızım," diyorum gülümseyerek, çünkü doğru şeyi yaptığını biraz onaylamayı hak ediyor.

Sonra onu öpüyorum, şefkatle, ikna edici bir şekilde. Kendini kaskatı tutuyor, nefesi tenimi okşuyor. Ellerimi kollarının üzerine koyuyorum, yavaşça ve nazikçe okşuyorum.

Fısıltı kadar yumuşak bir iç çekişle, vücudu yavaş yavaş gevşer. Dudakları esnekleşir, duyarlılaşır. Ancak o zaman başını avucumun içine alırım, başparmağım boynundaki düzensiz nabız noktasının üzerinde dururken, diğer elim belinin alt kısmını okşar.

Şampanya ve kiraz tadı var. Boğazından onaylayan bir inilti çıkar; ses ereksiyonumu sarar ve *çeker*. Dudaklarımı yalar, sonra dilini dudaklarımın arasına sokar.

Onun her hareketine karşılık veriyorum, ön sevişmemizin hızını onun belirlemesine izin veriyorum. Omuzlarımı, sonra başımı kavırıyor, nabızı başparmağımda daha hızlı atıyor, cildi ısınmaya başlıyor. Lezzetli bir elma kokusu onun kadınsı aromasıyla karışıyor ve tek yapabildiğim, elbisesini yırtıp onu hemen almamak.

Nefes nefese, ağzını ağzımdan ayırıyor, saçlarımı sıkıyor, gözleri kapalı. Dudaklarımı çene hattı boyunca gezdiriyorum, ısıyor ve yalıyorum. Nefesi hızlanıyor. Kırmızı elbisesinin fermuarını açıyorum, daracık giysiyi kalçalarından aşağı itiyorum ve ayaklarına düşmesine izin veriyorum.

Michelle, sadece seksi bir saten sütyen ve ona uyan siyah bir tanga ile önümde duruyor. Damarlarımdan şehvet akıyor ve kendimi utandıracağımı hissediyorum.

Lanet olsun. Bu Michelle için.

Göğüsleri hızla inip kalkıyor ve ben bu yumuşak tepeleri öpmekten kendimi alamıyorum. Parmakları saç derime batıyor; sütyen kupalarını iki yana itiyorum, böylece göğüsleri ortaya çıkıyor. Sütyen onları birbirine yaklaştırıyor ve kendimi kaybedebileceğim müstehcen bir dekolte yaratıyor. Göğüs uçları bakışlarımdan altında sivriliyor. Kendimi tutamayıp parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum, nazikçe okşuyorum. O nefesini tutuyor, sırtı kavisleniyor.

Yüzümü olgun göğüslerinin arasına gömüyorum, göğüs çukurunu yalıyorum ve kalbinin çarpışını hissedebiliyorum. Bir meme ucunu ağzıma alıyorum, önce nazikçe emiyorum, sonra yavaş yavaş basıncı artırıyorum, ta ki o nefes nefese kalıp bana karşı kıvrılana kadar. Diğer meme ucuna da aynı ilgiyi gösteriyorum, tepkisini ölçüyorum. Göğsünden yukarısı kızarmış, terli cildi buğulanmış. Elimi aşağıya indirip tangasının altına sokuyorum. Parmaklarımı kaplayan kaygan sıvısı beni inletiyor. O da karşılık olarak inliyor.

"Yatağa," diye emreder. "Hemen."

Onu kollarımın arasına alıyorum. Vücudunun sağlamlığını, bana yaslanan tüm o yumuşak kıvrımlarını seviyorum. Onu kral boy yatakta yatırıyorum ve hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde soyunuyorum, giysilerim, çoraplarım ve ayakkabılarım arkamda dağınık bir yığın halinde yere düşüyor. Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirip ellerini başının üzerine kaldırıyorum ve onu derin bir şekilde öpüyorum.

kıpırdanır ve hareket eder, ta ki benim aletim onun bacaklarının arasında kalana kadar. O anda neredeyse boşalacağım.

"İçime," diye emrediyor, nefes nefese olmasına rağmen sesi şaşırtıcı derecede talepkar.

Bunu seviyorum.

Prezervatifi takıyorum, tangasını çıkarıyorum ve çok nazikçe içine giriyorum. Alt dudağını ısıtıyor, parıldayan koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor. Amcığı beni sıkıca sarıyor ve ben bu muhteşem hissi hissederek inliyorum. Gözlerimi onun yüzünden ayırmadan farklı hareketler ve açılar deniyorum. Her kadın farklıdır ve Michelle için bunun akıllara durgunluk veren bir deneyim olmasını istiyorum.

Birkaç vuruştan sonra, neyi sevdiğini anlıyorum — nefesini kesmesi, amının spazmları ve sikimi sıkıca kavramasından. Kızım derin, hızlı, sert ve biraz da sert seviyor.

Ona bir kez daha tadına baktırıyorum. "Böyle mi istiyorsun?"

Gözleri şehvet ve heyecanla kararır. Ama başını salladığında dudağını ısıtır. Ve yavaşça başını sallar.

Tereddüdü göğsümde acı bir düğüm bırakıyor. Eski sevgililerinin hepsinin hızlı ve derin denedikleri ve o doruğa ulaşmadan kontrolü kaybettikleri oldukça açık.

Eğer ben de Hayal Kırıklığı Kulübü'ne katılırsam yazıklar olsun bana.

Ona giriyorum. Uylukları daha da açılıyor, nefesi hızlanıyor. Ellerimi daha sıkı tutuyor. Kırmızı bir şehvet bulutu beni bırakmaya zorluyor, ama yapamıyorum... henüz. Onu zirveye ulaştıracak son şeyi ona vermem gerekiyor.

Bir elimi serbest bırakıp başparmağımın ucuyla klitorisini okşuyorum.

O kıvrılır, inlemeleri daha da yükselir. Ama bu yeterli değildir.

Sırtı kavislenir ve ben ona hem acı hem de zevk verecek kadar kuvvetle meme ucunu ısıtırım.

Yüksek ve acı dolu bir çığlık atar ve sol gözünün köşesinden bir damla gözyaşı akar. Amcığı şiddetle titrer, titremeye başlar ve ben de son bir kez daha ittiğimde kendi çığlığımla onu bırakırım.

Sonrasındaki zevk dalgaları içimi kaplar, ama onu ezmek için yana dönmeyi unutmam.

bana döner, eli benim hızla atan kalbimin üzerindedir. Başının omzumdaki hafif ağırlığını çok seviyorum... Belki de fazla seviyorum.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Tabii ki hoşuma gidiyor. Michelle seksi, duyarlı ve harika vakit geçirdik. Parmaklarımı omuzlarında ve sırtında gezdirerek narin hatlarını izliyorum. O kadar yumuşak ve güzel ki. Penisim şimdiden tekrar sertleşmeye başladı bile, bu bir rekor. İkinci raunt tüm bunları telafi edecek...

"Gitmem gerek," diye fısıldadı Michelle.

Ah, Michelle, Michelle, bana bu kadar sıkı sarılırken böyle şeyler söyleyemezsin. "Kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?"

"Mmmm... Oldukça iyi gidiyorsun, ama gerçekten gitmem gerek." Sonra hafif bir iç çekerek ekler, "İş." Bakışları yatak başındaki saate kayar.

"Buradan gidebilirsin." Onun boynunun yan tarafını öpebilmek için yerimi değiştiririm ve onu titretirim.

"Ulaşım kötü. Ve giyecek hiçbir şeyim yok."

"Hasta olduğunu mu söyleyeceksin?"

Bir saniye tereddüt eder, sonra iç çeker. "Üzgünüm. Kuralları çiğneyemem."

Bunu zaten biliyordum. Michelle, kurallara çok bağlıdır. Küçük şeylerde bile taviz vermez. Hamburgercide ona bir iki patates kızartması ikram ettiğimde olduğu gibi. Çoğu kadın kendilerine bir tane alırdı. O patates kızartmalarına sanki evlat edinmek istermiş gibi baktı, ama tek bir tanesine bile dokunmadı.

Ve ben onu bunun için saygı duyuyorum. Çoğu insan, burada orada küçük bir kural ihlali yapmanın önemi olmadığını düşünür. Ama sonuçta, küçük şeyler birikerek büyük şeyler olur.

Kendimi tutamayıp eğilip onu öpüyorum. O da küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor, sonra kalkıp süitte dolaşmaya başlıyor, kıyafetlerini arıyor. Ne güzel bir manzara. Hâlâ o stiletto'ları giyiyor ve sadece sütyen ve topuklu ayakkabılarla dolaşması inanılmaz derecede seksi.

Tanga külotuna burun kıvırıyor ve onu makyaj masasının üzerine koyuyor, sonra erkekleri baştan çıkaran elbisesini giyiyor.

"Bırak ben alayım?"

"Ne?"

"Tanga. Onu pek sevmiyor gibisin."

Gözlerini devirdi. "Yüzüne sürmek için mi?" "Neden olmasın?"

Bu geceyi anmak için harika bir yol."

"Sen, kadın iç çamaşırlarından büyük bir koleksiyonun mu var?"

Beynim seksten dolayı biraz bulanık, ama o kadar da değil. "Hayır.

Senin yeşil külotun ilk." Doğru. "Sadece onlara arkadaşlık etmek istiyorum."

"Daha fazlasını istiyorsan, bunu hak etmelisin."

Ona sahte bir öfkeyle bakıyorum. "Az önce olanlar sana yetmedi mi?"

"Neredeyse mükemmeldi... tek bir şey hariç." Ona bakıyorum. Ciddi. "Nedir o?"

"Sen bir bağılılık fobisin." Göz kırptı.

Göz kırpması midemde oluşan düğümü gevşetir. "Bu gece bir yüzük çıkaracağımı beklemiyordun, değil mi?"

"Hayır. Ama eğer olsaydı..." Gülümser, sonra tangayı çantasına koyar ve telefonunu kontrol eder. Yüzündeki ifade daha ciddi bir hal alır ve yazmaya başlar.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Dick."

"Dick kim?"

"Özel dedektif patronum. Bu gece olanları ona anlatmam lazım çünkü müşterisine olanları anlatması gerekiyor. Yani, onun nasıl tepki vereceğini bilmesem de gerçeği söylemem gerek sanırım."

Elimi sallarım. "Hiçbir şey söylemene gerek yok. Olivia yarım saat önce Dick'i aradı. O ve kocası barışmaya karar verdiler. Yani boşanma mahkemesinde onu mahvetmek için suçlayıcı kanıtlara gerek yok. Ve yine de ücreti ödeyecek."

"Öyle mi? Olivia çok cömert davranmış."

"Benim param konusunda şaşırtıcı derecede cömert davranıyor." Sonra Michelle'e bakıyorum. "Dick'e gerçeği söylemek istemiyorsan tabii?"

"Ona bir şey söylemem gerek." Alt dudağını ısırdı, sonra "Gitmem gerek" dedi.

Uzaklaşmaya başladı ve birdenbire bu şekilde onunla geçirdiğim akşamı bitirmek istemediğimi fark ettim. "Seni eve bırakayım."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Arabamla geldim."

"Yarın benimle akşam yemeği ye."

"Programıma bakmam lazım." Dudaklarını sıkıştırarak tereddüt eder. Kapiya doğru geri çekilirken gözlerini bana diker ve sonunda "Öğlen civarında bana mesaj at" der.

Sonra gider.

Yirmi Birinci Bölüm

Michelle

Yatağımın yanındaki alarm çalar ve yataktan kalkma zamanının geldiğini haber verir. Ama ben en az yarım saattir uyanığım. Tekrar uykuya dalamadım, yapamadım. Beynim keskin ve uyanık, vücudum ise gevşek ve mutlu. Orgazm sonrası kalan parıltıdan olmalı. CJ'den önce kimse yatakta tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilmiyor gibiydi.

Sahte "görev" için cuma veya cumartesi gününü seçmeliydi. O zaman kalabilirdim. Sabahları işe gidip gelmenin zor olduğunu söylerken sadece bahane uydurmuyordum. Bölge yıllar içinde daha da kötüleşti ve işe zamanında yetişmek için erken kalkmak zorlaşıyor. Ne yazık ki, yeterince uyuyamamak veya işe geç kalmak fikri beni ürpertir, midemi bulandırır. Bir de önemli bir faktör daha var: temiz kıyafet eksikliği. Dışarıda kusursuz görünmeden dışarı çıkmayı reddediyorum. Bir kızın güçlü kıyafetlere ihtiyacı vardır.

Düşündüm de, cuma ya da cumartesi olsaydı bile kalmayabilirdim. O orgazm bana bir şey yaptı. Hayatımda ilk kez, "Ne olacaksa olsun" deyip hastayım diye aramaya çok yaklaştım. Bu dürtü bir an için beni korkuttu ve buna boyun eğmenin neden korkunç bir fikir olacağını kendime hatırlatmam gerekti — örneğin CJ'in şu anda ciddi bir ilişki fobisi olduğu gerçeği gibi.

Evet, Michelle Deneyimi'ne açık olduğunu söylemişti... ama bu, değişen kişinin ben ve değerlerim değil, onun olduğu anlamına geliyor. Ayrıca, erkeklerin seks söz konusu olduğunda söylediklerinde çok liberal olabileceğini yan işimden öğrenmemiş miydim? CJ ile aramıza

CJ ile aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu, bu dürtünün geçici bir çılgınlık mı yoksa daha kalıcı bir şey mi olduğunu görmek için.

Çılgınca olan şey, bu dürtü eve giderken de devam etti. Bir erkekle orgazm olmanın zihinsel durumum üzerinde bu kadar derin bir etkisi olabileceğini kim düşünürdü? Artık neden bu kadar çok akıllı kadının erkekler konusunda aptalca şeyler yaptığını anlayabiliyorum. Mantıksız davranmayı veya kendimi değiştirmeyi planlamıyorum. Ama CJ'in muhteşem vücudunu, dokunuşlarını veya öpücüklerini de bırakmayı planlamıyorum...

İç çekiyorum. Sammi haklı. CJ'ye Michelle Deneyimi yaşatmalı ve onun benim aklımı başımdan aldığı gibi onun da aklını başından almalıyım. O zaman hep hayalini kurduğum mükemmel hayatı yaşayabiliriz. Sorun yok.

Hızlı bir duş alıp saçımı ve makyajımı yaptıktan sonra, sevimli ince askılı koyu mavi bir elbise, yarı saydam beyaz bir hırka ve ten rengi topuklu ayakkabılar giydim.

Aşağı kata inip, bir granola bar ve küçük bir fincan kahve içecek kadar vaktim var. Ev sessiz. Sammi dün gece Luke'un evinde, Jan ise Matt'in evinde kalmış. Muhtemelen gülüp sohbet ediyorlar ve çiftlerin işe hazırlanırken yaptıkları tüm sevgi dolu, eğlenceli şeyleri yapıyorlar.

Anahtarlarımı alırken CJ'in burada olmasını diliyorum. Belki bir dahaki sefere onu da davet etmeliyim.

Telefonumda Dick'ten bir mesaj var. Müşterinin mutlu sonuna bir şans daha yakalandığı için memnun. Çoğu insan onu sert bir pislik olarak görür, ama o gerçek aşka çok inanır. Lise aşkıyla mutlu bir evliliği ve üç çocuğu olduğu için bu mantıklı.

Sonra e-postalarımı kontrol etmek gibi taktiksel bir hata yapıyorum. Yenilenen gelen kutumun en üstünde ikinci sırada Izzy'den gelen bir e-posta var. Konu başlığı mı? *İş Arkadaşlarınız Hakkında Keşfettiğiniz Şeyler*. Şirket çapında gönderdiği e-postada "iş arkadaşları" kelimesini yanlış yazmış. Tipik.

Onun "e-postasını" tamamen unutmuştum, ama şimdi... Kahve midemde bir kasırga esiormuş gibi çalkalanıyor.

Elim telefonumu sıkıca kavrar. İçeriği çöp olacaktır. Okumama gerek yok, tıpkı kurtçukların iğrenç olduğunu bilmek için onlara bakmam gerekmediği gibi.

Eh, okumayacağım ve zihinsel enerjimi harcamayacağım. Izzy cehenneme gidebilir.

Telefonu çantama geri koyup işe gidiyorum. Izzy'nin e-postasını okumayacağım. Hayır. Asla, asla. Düşünmeyeceğim de.

Tam olarak on dakika kala lobideyken, uygulama geliştirme ekiplerinden iki adamla karşılaşıyorum. Biri yetersiz beslenmiş bir Kentucky çiftçi çocuğu gibi görünüyor, diğeri ise özellikle zorlu bir kavgadan çıkmış bir silahşörü andırıyor. Saçları dik, gözleri aynı şekilde bulanık, altlarında koyu halkalar var ve çeneleri sakallarla kaplı. Giyindikleri tişörtler buruşuk ve sarkıktı. Taze görünmüyorlardı ama kokmuyorlardı. Muhtemelen uygulama geliştirme katındaki duşu kullanmışlardı. İkisi de büyük donut kutuları tutuyordu.

"Günaydın. Bütün gece çalıştınız mı?" Asansörü beklerken sempatiyle soruyorum.

"Evet. Oldukça yoğunduk," diyor Farm Boy, çenesini çatlatacak kadar büyük bir esnemeyle. Sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Oh, hey, Michelle. Sen Michelle'sin, değil mi?"

"Merhaba," diyorum, merakla başımı eğerek. Onlarla daha önce tanışmadığımdan eminim. Şirkette tanıştırıldığım tüm insanların isimlerini hatırlamaya özen gösteriyorum.

Silahşör bana hayretle bakar. "Vay canına. Demek sen Michelle'sin."

Ağzım seğirir, ama yeterince dostça bir cevap veririm. "Sanırım öyleyim." Hatta bir gülümseme bile takınırım.

"Sen sanki... Ooof!" Arkadaşının dirseği gövdesine çarptığında sertçe nefes verir. Sertçe.

Asansör kapısı açılır. "Oh bak! Asansör!" Çiftçi Çocuk, sanki daha önce hiç görmemiş gibi asansörü işaret eder.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tabii." İçeri giriyorum. "Geliyor musun?"

"Uh. Sen önce git, biz Joe'yu beklememiz lazım.

Kahve alıyor."

Ve ben dün doğdum. "Emin misin?" Onlara ince bir gülümseme atıyorum. "Soğuk donutlar o kadar lezzetli olmaz."

"Biz iyiyiz."

Kapat düğmesine basıyorum, gülümsemem giderek zayıflıyor. Izzy o lanet e-postaya ne yazmış böyle? Uygulama geliştirme ekibi bana daha önce hiç böyle davranmamıştı. Jan ne demişti...? Doğru. Bir grup geliştirici benimle çıkmak istiyor. Şu anda daha çok beni vebalı gibi kaçınıyorlar gibi görünüyor.

Elim çantama uzanıp Izzy'nin e-postasını açmak için kaşınıyor, ama yapmayacağım. Neden uğraşayım ki? Izzy'ye bu kadar güç vermek bana yakışmaz. Onu sevmemekle kalmıyorum, ona karşı kibar davranmamın tek nedeni iş gereği olması. Umarım yakında istifa eder de kışına tekmeyi basabilirim. Sonra da her iki bacağına.

Ama tuhaf tepkiler uygulama geliştirme ekibiyle sınırlı değil. Sabah ilerledikçe, benim kattaki iş arkadaşlarım da şaşkın şaşkın bakıyorlar. Saat on civarında, Sammi ve Jan bana mesaj atıyorlar. Dikkatimi dağıttıkları için Tanrı'ya şükür.

–Sammi: İyi misin?

Evet yazmaya başlıyorum, sonra siliyorum. En yakın arkadaşlarım gerçeği duymayı hak ediyorlar.

–Michelle: Sanırım.

–Jan: Öğle yemeği yemeliyiz.

–Michelle: Tamam, ama kafeteryada olmasın.

–Jan: Yeri ben ayarlarım. Öğlen uygun mu?

–Michelle: Tamam. O zaman toplantı yok.

Telefonumu kaldırıyorum. Mimi masamın önünden geçiyor. Yüzünde alışılmadık bir gerginlik var. "Dayan" diyor ve ofisine giriyor.

O kadar kötü mü görünüyorum?

Laura nihayet saat on birden biraz sonra gelir ve "Hey, Michelle. İyi misin?" der.

"İyiyim" diyorum. Laura'yı severim, ama biraz dedikoducu olabilir ve hayatımın ayrıntılarını, özellikle de

duygusal ve zihinsel durumumu onunla konuşmak istemiyorum.

İpucunu anlayıp gitmek yerine, bana bakıyor. "Emin misin?"

"İyi olmamam mı gerekiyor?"

Başını eğip fısıldadı, "E-posta, bilirsin." Elimi salladım.

"Izzy, Izzy'dir. Sen de bilirsin." "Evet, ama o... şey..."

"Ne?"

Boğazını temizledi. "O... şey... *bazı şeyler* söyledi."

Ona en iyi "Dalga mı geçiyorsun?" bakışımı attım. "Ve sen ona inanıyor musun?"

"Şey... senin eski sevgilinle birlikte olduğunu söyledi, diğer şeylerin yanı sıra... tüm eski sevgililerinle seks yaptığını söyledi."

Sandalyeimde dönüp duruyorum. Herkes hızla başını eğiyor. Sanırım bu kaçınılmaz. Bu konuya girmek istemiyorum ama iş arkadaşlarım meraklarından ölüyorlar. Kollarımı kavuşturuyorum. "Ve?"

"Ve, şey..." Laura tekrar boğazını temizler. "Şey..."

"Kısa çöpü çektin, değil mi?"

"Evet. Yani, hayır! Tabii ki hayır."

Gözlerimi devirdim. Tipik. Burada çalışmayı ne kadar sevdiğim halde, burası dedikodu meraklılarıyla dolu. Su soğutucusu başında toplanmış insanları, ilgi çekici bir haber kadar heyecanlandıran başka bir şey yoktur. "Tamam, son dakika haberi mi istiyorsun? Dün Izzy'yi eski sevgilimle gördüm. Ne olmuş yani? O benim artıklarına buyursun, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Laura şiddetle başını sallar. "Doğru."

"Sanki Salvation Army'den biriyle çıkıyor gibi. Ya da çöp konteynirından çıkmış biri gibi."

"Kesinlikle."

"O yüzden neden umursamalıyım bilmiyorum." Ona bir bakış atarım. "Ya da sen neden umursamalısın."

"Katılıyorum." Etrafına bakındı, sonra sesini daha da alçaltarak, neredeyse fısıldayacak kadar konuştu. "Bil diye söylüyorum, Nathan buraya iş başvurusunda bulundu. Yarın öğleden sonra mülakatı var."

Dişlerimi gıcırdattım. "Öyle mi?" *O piç kurusu.* "Hangi departman? Finans mı? İç denetim mi?"

"Finans."

En azından başka bir katta çalışıyor. Öte yandan, en son ihtiyacım olan şey, onun ve Izzy'nin her yerde birlikte olmalarının mide bulandırıcı görüntüsü. Tanrı bilir, Izzy'ye ne tür saçmalıklar anlatacak... Bu da kaçınılmaz olarak beni delirtmek için uydurulmuş saçma sapan dedikodulara dönüşecek. Tabii Izzy yine şirket çapında herkese e-posta göndermezse.

Cora Darling finans departmanında çalışıyor. Muhtemelen Jan'dan benim adıma aracılık etmesini isteyebilirim. Cora Nathan'ı sevmezse, o işi alamaz.

Öte yandan, eğer eleme aşamasını geçip yerinde mülakata kaldıysa, muhtemelen ekibi etkilemek için bir şeyler yapmıştır. Oraya gidip gereksiz bir etki yaratmak istemiyorum. Finans departmanı çok seçici olduğu için dört haftadır bu pozisyon doldurulamadı. Ve her ne kadar pislik olsa da, Nathan rakamlarla arası çok iyidir.

Arrrrgh!

Tam o sırada Izzy ortaya çıktı. O burada ne arıyor?
İç denetim sekizinci katta.

Her zamanki gibi ucuz giyinmiş, mikro mini etek ve her zaman giydiği, bir düğmesi fazla açık bluz. Biraz eğilirse sütyenini görebilirsiniz. "Selam Michelle!" diyor, gözleri parlıyor.

Onun yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. Sonra parmaklarını kırmak istiyorum. Aslında, yakuza çetelerinin neden parmakları kestiğini aniden anlıyorum. Ona böyle bir şiddet uygulamak istediğimden değil, ama bu dürtüyü kesinlikle anlayabiliyorum.

"Izzy," demişim, sesim ütü masası kadar düz.

"Nasılsın?"

"Harika. Sen?"

"Hayat daha iyi olamazdı... ama IT ile konuşmam lazım."

Bu, onun bu katta bulunmasını açıklıyor, çünkü IT, İK ile aynı alanı paylaşıyor.

"İntranet topluluk kimliğim artık çalışmıyor ve yeni şifre de alamıyorum." Yüzünü buruşturuyor. IT, onun ilgisini çekmeyen tek ekip. Onun zevkine göre fazla geek.

"Bu çok... kötü."

"Bu yüzden şirket çapında bir duyuru yapmak zorunda kaldım. Bu çok adaletsiz." Dudaklarını büküyor.

Biraz çaba sarf ederek dişlerimi çok sert gıcırdatmamayı başardım. Sammi, Izzy'nin intranete giriş bilgilerini bozmadan o lanet olası gönderiyi silmeliydi. O zaman bunların hiçbirisi olmazdı.

Öte yandan... Izzy'nin sosyopat olması Sammi'nin suçu değil.

"Parker biraz üzüldü, ama ne yapabilir ki?" Izzy omuz silkiyor.

Seni kov! Patronun on ay önce bunu yapmalıydı!

!

"Yazdıklarımın hiçbirisi doğru değildi." Izzy gülüyor, sesi kıkırdarak ve tiz bir ses çıkararak. "Ama şok edici, değil mi? Kim senin bu kadar tuhaf olduğunu düşünürdü ki? Sen her zaman çok... normal görünüyorsun."

Ona bir kez daha sahte bir gülümseme atarken, Dick'in ısrarıyla öğrendiğim kendini savunma hareketlerini kullanarak onu susturabilir miyim diye düşünüyorum. Şimdi neredeyse o aptal e-postayı okusaydım da neyden bahsettiğini bilseydim diyorum. Bilmediğim bir konuda iyi bir cevap vermek zor.

Izzy devam ediyor: "Titiz, seçici ve soğuk. İş için harika, sanırım, ama bu özellikler romantik bir ilişkiye nasıl katkıda bulunabilir ki?" Kıkırdıyor. "Ben sadece yapamıyorum..."

"Günaydın, Michelle!"

CJ! Birinin konuşmamızı kesmesinden hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İş kıyafeti giymişti: açık mavi gömlek ve koyu renk pantolon. Üzerine tam oturuyordu ve ben ona doğru dönerken bacaklarımı açıp tekrar kapattım. "Sabahdan çok öğleye yakın. Ama yine de seni görmek güzel." Ona günün ilk samimi gülümsemesini gönderdim.

Izzy'nin sesi biraz yükselir. "Dediğim gibi..."

Alnıma, sonra da yanağıma bir öpücük konduruyor. "Dün gece seni özledim." Masama muhteşem pembe güller ve krem rengi zambaklardan oluşan bir sepet koyuyor. "Daha büyük bir şey almayı düşündüm, ama sonra fazla yer kaplayabileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim," derim, içimi sıcaklık ve mutluluk kaplarken.

"Sen Michelle'in koridorda kuru kuruya seviştiği adamsın!" diyor Izzy, dışarıda kullandığı ses tonuyla. Onun kelime seçimine gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Ne olduğunu zaten açıkladım," diyor CJ. "Ama sanırım alt sınıftan biriysen, en sansasyonel yorumdan başka hiçbir şeyi kabul edemiyorsun."

O nefesini tutar. "Ne dedin sen?"

"Üzgünüm, çok fazla büyük kelime mi kullandım? Anlaşılması daha kolay hale getireyim. Sen. Kaba. Birisin."

"Böyle şeyler söyleyebilir mi?" Izzy bana dönerek CJ'yi işaret ediyor. "Bu insan kaynakları politikasına aykırı değil mi?"

Ağzım açık kalır. Şaka mı yapıyor? "Aslında, o Sweet Darlings çalışanı değil, yani... evet. İsteddiği her şeyi söyleyebilir."

Izzy öfkelenir. Birkaç saniye sonra CJ'e döner. "Bu seferlik görmezden geleceğim, çünkü e-postayı görmedin. Ama bil diye söylüyorum, o soğuk bir kadın. Yatakta berbat olacak."

"Benim deneyimim öyle değil, ama neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum. O senin takımında oynamıyor."

CJ'in alaycı sözleri onun kafasının üstünden uçup gider. "Onun yattığı tüm erkeklerle yattım. Hatta daha fazlasıyla. Güven bana. Bilirim." Elini beline koyar ve göğüslerini öne çıkarır. "Bir erkeğin birini çekici bulduğunu anlarım ve onlar beni çekici buluyor, onu değil."

"Ah, sorunu anladım. 'Çekici' kelimesini 'ucuz fahişe' ile karıştırıyorsun."

CJ'in hafifçe sıkılmış bir şekilde hakaret etmesine şaşırıyorum. Izzy'nin yüzü kızarır.

"Sen ulaşılamaz erkeklerin peşinden koşuyorsun," diye devam eder CJ, "muhtemelen diğer kadınları rakip olarak gördüğün ve bir erkeği başkalarından alıp alamayacağını görmek senin için bir oyun olduğu için. Michelle'i yıkmak istiyorsun çünkü onda olmayan bir şeye sahip olduğunu düşünüyorsun. Ve haklısın. Sahipsin de — zevksiz, patavatsız, nezaketsiz ve kaba birisin." CJ parmağını kaldırır. "Oh, ve çirkin."

Izzy'nin elleri yumruk haline gelir ve titremeye başlar.

"Bak, bu senin hatan değil. Kübik zirkon asla elmas olamaz, değil mi? Ama senin 'kazandığını' düşündüğün erkekler, muhtemelen birlikte oldukları kadınları hak etmiyorlardı. Yani, bir bakıma, birkaç sadakatsiz eziciyi baştan çıkararak o kadınlara bir iyilik yaptın."

CJ'e, sonra da olanları izleyen herkese öfkeyle bakar. Sonunda, keskin bir hareketle arkasını döner ve gider, saçma sapan eteği yüzünden adımları hızlı ama kısadır.

O gözden kaybolur kaybolmaz CJ'e dönüyorum. "İnanılmaz" ve "yapmamalıydın" arasında karar veremiyorum.

"Sadece 'inanılmaz' de." Sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltır. "O zaman iki katı kazanırsın, çünkü yatakta ben de öyleydim."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Aman Tanrım, ona uzun zamandır bir şey söylemek istiyordum." Masamın kenarına oturuyor. "Peki neden söylemedin?" "Onun da dediği gibi: şirket politikası."

"Ama bir şekilde senin hakkında tüm o şeyleri söyledi ve paçayı kurtardı. Ve diğer insanlara da aynısını yaptığını varsayarsam haklı mıyım?"

İç çekiyorum. "Evet, benzer şeyler. Patronu nedense onun yeri doldurulamaz olduğunu düşünüyor, bu yüzden işine devam ediyor. Ama onun uygun olmayan erkeklere asıldığını nereden biliyorsun?"

"Ah, dedikodular yayılır. Matt'e asıldı, Matt de buna çok sinirlendi ve diğer bazı detaylarla birlikte bunu da geçiştirerek bahsetti. Ama benim aksime, o bir beyefendi olduğu için onu yerine oturtamadı."

Kıkırdayarak gülüyorum. "O şirketin iç avukatı. Bu şirketteki herkesten daha çok, özellikle o bizim politikalarımızı çiğneyemez."

"O da var."

Ona özür diler gibi bakıyorum. "Bu arada, birlikte öğle yemeği yemek için geldiysen, ben gelemem. Sammi ve Jan'a bugün onlarla yemek yiyeceğimi söyledim."

"Sorun değil. Alexandra ile bir şeyler yerim." Dudaklarını hafifçe öper. "İşten sonra görüşürüz?"

Aniden heyecanlanırım ve gülümserim. "Beni uzak tutmaya çalış."

'ın Yirmi İkinci Bölümü

Michelle

Kızlarla lobide buluşup tek arabayla gitmeye karar verdik. Jan sarı ve mavi renkli klasik bir A kesim elbise giymiş, Sammi ise pembe bir üst ve kısa gri kot pantolon giymiş. Sammi, Jan ve benim gibi elbiseler ve etekler giymeyi sevmez. Muhtemelen üç erkek kardeşi olmasının etkisi.

Jan, yerel ve organik malzemelerle hazırlanan yemekler sunan bir İtalyan bistrosunda rezervasyon yaptırdı. Menüsü sürekli değiştiği için herkes buraya gelmiyor. Haftadan haftaya neyin mevcut olacağını bilmediğinizde tutarlı olmak zor.

Bistro, toprak tonlarında, sahte tuğla iç mekanı ve koyu renkli masa ve sandalyeleriyle rahat bir yer. Birkaç tavan vantilatörü tembelce dönerek hafif bir esinti yaratıyor. Hoparlörlerden gelen müziği tanıyorum. Brandenburg konçertolarından biri. Annem okurken dinlediği müzik bu, konsantre olmasına yardımcı olduğunu söylüyor.

Sebzeli ve peynirli pizzayı paylaşmaya karar veriyoruz. "Böylece kendimi çok suçlu hissetmeyeceğim," diyor Jan.

"Besin değeri yüksek mi?" diye soruyorum.

"Ve çok fazla kalori yok." Karnını okşuyor. "Düğününde harika görüneceksin. Güven bana."

"Bilmiyorum... Diyet yapmam gerektiğini hissediyorum. Kathleen, kamera en az 5 kilo ekleyeceğini söyledi."

"Neden onunla konuşuyorsun?"

"Cidden. O bir *manken*," diyor Sammi, gözlerini devirerek. "2 bedeninin üzerindeki her şeyin ölümcül olduğunu düşünüyor."

"Sadece sen ve Matt'in nasıl hissettiğinizi düşünmelisin," diyorum. "Sen sağlıklı olduğun sürece, senin beden ölçülerinin veya ne yediğinin ona pek umurunda olmayacaktır."

Jan iç geçirir. "Biliyorum, ama zor. Kathleen az önce gelinliklerle fotoğraf çekimi yaptı ve..."

"Ve yüksek ücretli profesyonellerden oluşan bir ekip, o olmasa da ışı ışı bir gelin gibi görünmesini sağladı. Sahte, sahte, sahte," diyor Sammi.

"Düğüne geliyor, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Jan.

"Bana güven. Düğününde kimse senden daha parlak görünmeyecek. Kathleen'in ekibi orada olmayacak."

Sammi şiddetle başını sallar. "Kimse bir ekip olmadan o kadar iyi görünemez. Ünlülerin magazin fotoğraflarını gördün mü? Onlar sadece... sıradan insanlar."

Jan gülümser. "Teşekkürler kızlar." "Bunun için buradayız."

Garson pizza ve içecekleri getirir. Pizza mantar ve dolmalık biberle doludur, peynir ise yapışkan ve mükemmel bir şekilde erimiştir. Hepimiz tabaklarımıza dilimlerimizi koyduktan sonra, Sammi bana döner. "Ee, işler nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Bilirsin. İyi."

"Izzy'nin bugün senin katında olduğunu ve aranızda bir tartışma olduğunu duydum."

Haberler bu günlerde çok hızlı yayılıyor.

"Anlat bakalım." Jan pizzasından bir ısırık aldı. "Her şeyi ilk ağızdan duymak istiyorum, tabii sen bir at değilsin."

"Görünüşte intranet girişini düzeltmek için IT'yi ziyaret etmek için geldi." Sammi'ye kötü bir bakış attım.

Omuz silkiyor, hiç pişmanlık duymuyor. "Sonra ne oldu?" "CJ geldi."

Jan ve Sammi'nin gözleri parlıyor ve ikisi de öne eğiliyor. Onlara her şeyi anlatmalıyım. Zaten gün bitmeden bunu duyacaklar. Ben de her şeyi ayrıntılı olarak anlatıyorum.

Jan, "Vay canına. Aferin CJ!" diyor.

Sammi, "Bu adam gerçekten madalya hak ediyor," diye ekler. "Lütfen bana her şeyi kaydettiğini söyle. Gelecek nesiller için saklanmalı."

"Aklım başımda değildi. Başka biri yaptı mı bilmiyorum."

"Ah, dostum," diye inler Sammi. "Neden bizim katımızda epik bir şey yakalayamıyoruz?"

"Izzy, Tim'den korkuyor." Sammi ve Jan'ın patronu saçmalıklara tahammül etmez. Ve gerektiğinde keskin diliyle insanları yerle bir eder. Ama geliştiricileri onu komik ve harika bulur.

"Muhtemelen. Ama..." Sammi aniden durur. "Seninle CJ arasında bir şey mi oldu?"

"Ha?"

"Çiçekler? Öpücük? Herkesin duyabileceği şekilde Alexandra ile öğle yemeği yiyeceğini açıkça söylemesi? Hadi ama. O bir uyarıydı."

"Ne için?"

"Diğer erkekleri uzak tutmak için."

Jan başını sallar. "Kesinlikle kendi bölgesini işaretliyor." "Ben neyim? Yangın musluğu mu?"

"Hey, erkekler tuhaf şeyler yapar," diyor Sammi.

Ben metodik bir şekilde pizzamı yemeye odaklanıyorum.

Sammi bana delici bir bakış atar. "Oh evet. Onunla yattın."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Yaptın *işte*." Jan'a döner. "Sence de öyle değil mi?"

"Öyle görünüyor." Jan kıkırdar.

"Teşekkürler, lise dedikodu ekibi," diyorum, *sakin ve soğukkanlı* görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Her neyse. Eminim bu senin OrGinity'nin sonu oldu, değil mi? Yani, seni eve getirdi, değil mi?"

İç çekiyorum. "Evet." Neden inkar etmeye çalışayım ki? Zaten yakında öğrenecekler. CJ'in bu konuda gizli davranacak bir tip olduğunu sanmıyorum. Ve o Matt'in en iyi arkadaşı.

"Yaşasın!" Jan yumruğunu havaya kaldırır ve sevinç çığlıkları atar. Dikkat çekmeden.

Sammi ön kollarını masaya dayar ve pizzaya düşmeden olabildiğince öne eğilir. "Tamam, puan verin. Birden ona kadar. Hadi."

Gözlerimi devirip güldüm. "On bir nokta dokuz, Onu Yalamış Ölçeği'nde."

"Vay canına. Tutunmalısın!"

"Evet," diyorum. "İlişki yaşamadığını söylese de." "Erkekler, doğru kişiyle tanışana kadar öyle derler," diyor Sammi, her zamanki gibi. kendine güvenen bir pragmatist. "Sanki hiç suşi yememiş biri gibi."

Gülüyorum. "Peki şimdi ben neyim? Maguro mu?"

"En azından. Hatta, biraz cüretkar olmak istersen, unagi bile olabilirsin." Sammi'nin saçmalığına gülüyorum.

"Ve terfinizi kutlamamız lazım! Cuma akşamı nasıl olur?"

"İyi fikir. Matt ve Luke'u da davet et," diyorum, her iki erkeğin de kadınlarıyla geçirdikleri kaliteli zamandan vazgeçmek istemeyeceklerini bilerek.

"Harika," diyor Sammi. "CJ'yi de davet etmelisin. Detayları ben hallederim."

'ın Yirmi Üçüncü Bölümü

CJ

Lobide Michelle'i bekliyorum. Binadaki iki asansör sürekli çalışıyor ve eve gitmek için sabırsızlanan çalışanları dışarı çıkarıyor. Kalabalığın içinde onu fark etmem uzun sürmüyor. Profesyonel giyimli kalabalığın arasında bir fener gibi parlıyor. Adımlarında, içimdeki bir şeyi her zaman rahatlatan hafif bir zıplama var.

Derek Darling'in yanına yanaşması beni çok sinirlendiriyor. Tüm Darling'ler gibi o da yakışıklı bir piç. Koyu saçları ve bazı kadınların "külot eriten" olarak nitelendirdiği koyu kahverengi gözleri var. Ama iyi adam imajının aksine, onun bir çapkın olduğunu biliyorum. Ve şu anda bekâr.

Telefonumu kaldırıp ona doğru yürümeye başladım. *Bu işi başından kesmem gerekiyor.*

"Teşekkürler, Michelle," diyor Derek. "Yarın görüşürüz."

"Sen de." Ona parlak bir gülümseme atıyor.

Ve bundan gerçekten nefret ediyorum. Gülümseme kötü olduğu için değil, gülümseme muhteşem ama yanlış kişiye yöneltilmiş. Kolumu omuzlarına doluyorum. "Merhaba Michelle. Derek."

"Selam CJ." Derek bana başını sallar, Michelle'e yüzünden kazımak istediğim dostça bir gülümseme atar ve sonra ortadan kaybolur.

"Ne istiyordu?" diye soruyorum.

"Oh, önemli bir şey değil. Sosyal yardım belgelerinde bir hata yapmış. Ama ben onun için düzelttim."

"Kendisi düzeltsin diye söylemeliydin. Ne yaşında bu, beş mi?"

Michelle gözlerini devirdi. "Bu benim işim, aptal. Ve onun departmanı son birkaç haftadır çok meşguldü, bu yüzden sorun etmedim."

Hala hoşuma gitmiyor, ama Derek bana sevimli, kurnaz bir gülümsemeye bakarken, onun doğru doldurulmuş evrakları teslim edememesi konusunda tartışarak zaman kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden soruyorum, "İyi günler?"

"Evet, sayılır." "Başka kimse seni rahatsız etti mi?"

"Hayır. Senin yaptıklarından sonra kimse rahatsız etmedi."

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Izzy'nin tüm parmaklarını kırmak istedim. Sonra da boğazını sıkmak. Nasıl hala kovulmadığını anlamıyorum. Benim için çalışsaydı, yıllar önce kovulmuş olurdu. "Ne yapmak istersin?"

"Her şey olur."

Michelle'i mahalledeki hoş bir Japon restoranına götürüyorum. Bu restorana daha önce sadece bir kez gitmiştim, en son bu bölgede bulunduğumda, ama yemekleri harika, Amerika'da gördüğünüz sıradan suşi gibi değil. Michelle'e bu restoranın muhteşem tempura menülerinden birini ısmarlamak istiyorum.

Henüz erken olduğu için birkaç masa boş. Garson bizi pencere kenarındaki bir masaya götürüyor. İç mekan, ince beyaz kağıtla kaplı ahşap kafesli bölmeler ve mavi dalgalar ile zirvesinde parlak kırmızı bir güneşin doğduğu Fuji Dağı'nı gösteren birkaç ahşap baskı ile belirgin bir Asya havası taşıyor. Ancak müzik tamamen modern Amerikan müziği. Her masanın ortasında, tam çiçek açmış sakura şeklinde küçük bir cam süs var.

Ne istediğimi tam olarak biliyorum: sevdiğim her şeyin içinde olduğu süper sumo tempura seti. Michelle'e bakıyorum. Kaşlarını çatmış, laminasyonlu menüyü inceliyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum. "Yok."

Gülümsüyor.

Bu, her zamanki parlak gülümsemesi değil. Onu ele veren bir zorlama izi var.

"Bir şey canını sıkıyor. Izzy'ye söylediğim bir şey mi?"

O kaltağa söylediğim sözlerden pişman değilim. Aslında söylemek istediklerime kıyasla oldukça hafif kalmıştı. Öte yandan... Michelle işteki itibarını ve imajını çok önemsiyor gibi görünüyor.

imajını çok önemsiyor gibi görünüyor. Belki de şimdi, işleri yoluna koymak için bir erkeğe ihtiyaç duyan çaresiz bir tip olarak görülmekten endişe duyuyordur. Bazı kadınlar bu konuda hassas olabilir. "Fazla müdahale etme" eğilimim nedeniyle önceki iş arkadaşlarımla birkaç kez tartışmıştım.

Michelle başını salladı. "Hayır, hayır. Ona karşı mükemmel davrandın. Sadece benim. Ben..." Diye iç geçirir.

"Tempura istemiyor musun? Başka bir yere gidebiliriz."

"Ama sen seviyorsun."

Omuz silkiyorum. "Başka birçok şeyi de severim. Venn diyagramı yapıp bu durumdan kurtulabiliriz."

"Ne?"

Parmaklarımla bir daire oluşturuyorum. "İşte senin sevdiğin şeyler." Diğer elimle de aynısını yapıyorum. "İşte benim sevdiğim şeyler." Daireler kısmen üst üste gelene kadar onları birleştiriyorum. "İşte ikimizin de sevdiği şeyler. Eminim burada bir yerde böyle bir restoran vardır."

O gülüyor. "Siz teknoloji insanları işleri böyle mi açıklıyorsunuz?"

"En kolay yolu. Ne yazık ki, hazır bir PowerPoint sunumum yok. Şimdi, gerçekten ne yemek istiyorsun? Tempura olmazsa, şunu deneyebiliriz..."

"Tempura'yı çok severim. O çıtır çıtır hamuru ısırmak gibisi yok."

"Ama...?"

"Öğle yemeğinde pizza yememeliydim."

"Neden?"

"Pizza, sonra da tempura mı? Nasıl formda kalacağım?"

Onu abartılı bir şekilde baştan aşağı süzdüm. "Bana gayet formda görünüyorsun. Daha da seksi olursan, ikimiz de hiçbir iş yapamayız çünkü seni yataktan çıkarmam."

Gülmesini bastırıp arkasını döner, ama yanaklarında hafif bir kızarıklık görmeden önce. Böyle tepki vermesi çok sevimli.

"Sanırım bu hafta... ya da gelecek hafta... ekstra bir yoga seansı ekleyebilirim ve Light Fare Special sipariş edebilirim," diyor sonunda.

Garson gelir ve siparişlerimizi veririz. Masaya bir demlik yeşil çay ve iki fincan koyar, sonra gider.

Michelle'e çay ikram ederken, "Sık sık yoga yapar mısın?" diye soruyorum. "Haftada dört kez. Asla atlamam. Benim için bir din gibi."

Michelle

çayını yudumlarken cevaplar. "Sabahları koşu yapamamam çok kötü. Formda kalmak için en iyisi o."

"Neden koşamıyorsun? Eski bir sakatlık mı?"

Başını sallar. "Çok erken kalkmam gerek. Sammi her gün koşuyor." Titrer. "Nasıl yapıyor bilmiyorum, çünkü benden bir saat önce yatmıyor."

"Bunun onu rahatsız ettiğini sanmıyorum. O bir buldozer gibi. Ya da kemik bulan aç bir köpek gibi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Jan'a bana sorular sordurdu."

Michelle gülüyor. "Cinsel yolla bulaşan hastalıklar mı?

Gizli eşler ve bebekler mi?" "Yaklaşık öyle."

"Kusura bakma. Bazen... meraklı olabiliyor. En azından hesaplarını hacklememiş. Sanmıyorum ki..."

"Hesaplarım mı?"

Michelle başını sallar. "Evet. Bu bir sır. Kimseye söyleyemezsin, eğer söylersen, herkese yalan söylediğini söylerim."

"Tamam."

Elma kokulu losyonunun hafif kokusunu alabileceğim kadar bana yaklaşır. "Luke ile tanışmadan önce, David Darling'e aşık olduğuna ikna olmuş ve onun tüm sosyal medya hesaplarını hacklemişti."

Başımı sallarım. "Adanmış. Ve kararlı."

"Ayrıca bizim siber güvenlik politikalarımızı da bir sürü ihlal etti." Michelle şehit gibi iç çeker. "Ben her zaman görmezden gelirim. Ne yapabilirim ki? O benim en iyi arkadaşım ve niyeti iyi."

"O çılgın kaltağı şirketin e-posta sunucusundan engellememesi çok kötü."

"Muhtemelen Izzy'nin o kadar ileri gideceğini tahmin edemedi, yoksa engellerdim. Izzy'nin ilk gün sana 'cinsel tacizde bulunduğumu' söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet. Bu arada, bu konuda sana laf eden olursa, benimle konuşabilirler."

Elini sallıyor. "Görünüşe göre bir fotoğraf çekip Sweet Darlings çalışanları için intranet topluluğuna yüklemeye çalışmış. Neyse ki Sammi kimse görmeden fark etti ve tüm yazışmaları sildi, Izzy'nin giriş bilgilerini bozdu, böylece yeni şifre bile alamıyor."

Islık çaldım. "Kahretsin."

Michelle bana alaycı bir bakış attı. "Bu hayranlık duyulacak bir şey değil. Birçok politikaya aykırı."

"Neden?"

"Çünkü BT'nin kuralları var ve iç veritabanına izinsiz girme konusunda politikalarımız var."

"Kurallara uyarak istediğin her şeyi elde edemezsin. Bazen birkaç politikayı görmezden gelip, bir iki değişiklik yapmakta bir sakınca yoktur."

Kaşlarını kaldırır.

"Bak, Bostonlular kurallara uyan vatandaşlar olsalardı, o çay partisini yapmazlardı ve ABD bağımsızlığını kazanamazdı. Sen ve ben burada oturmuş İngiliz İngilizcesi konuşuyor olurduk."

Michelle başını sallar. "Bunu Sammi'ye söyleme. Onu uslu tutmakta zaten yeterince zorlanıyorum."

Elimi kaldırıp avucumu açarım. "Onu cesaretlendirmeyeceğime yemin ederim," derim sahte bir ciddiyetle.

"Sen imkansızsın. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor musun?"

"Seni."

"Vay canına! Ne kadar da tatlı dilsin."

Ama ona söylediğim şey sadece bir laf değildi. Onunla ilgili her şeyi ciddiye alıyorum. Öfkesini. Kahkahasını. Sıcaklığını. Kokusunu. Hiçbir şeyi hafife almıyorum.

Bu fikir nedense içimde rahatsız edici bir his uyandırıyor. Belki de bu yeni bir duygu olduğu içindir, tanıdık olmayan ve kontrol edilemeyen. İnsanlar, yeni fikirlerin getirdiği tanıdık olmayan ve kontrol edilemeyen durumlara pervasızca aşık olarak servet kazandığını düşünüyor, ama yanılıyorlar. Bir şey tanıdık olmasa bile, genellikle nasıl başa çıkacağımı bilirim. Ama Michelle'e karşı hissettiğim bu duygu? Radyoaktif. Tam koruyucu ekipmana ihtiyacım var.

Yemeğimiz gelir ve Michelle, özellikle titiz bir kedinin yemeğini zevkle yemesini hatırlatan hassas bir iştahla karides tempura'sını yemeye başlar.

"Bu arada, bu Cuma meşgul müsün?" diye sorar. "Sanmıyorum.

Neden sordun?"

"Arkadaşlarımla kutlama yapacağız. Bize katılmak ister misin?"

"Tabii. Neyi kutluyorsunuz?" diye soruyorum, Jan ve Matt'in düğünüyle ilgili bir şey olacağına hazırlıklı olarak. Jan'ın ailesinin her şeyi halletmiş olmasına çok sevindim... Matt'in ailesi de... Aslında annesi çok ilgili. Benim tek sorumluluğum, Matt'in smokinini yerel kuru temizlemeciden almak. Ama Michelle düğünde baş nedime olduğu için, muhtemelen... şey, baş nedimelerin yaptığı her şeyi yapmak zorunda.

"Erken terfi alacağım. Patronum dün söyledi, ama cuma günü iş çıkışı kadar bir araya gelemeyiz."

"Oh! Tebrikler! Tabii, orada olacağım." Gülümsüyor.

"Bu hafta sonu da ailenle brunch yapacaksın, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Onlara terfi ettiğini söylemeyecek misin?"

Gözlerindeki ışık söner, bakışlarını kaçırır, çubuklarını bırakır ve geri çekilir. Gözleri kapanır ve ben kendimi terk edilmiş hissederim... sanki kışın sıcak bir evden kovulmuşum gibi.

"Söyleyeceğim, sonra," diyor. "Muhtemelen."

Onun ani moral bozukluğu beni rahatsız ediyor. Mümkün olsaydı, söylediklerimi geri alırdım... ama neyi yanlış yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Annem yıllar önce kazandığım eski bilim fuarı ödülleri hala saklıyor ve ne kadar istesem de onları atmak istemiyor. Michelle'in ailesi onun terfisiyle gurur duymaz mıydı?

Elini tutup sıkıyorum. Başını kaldırıp bana zoraki bir gülümseme atıyor. "Annem meşgul," diyor. "Babam da öyle. Alexandra'nın sana yardım etmemi istemesi onu çok heyecanlandırmıştı, ama terfi konusu... karmaşık."

Yavaşça başımı sallıyorum. *Bu çok garip.* Sonra bunun garip olmasının sebebinin, onun için durumu iyileştirmek için ne yapacağımı bilememem olduğunu anlıyorum.

"Annem pazarlama veya benzeri bir alana geçmemi istiyor," diyor Michelle sonunda. "Bu yüzden insan kaynaklarında terfi almak... ideal değil."

"Pazarlamada kariyer olanakları daha mı iyi?"

"Evet. Hayatımı onun istediği gibi yaşasaydım, avukat olurdum. Matt gibi."

"Hoşuna gider mi sence?"

"Emin değilim. Ama sınavlarda pek başarılı değilim."

"Bunun avukat olmakla ne ilgisi var?"

"Hukuk fakülteleri vardır, hukuk fakülteleri vardır, bilmiyor musun?"

Oh, şimdi anladım. Annesi Michelle'in nasıl olması gerektiği konusunda kesin fikirleri var ve Michelle bu beklentileri karşılayamıyor. Asya'dan gelen ve "Eğitim Anneleri" olan bazı arkadaşlarımda da bunu gördüm. Bu terim, "Tiger Anneler" moda olmadan önce kullandığımız bir terimdi. "İnsan kaynaklarında mutlu musun?"

Michelle başını salladı.

"O zaman yapman gereken de bu. Herkes avukat olmak zorunda değil. Kaybetmektense ölmeyi tercih eden tartışmacı tiplerle dolu bir dünya hayal edebiliyor musun?"

Dudakları seğirir, sonra güler. "İtiraz ediyorum, bu salata sipariş ettiğim salata değil. Sosunu ayrı istemiştim."

"İtiraz ediyorum, talimatlarınız yeterince net değildi," derim, içim rahatlayarak.

"Biliyor musun, bu konuda şaşırtıcı derecede iyisin," diyor.

"Ne?"

"Beni neşelendirmekte. Teşekkürler."

Bana gülümsediği zaman o kadar parlak ki boğazım düğümleniyor.

Aynı zamanda kendimi yüz metre boyunda ve Goliath kadar güçlü hissediyorum.

Goliath kadar güçlü hissediyorum. Ve bu hisle birlikte, ona çok fazla değer verdiğimi fark etmenin rahatsız edici gerçeği de geliyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

CJ

Babamın Georgetown'daki ofisi, bir üniversite profesörü için oldukça tipik bir ofis: kitap raflarından ve masasından taşan çok sayıda kitap, kağıt ve manila klasörleri. Ofisi daha büyük ofislerden biri, bu yüzden masasının yanı sıra iki sandalye için yeterli alanı ve insanların girip çıkabilmesi için yeterli boş alan var.

Ben içeri girdiğimde gülümsüyor. Ofis saatleri o gün için yeni bitmiş. "Merhaba baba."

"Selam CJ! Sonunda yaşlı babanı görmeye geldin mi?" diyor o gür sesiyle. Gözleri yeşil ve gri arasında alışılmadık bir renkte ve hafif çatlamış, dolgun dudakları var. Benden uzun, geniş omuzlu ve kaslarının üzerinde kalın bir yağ tabakası var. Üniversitedeyken basketbol oynardı, ancak bir sakatlık nedeniyle sahalardan çekilmek zorunda kaldı.

Şimdi davranışsal ekonomi dersleri veriyor ve sosyal normların insanların finansal kararları üzerindeki etkisini inceliyor.

Sarılırız. "Sonunda mı?" derim, geri çekilirken.

Masasının önündeki koltuklardan birine oturur. "Annen, onu görmeye gittiğini söyledi."

Ben de oturuyorum. "Şeftali turtası yedi." "Ah."

Diye iç geçiriyor. "Kimse onun gibi yapamıyor."

"Ona şeftalileri senin verdiğini söylemiştin..."

"Evet, yerel bir çiftlikteydim ve biraz topladım." Karnını okşayarak, lezzetli tatlıyı yeniden yaşıyormuş gibi iç geçirir. "Peki. Şehirde ne yapıyorsun? Ailenizi görmeye mi geldiniz?"

"Öyle olsa ne olur?"

"Ha. Bunu başkasına anlatmaya çalışsan iyi olur. Baban buna inanmaz."

Gülüyorum. "Matt evleniyor."

"Gerçekten mi? Kiminle?"

"İşten biri." "Şirketinden
bir avukat mı?"

"Hayır. Şu anda Alexandra Darling'in şirketinde çalışıyor. En küçük torunuyla evleniyor."

"Huh. Onun için ne güzel. Alexandra'nın torunları çok güzel. Ayrıca çok da nazikler."

"Öyle."

"Yani evlilik öncesi anlaşması var mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Karısı daha zengin ama o ilgilenmiyor."

"Akıllıca değil. Ona bir anlaşma yapmasını tavsiye etmeliydi.

Boşanma durumunda işleri daha net ve dostane hale getirir."

Babam, her zamanki gibi pragmatik. "Boşanmanın dostane olabileceğini sanmıyorum."

"Elbette olabilir. Bana ve annene bak."

Başımı eğiyorum. Hiç merak etmemiştim, ama şimdi... Birdenbire kendimi tutamıyorum. *Bilmek zorundayım.* "Baba... Neden boşandıktan sonra birbirinizle daha mutlu oldunuz?"

Ayak bileğini bir dizine dayadı. "Çünkü birbirimizi seviyoruz."

"Gerçekten mi? O zaman neden sürekli kavga ediyordunuz?"

Sandalyesini geriye doğru kaydırarak, sandalyenin gıcırdamasını dinledi ve içini çekti. "Bir ilişkinin en güzel kısmı evlilik öncesidir... ve boşanma sonrası, tabii evlilik malvarlığı konusunda kavga çıkmazsa. Evlilik ise çirkin kısmıdır. Departmanlar arası politikalar gibidir; o kişiyle yaşamak zorundasındır, ama çoğu zaman amaçlarınız çakışır. Bu yüzden gerginlik olur.

"İki ayrı evi idare etmek çok özgürleştirici. Diğer kişinin programını ve ihtiyaçlarını düşünmeden, istediğimiz zaman istediğimizi yapma özgürlüğümüz var. Birbirimizi görmek istersek, bir telefon kadar uzağız. Hala birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarabilir, birlikte tiyatroya gidebiliriz, bu tür şeyler. Oldukça tatmin edici." Sanırım yüzümden anlamadığım belli oluyor,

Çünkü babam küçük bir kaş çatarak durakladı. “Bir benzetme yapmak gerekirse... bu, onu beslemek ve yürüyüşü çıkarmakla uğraşmak zorunda kalmadan köpek sahibi olmak gibi bir şey.”

“O zaman neden evlendin ki?”

“Toplumsal beklentiler! Bunlar insanların davranışları üzerinde muazzam bir etkiye sahiptir. Ve ‘her zaman böyle yapılır’ dşnesi. Ancak bu, onu rasyonel kılmaz. İnsanların düşündüğünün aksine, neredeyse tüm kararlar irrasyonel olarak alınır. Bu, ekonomi teorisinin en büyük zaafıydı: herkesin bir tür objektif mantıkçı olduğu dşnesi. Bu hiç de doğru değil. İnsanlar, geçmişin geleceği tahmin etmede kötü bir gösterge olmasına rağmen, alışkanlıklarına göre kararlar alırlar. Ya da kalabalığı takip ederler. İnsanlar, Enron ve WorldCom hisselerini satın alarak, gayrimenkul spekülasyonu yaparak hayatlarının birikimlerini bu şekilde kaybettiler...” Burnunun ucunu kaşıyor. “Ama herkesin yaptığı şeyi yaparak ya da eskiden işleyen şeylere bağlı kalarak mutlu ve gerçekten tatmin olamazsın. Bu şekilde servet kazanamazsınız. Ve inanın bana, boşandığımızdan beri annenizle aramızdaki dostluk daha iyi hale gelmekle kalmadı, cinsel hayatımız da on kat daha iyi hale geldi, daha sık oldu.”

Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. “Teşekkrlər, baba. Oraya gitmen gerekli miydi?”

“Sadece bir noktayı açıklamaya çalışıyordum.

Veri, veridir.” “Evet, evet, anladım.”

“Matt’e şans diliyorum, belki evliliği yürür. Ama deneysel çalışmalar bunun büyük olasılıkla olmayacağını gösteriyor. Bu kadar çok çiftin boşanmasının bir nedeni var ve bu nadiren finansal hususlar gibi pratik bir şeyle ilgili.”

Başımı sallıyorum. Bu konuda babama güveniyorum. Verileri analiz etmek ve bu tür şeyleri bilmek, kelimenin tam anlamıyla onun işi.

Ve Tanrıya şükür ki sormaya cesaretim vardı. Belki de bilinaltım beni koruyordu. Bir an için Michelle’in söylediklerine boyun eğmeyi düşündüm... ve şimdide kadar kimseyle yaşamadığım kadar ileri gitmeyi. Hatta belki de ilişkimizin nihai bir bağlılığa dönüşmesine izin vermeyi.

Ama neden bunlarla uğraşayım ki? O sadece toplumun beklediği için istediğini istiyor. Eminim ki *neden* istediğini hiç analiz etmemiştir... hatta gerçekten istediğini *bile*, derinlerde.

Aşağı. Daha mantıklı davranabilir ve toplumun dayatmaya çalıştığı şeyleri yapmak yerine, ailemin yaptığı şeyi yapabiliriz ve böylece harika bir şeyi mahvetmiş oluruz.

Yirmi Beşinci Bölüm

CJ

Michelle'in erken terfi kutlaması, popüler bir spor barında yapılıyor. İç mekan aydınlık ve geniş, çok sayıda pencere ve ağartılmış ahşap var. Birkaç büyük ekran çeşitli spor etkinliklerini gösteriyor ve iki masadan birinde birkaç kişi bilardo oynuyor.

Burası kalabalık, bir grup insan Cuma gününü ve üç dolarlık bira ve beş dolarlık kokteyl gibi happy hour özel fiyatlarını kutluyor. Erken gelip altı kişilik bir masa kapmış olmam iyi oldu. Michelle bana burayı söylediğinde, uzun süre beklemek zorunda kalacağımızı biliyordum.

Luke ilk gelen ve beni bir bira ve bir porsiyon tavuk kanadı ile buluyor. Onu çok iyi tanımıyorum, ancak kitaplarını raflarda görmüştüm. Muhtemelen okumaktan keyif alacağım türde kitaplar yazıyor, bu yüzden fırsat bulduğumda bir tane almalıyım. Siyah tişört, kot şort ve White Sox şapkası ile rahat giyinmiş.

"Ciddi misin?" diye soruyorum, şapkasına bakarak.

Luke başını sallıyor. "Sammi'nin annesi bu takımı çok seviyor."

"Kızla evlenmek kadını mutlu etmek için yeterli değil mi?" "Ne diyebilirim ki? Mutlu bir evlilik için mutlu kayınpeder ve kayınpeder."

Garson geldiğinde bir bira sipariş eder, sonra tavuk kanatlarına bakar. "Bunlar iyi mi?"

"Oldukça iyi. Biraz tatlı." Sonra, düşünmeden eklerim, "Michelle çok severdi."

"Tatlıları sever," diye onaylar. "Sakıncası var mı?"

Tabağı işaret ederim. "Alabilirsin. Sen ve Sammi'nin mutlu günü ne zaman?"

"Henüz bilmiyorum. O, Şapel'de evlenmek istiyor." Büyük harflerin kullanıldığını neredeyse duyabiliyorum. "Şapel mi?"

"UVA'da. Oradan mezun oldu, ama bekleme listesi çok uzun."

"Beklemek mi istiyor?"

"Öyle görünüyor. Ben sadece bir an önce halletmek istiyorum. Belki de bir destinasyon düğünü önermeliyim... Şapeli geçebilecek bir yer."

"Nereye?"

"Hawaii olabilir mi? Oradaki plajlar çok güzel." Uzaklara bakarak düşüncelere daldı. "Hmm... Gün batımında bir plaj düğünü..."

"Acelen ne?" Yeterince beklerse, ne kadar korkunç bir hata yaptıklarını fark edeceklerini ve bir sürü zaman ve para harcamadan ayrılacaklarını eklemiyorum.

"Yasal bağların çok... rahatlatıcı ve kesin bir yanı var." "Peki ya evlilik cezası?"

"Vergi meselesi mi?" Luke omuz silkiyor. "Ödenmesi gereken küçük bir bedel."

Bu adam mantıksız. Ama babam, insanların mantıklı davranmadığını söylerdi. Ve Luke bir sanatçı...

Jan, Matt, Sammi ve Michelle birlikte gelirler, muhtemelen işten aynı saatte çıkmışlardır. Luke ve ben el sallarız. Sammi, Luke'u görünce Noel öncesi bir çocuk gibi sevinir ve koşarak gelir. O kız, peynir parçası gören bir fare kadar hızlı hareket edebilir.

Michelle de gelir, karamel rengi gözlerini bir şekilde daha da belirginleştiren koyu mor bir elbiseyle sarılmış muhteşem vücuduyla. Dudaklarında geniş bir gülümseme belirir ve bana doğru yürürken bakışları benim üzerimdedir ve bana bir öpücük verir.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor.

"Ben de öyle diyecektim" diye fısıldarım. O gülüyor.

"Uslu dur."

Hepimiz oturup mezeler ve diğer atıştırmalıklar sipariş ediyoruz. Michelle, Jan ve Sammi margarita, Matt ise bira alıyor. İçeceklerimiz geldiğinde kadeh kaldırıyoruz.

"Başarıya," diyor Sammi.

"Dostluğa," diyor Jan.

"Şerefe!"

Kadehlerimizi tokuştururuz. Michelle, margaritadan bir yudum alırken yanakları kızarır ve ışıltı ışıltı parlar.

"Peki Mimi ne zaman duyuru yapacak?" diye sorar Jan.

"Resmi mali yılın kapanışında," der Michelle.

"Aramızda terfi alan ilk kişi sensin," diyor Sammi kocaman bir gülümsemeyle.

"Hayır, Jan ilk terfi eden," diyor Michelle.

Jan başını sallar. "Ben uygulama geliştirme bölümüne geçtim. Yatay transfer, terfi değil."

"Doğru. O, uygulama geliştirme bölümünde işe başlayan herkes gibi kıdemsiz bir geliştirici," diye açıklıyor Sammi.

"Yani sen" — Jan iki eliyle Michelle'i işaret eder — "*adam sensin*."

Michelle'in yanakları daha da kızarır ve gözleri, kehribar rengi ateş ışığı gibi parıldayana kadar ışıltı. O kadar güzeldir ki, göğsüm sıkışır. Ve arkadaşlarının övgülerine, sanki buna inanamıyormuş gibi utangaç bir şekilde karşılık vermesini çok seviyorum.

Birkaç tabak yemeği bitirdikten sonra, kadınların sohbeti doğal olarak Jan'ın düğününe yönelir. Hatta birlikte oturup telefonlarındaki fotoğrafları görebilmek için yerlerini değiştirirler. Artık utangaçlığı kalmayan Michelle, tamamen kontrolü ele alır, başını sallar, sonra onaylar, ama önerilerde bulunur ve Jan ve Sammi'ye göstermek için peçetelere bir şeyler çizer.

"Planlama işine gerçekten çok meraklılar, değil mi?" Açıkçası, başka bir şey hakkında konuşmalarını tercih ederim.

"Bu onların ilk düğünü," diyor Matt. "Tabii ki heyecanlılar."

"Sammi bizimkini planlamaya başladı bile, ama henüz bir tarih bile belirlemedik," diyor Luke.

Matt bana dönüyor. "Bu arada, Izzy'yi yerine oturtduğun için teşekkürler."

"Oh, benim için zevkti. Hak etmişti."

"Jan'ı her zamankinden daha fazla kızdırıyor, düğün konusunda pasif agresif davranıyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bütün şirkete e-posta mı gönderdi?"

"Hayır. Ama evliliklerin yarısından fazlasının boşanmayla sonuçlandığını, erkeklerin ne kadar çok aldattığını, özellikle de erkekler ve kadınlar arasında eğitim seviyesi eşitsizliği olduğunda, falan filan diye konuşup duruyor. Sıkıcı oluyor."

"Sürtük," diyor Luke. "Sammi'ye de benzer şeyler söylüyor. Kim bu kadın ki? Ve neden hala kovulmadı?"

"Patronu onu kovamayacağını söylüyor. Görünüşe göre 'yerine konulamaz' birisiymiş," diyor Matt.

Luke tiksiniş bir ses çıkarır. "Onunla yatıyor olmalı."

"Muhtemelen," diyor Matt. "Yatakta çok iyi olduğu için kovamıyor."

Hepimiz gülüyoruz. "Ama ciddi, Izzy?" diyorum. "Ne kadar çaresiz olman gerekiyor?"

"O evli, ama karısı Kanada'da Toronto Üniversitesi'nde yüksek lisansını bitiriyor. Hesabı sen yap," diyor Matt.

"Onun neden eğlenmek isteyebileceğini anlayabiliyorum... ama Izzy? Annemin keçisini becermek daha iyi. O da kısırlaştırılmış."

Luke yüzünü buruşturur. "Ah."

"Izzy, karısı kovulursa ona söyleyeceğinden eminim. Onun yapmayacağını sanmıyorum," diyor Matt. "Tek sorun, onun aksine, o işinde gerçekten iyi ve Alexandra onu seviyor."

Bu saçma duruma başımı sallıyorum. Evliliğin işe yaramadığının işe yaramadığının olmadığına Bir bir adam aldatmak onu karısını eşini başka bir ülkede okuyan karısını, Izzy gibi sınıfsız ve iğrenç biriyle aldatıyor? Evlilikten başka ne bir erkeği bu kadar aptal yapabilir ki? Matt'e bakıyorum, bağlantıyı kurmuş mu diye merak ediyorum. Ama o tamamen farkında değil gibi görünüyor. Birasını bitirip, happy hour bitmeden bir tane daha sipariş ediyor. Luke da bir tane sipariş ediyor, sonra tuvalete gidiyor. tuvalete

Ben ona bakmaya devam edince Matt, "Ne?" diyor.

"Hiçbir şey, sadece... merak ettim. Neden Jan ile evleniyorsun? Onu sevdiğin için deme sakın."

Kaşlarını çattı. "Ama... seviyorum. Sebep bu."

"Peki, o zaman neden onu seviyorsun?"

"Beni mutlu ediyor. Kimse beni onun gibi anlamıyor ve kimse beni onun gibi güldürmüyor."

"Bu çok zor olacak, yani evlilik," diyorum, kötü biteceğini söyleyemeden.

"Biliyorum, ama o buna değer. Sahip olmaya değer her şey emek ister."

Michelle'e bakıyorum. Telefonundan başını kaldırıp gülümsüyor ve birden göğsüm ağrıyor ve yanıyor. Hiçbir kadın için bu kadar uğraşmamıştım, ama Michelle buna değer. Ve saçma sapan toplumsal beklentiler ya da "herkes yapıyor" diye bizim ilişkimizi mahvetmeyeceğim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Michelle

CJ ve ben aynı anda eve dönüyoruz. Jan ve Sammi erkek arkadaşlarının evinde kalıyorlar, bu yüzden ev bize kalıyor. Ayakkabılarımı çıkarıp ayak tabanlarımdaki gerginlik azalırken iç geçiriyorum.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum, çantamı ayakkabılarımdan yanına bırakıp kapıyı kilitlerken.

"Hayır, teşekkürler." Kollarını kanepenin arkasına uzatarak uzanır.

"Bugünlük yeterince içtim."

Gülümsüyorum. "Eğlenceliydi."

"Buraya gel." CJ parmağını

kıvırıyor.

Yanına oturuyorum, uyluklarımız birbirine değiyor. "Ne?"

"Sana verecek bir şeyim var." Eğilip, taşıdığını fark etmediğim küçük bir kağıt torbaya uzanır. İçinden küçük gümüş bir kutu çıkarır. "Al. Bir hediye."

Şaşkınlıkla kutuyu alıyorum ve yavaşça güzel altın kurdelesini çıkarıyorum. Kapağı açtığımda, büyük, yıldız şeklinde altın bir kolye bana göz kırıyor.

Metale "Sen benim süper yıldızımsın" yazıyor ve kolye karmaşık zincirlerden oluşuyor.

"Çok güzel," diyorum.

"Anneme bir şey almak için alışveriş merkezine gittiğimde gördüm ve seni hatırlattı."

"Yardım eder misin?" Arkanı dönüp saçlarımı boynumdan çekiyorum.

O kolyeyi alır ve bana takar. Yıldızın üzerine bakarım. O kadar mükemmel ki, hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

"Beğendin mi?" diyor, sesi hafif ve alaycı. "Bayıldım.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı."

Hediyein ardındaki duygu tam da ihtiyacım olan şeydi ve CJ'in düşünceli davranışı beni çok etkiledi. Ailemin kariyerimden pek memnun olmadığını söyledikten sonra kendimi biraz garip hissettim. Bunu daha önce hiçbir erkeğe söylememiştim, Jan ve Sammi bile annemin işim hakkında aşağılayıcı yorumlar yaptığını duydukları için biliyorlardı.

Her ne kadar kendini bağlayıcı bir tip olmadığını söylese de, içimden bir ses bize hala umut olduğunu söylüyor. Sadece seks isteyen bir erkek bana mesaj atmaz, ofisime uğramaz, yatakta istediği her şeyi yapacağını açıkça belli eden Izzy'ye karşı beni savunmaz, bu akşamki kutlamama gelmez... ya da bu kadar tatlı ve düşünceli bir hediye almazdı. Belki de hiçbir zaman bağlanmak istememiştir, ama bu, kalıcı bir bağ kuramadığı için değil, doğru kişiyle tanışmadığı içindir. Onun arkadaşlarım ve onların nişanlılarıyla nasıl iletişim kurduğunu gördüm. Kesinlikle arkadaşlık ve dostluk kurabilme yeteneği var.

Ve ben onunla bu tür kalıcı bir bağ kurmak istiyorum — arkadaşlık, sevgi, harika seks ve diğer her şey dahil.

"Michelle?" diye fısıldadı, ben ona bakmaya devam ederken.

Öne eğilip ellerimi omuzlarına koyuyorum, sonra onu nazikçe öpüyorum.

Dudakları sıcak ve esnek. Ah, bu adamla yapmak istediğim şeyler.

Ağzını yalıyorum, dilimi kapalı dikişe doğru sallıyorum. Sonra, nefes alışını belirgin şekilde sığlaşana kadar, dudaklarımla onun dudaklarına en hafif dokunuşlarla alaycı vuruşlar yapıyorum.

Yavaşça başımı eğiyorum, sanki ondan ayrılmaya dayanamıyormuşum gibi parmaklarımı omuzlarındaki sert kaslara gömüyorum. Ağzımın üzerindeki baskıyı artırıyorum ve o dudaklarını aralıyor. Aynı tatlı havayı soluyoruz ve her dokunuşta, her yalamada aklımın kaybolduğunu hissediyorum. Tadı beni dolduruyor, ta ki ağzının benimkiyle birleşmemiş, dilinin dudaklarımla arasında dolaşmamış halini hatırlayamayacak hale gelene kadar.

Elleri sırtımda yayılır ve beni kendine çeker. Ereksiyonu karnıma çarptığında yumuşak bir inilti çıkarırım.

Yine de, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi, alaycı bir şekilde öpüşüyoruz.

Kollarımı boynuna doluyorum. O da popomu avuçlayıp, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi ayağa kalkıyor, dudaklarımız hala birbirine yapışık. Bacaklarımı ona doladığımda eteğim kalçalarımın etrafında toplanıyor.

Öpüşmeyi kesmeden, beni yukarı kata taşıyor, her adımını emin ve telaşsız atıyor. Kalın penisi bana baskı yapmasaydı ve düzensiz nefes alıp vermeseydi, onun da benim kadar etkilendiğini fark etmeyebilirdim. Sıcak ve akıcı bir şehvet içimi kaplıyor, beni ihtiyaç içinde bırakıyor. Onu istiyorum —bağlantımızın verdiği zevki— ama acele etmek istemiyorum.

Yatak odama vardığımızda, kıvranarak aşağı kayıyorum ve gömleğini çıkarmak için yeterince uzaklaşıyorum. Göğsünün ve omuzlarının muhteşem mükemmelliğini içime çekiyorum, bakışlarım utanmadan dolaşıyor. Karın kaslarının belirgin hatlarını izliyorum, güçlü kaslarının istemsiz seğirmelerinden zevk alıyorum.

CJ askıları ve yan fermuarı çeker ve elbisem ayaklarımın dibine düşer. "Yan fermuar olduğunu nereden bildin? Çoğu erkek arkadan fermuarlı olanı tercih ederdi."

"Saatlerce inceliyordum, yalnız kaldığımız anda seni çıplak bırakmayı düşünüyordum."

Ona şakacı bir gülümseme atıyorum. "Ben de aynı şeyi yapmadığımı söyleyemem."

Onun şortunu çözüp, iç çamaşırıyla birlikte bacaklarından aşağı indiriyorum. Ayakkabılarından çıkıyor ve tamamen, muhteşem bir şekilde çıplak kalıyor.

"Seni çıplak soyduktan sonra olacakları düşünüyordum," diyorum.

Yanağında gamzeyle birlikte bir gülümseme belirir. Etkisi yıkıcıdır. "Sen de iç çamaşırlarının bana ne yaptığını hayal ettin mi?" Göğüslerimin şişkinliğine bir öpücük kondurur. "Daha önce hiç umursamamıştım. Onlar sadece birer ambalaj, güzel olmaları zararı yok ama yine de çıkarılacaklar. Ama sen... Bazen hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum, tamamen çıplak halini mi yoksa öldürücü iç çamaşırlarını mı?"

"Neden işini kolaylaştırmıyorum?" Sütyenimi itip, meme uçlarım dışarı çıkacak şekilde düzenliyorum.

CJ, neredeyse saygı ve saf şehvetle göğüslerime bakarak küfürler savurur. "Mükemmeller." Bakışları benimkilere doğru yükselir. "Sen mükemmelsin."

Yüzüm kızardı.

Yaklaşır ve kopçayı açar. "Ama bu gece değil. Aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum."

Sonra beni nazikçe yatağıma yatırıp tangamı bacaklarımdan aşağı doğru indirirken dudaklarımı tekrar ele geçirir. Tatlıca, yavaşça, çenemden boynuma, göğüslerime ve karnıma kadar yumuşak, uzun öpücüklerle beni damgalar. Nefesim düzensizdir ve tatlı bir acı ve özlem beni doldururken ter damlaları üzerime yağar. Onun dudaklarının ve ellerinin yavaş baştan çıkarmasına karşı çaresizce huzursuzca hareket ederim.

Sonunda tekrar yukarı çıkıp meme ucumu öpüp ağzına alırken, kaygan merkezime karşı sallanırken, sırtımı kavrayarak çığlık atıyorum. Zevk, kalın bal gibi üzerime çöküyor ve daha fazlasını istiyorum.

Prezervatifi takmadan önce diğer meme ucuna da aynı özenle ilgilenir. Büyük, güçlü eliyle yüzümü okşarken, diğer koluyla vücudunun ağırlığını destekler. Gözlerimiz birbirine kilitlenir, penisini yavaşça içime sokar ve onu sonuna kadar hissetmemi sağlar. Bu istilanın verdiği zevkten, beni evreninin merkeziymişim gibi öpen bir adam tarafından gerilip doldurulmanın mutluluğundan nefesim kesilir.

Belirlediği tempo yavaş. Her itişte, birbirimize eriyip, birlikte adlandırılmayacak kadar değerli bir şey yarattığımızı hissediyorum.

Başparmağının ucunu klitorisime sürüp, içime girerken öylece ovuşturduğunda, dişlerimi sıkıp, bu anı biraz daha uzatmak, onunla biraz daha kalmak istiyorum.

"Benim için boşal, Michelle. Aminin benim sikimi sıkıca kavradığını hissetmeme izin ver."

Bu ve birkaç sert itme, çılgın bir çığlık atarak kendimi bırakmam için yeterli, muhteşem bir orgazm beni sarar.

CJ içimde titrer, boynundaki tendonlar belirginleşir.

Sonra, beni ezmek için ön kollarının ağırlığını kullanarak üstümde kalır. Nefesimiz düzelirken ona sarılır ve sonrasının keyfini çıkarırım. Alnımı öper.

"Harikaydı. Artık listemde sadece dokuz yüz doksan dokuz tane kaldı."

"Ne listesi?"

"Birbirimizi mutlu etmenin tüm yollarının listesi."

Bu fikir beni saçma bir şekilde heyecanlandırdı ve yüzüm kızardı. Dokuz yüz doksan dokuz çok büyük bir sayı. Bu, onun uzun vadeli bir ilişkiye açık olduğunun bir işareti, değil mi?

Yirmi Yedinci Bölüm

Michelle

"Günaydın."

Ben yatağın derinliklerine gömülürken neşeli bir selamlama tekrar eder.

Bugün Cumartesi ve iç saatim bana henüz uyanmamam gerektiğini söylüyor. "Hadi, uyuyan güzel."

Gözlerimi açıyorum. CJ bana bakıyor, iğrenç bir şekilde mutlu görünüyor. Beynim yavaş çalışıyor. Gülümsemesi, acil bir durum yokmuş gibi görünüyor, ama beni erken uyandırıyor. Yani... "Yangın mı?"

Kafasını sallıyor. "Kan mı?"

Yine başını sallıyor.

Kokluyorum. Garip bir koku almıyorum. Aslında, kokladığım şey... CJ, bana daha da yaklaşıyor. Üstü çıplak, hareket ettikçe vücudundaki kaslar hareket ediyor. Yeterince uyumamış olmama rağmen, bu manzarayı beğeniyorum. "Neden yatağa geri dönmüyorsun?" diye mırıldanıyorum, sonra yastıklarına sarılıp gözlerimi kapatıyorum.

"Saat zaten sekiz buçuk," diyor. "Şafak vakti," diye mırıldanıyorum.

"Saat dokuzdan on önce iş yerine geliyorsun."

"Pazartesiden cumaya. Bugün cumartesi."

CJ gülüyor. "Yatakta kahvaltı ile seni ikna edebilir miyim? Burada senin için hazırladığım kahvaltı var."

"Bugün uyumadan hiçbir şey yapamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Sorun değil. Düşünmeyi ve işlemeyi ben yaparım."

"Urgh." İsteksizce oturuyorum. CJ neşeli olmaya kararlıyken uyumaya devam etmem imkansız. "Kendi düşüncelerimi ve işlemlerimi kendim yapabilirim."

Rahatça oturup yastıklarına yaslandıktan sonra, granola bar, çilek aromalı Yunan yoğurdu ve bir fincan kahve içeren tepsiyi dikkatlice kucağıma koyar. Sonra yanıma oturur ve kendisi için yoğurt, krem peynirli kızarmış bagel ve kahve içeren bir tepsi alır.

"Ne zaman kalktın?" Kahveden bir yudum aldıktan sonra soruyorum. "Altı. Her zamanki gibi."

Titriyorum.

"Her gün aynı saatte yatıp kalkarsan kendini daha iyi hissedersin. Uyku sorunlarını çözmenin en iyi yolu budur... biraz zaman alsa da."

"Sözüne güveniyorum." Granola barımı çiğniyorum. *Lezzetli*.

"Denemeyeceksin bile mi?"

"Her gece aynı saatte yatamam."

CJ, bagelini almak için uzanırken bir an durur. "Neden olmasın?"

Yarısı yenmiş granola barımı sallarım. "Yarı zamanlı işim, hatırladın mı?"

"Dur. İstifa etmiyorsun, değil mi?"

"Neden bırakayım ki? Maaşı iyi ve ofise falan gitmem gerekmiyor."

CJ, saniyeler geçtikçe kaşlarını giderek daha da yakınlaştırarak bana bakar. "Alexandra sana yeterince para ödemiyecek mu?" diye sorar sonunda.

"Ödüyor, ama her zaman daha fazlasını kazanabilirim. Bu kadar sevdiğin iç çamaşırlarının indirim reyonundan alındığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Bunu düşünür, sonra bir karar vermiş gibi başını sallar. "Tamam. Bal kutusundaki işinden kaybedeceğin parayı ben telafi ederim. Sorun çözüldü. Artık istifa edebilirsin."

Ağızımda yiyecek veya içecek olmaması iyi bir şey, çünkü ikisini de kusardım. "Neden senin paranı alayım ki?"

Bana en aptalca sorulara ayırdığı bakışla bakar. "Bende bolca var ve senin o aldatan pisliklerin önünde... seksi bir fahişe gibi sergilenmeni istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Aradığın kelime 'seksi yem'. Ben fahişe değilim."

O, duymamış gibi devam ediyor. "Neden akşamlarını, karılarını aldatacak kadar onursuz erkeklerle harcamak zorunda kalasın ki? Evliliklerinin en kötü döneminde bile benim anne babam birbirlerini aldatmadılar."

"Bu zaman kaybı değil. Buna iş denir ve ben onların eşlerine yardım ediyorum."

"Seni seksi, daracık elbiselerle görmelerinden nefret ediyorum."

Vay vay. Sonunda gerçek neden ortaya çıktı. "Burka benim işimde pek etkili değil. Sırada ne var, mağara adamı? Refakatçi olmadan dışarı çıkmak yasak mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Ben senin refakatçin olabilirim."

"Ah-hahahaha. Sen en kötü refakatçi olurdun, çünkü dışarıdayken bana dokunulmamasını sağlamakla pek ilgilenmezdin."

"Mesele, *diğer* erkeklerin ellerini senden uzak tutmak. Benimkini değil."

"Kıskançlığın çok sevimli, ama sen de bana aynısını yapmayacaksan, hayır."

"Hiç sorun değil. Lütfen yap." O sırtıyor.

Ve onun çılgın, kıskanç kız arkadaş fantezisini gerçekleştirmek için ona uymak mı? Ha. "Refakatçilik işini pas geçeceğim. *Her iki* refakatçilik işini de. Ve ne yazık ki, emekli olan senin aksine, benim çalışmam gerekiyor."

"Ben emekli değilim."

Kaşımı kaldırırım. "Çalışmıyorsun."

"Sadece bir sonraki adımda ne yapacağıma karar veremedim." Bagelini bitirir. "Bu akşam dışarı çıkmalıyız. Biftek sever misin?"

"Tabii ki."

"Harika. Sam's Steaks'i deneyebiliriz... tabii başka bir yer tercih etmezsen."

Sam's'i hatırlıyorum. "Oh, oraya gitmeyi çok isterim. Matt ve Jan açılış gecesi oraya gittiler ve Jan harika olduğunu söyledi."

"Mükemmel. Bu akşam gidebiliriz," diyor CJ kararlı bir şekilde. "Rezervasyon yaptırmak gerekmiyor mu?"

"Zaten yaptım."

"Nasıl? Bekleme listesi üç hafta kadar uzun."

"Ben üç yatırımcıdan biriyim, bu yüzden Sam ne zaman istersem bana bir masa ayırıyor. Özel bir parti olmadığı sürece."

Alkışlıyorum. "Harika... ama istediğin zaman masa alabiliyorsan, bunu yarına erteleyebilir miyiz? Bugün çalışmam gerekiyor."

CJ yüzünü buruşturur. "Bal küpü işini mi kastediyorsun?" "Evet."

"Bu aptal işin planlarımızı nasıl bozduğunu görüyor musun? Eğer istifa edersen ve ben sana kaybettiğin parayı ödersem..."

Daha fazla konuşmadan elimi kaldırıyorum. "Seninle çıkıp yatmam karşılığında bana para ödersen, bu beni gerçek anlamda 'seksi fahişe' yapar."

"Çiftler bunu sürekli yapıyor. Erkekler, kızlar işsiz olduğunda ya da başka bir şey olduğunda onlara para ödüyor, tersi de geçerli."

"Nişanlı veya evli çiftler, tabii. Biz henüz birlikte yaşamıyoruz bile ."

CJ bir kez göz kırptı, sonra sanki ben az önce asla unutamayacağı bir şey... ama ben söylediklerimin neyin bu kadar sakıncalı olduğunu anlamıyorum.

"Tanrım, Michelle," diyor sonunda. "Zorlamayı bırak."

"Neyi zorlamayı? Bana part-time işimi bırakmamı söyleyen sensin."

Kaşlarını çatıyor. "Ben zaten çok net bir şekilde söyledim." "Neyi çok net bir şekilde söyledin?"

"Bunun sadece... seks olduğunu ve bununla biteceğini. Birlikte yaşamayacağımızı. Aramızda asla nişanlanma ya da evlilik olmayacağını. Asla."

Ağzım açık kalır. "Ciddi misin? Yani part-time işimi bırakmam için bana para teklif ettin... ne için? Canlı, nefes alan bir seks bebeğine kolayca ulaşmak istediğin için mi?"

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Aslında, bilmiyorum. Aklını okuyamam." Tepsiyi kenara koyup yataktan kalkıyorum, artık ne yemeğe ne de sohbete ilgi duyuyorum. "Biliyor musun? Duş alacağım. Sen de evine gitmelisin. Bilirsin, senin evine. Asla paylaşmayacağımız evine."

'ın Yirmi Sekizinci Bölümü

Michelle

Bu sadece seks.

Öğleden sonra yirmi dokuzuncu çift ayakkabıyı incelerken bu dört kelime kulaklarımda çınlamaya devam ediyor. Jan beyaz terliklerini çoktan seçti, ama Sammi ve benim nedime elbiselerimize uyacak ayakkabılar bulmamız gerekiyor. Elbiseler yumuşak lavanta renginde, sevimli askıları ve çiçek süslemeleri var. Ve muhteşemler. En iyi moda zevkine sahip kişi olarak, bu kıyafeti tamamlayacak ayakkabıları bulmak bana düştü.

"Bunlar nasıl?" Onlara pembe stiletto ayakkabılarımı gösterdim.

"Uygun olurlar," dedi Jan. "Aslında, mükemmel olurlar." Sammi başını salladı. "Çok şirinler. Hem topuklu ayakkabılar bize her zaman çok yakışır."

Bu doğru. Ayakkabılar da rüya gibi, güzel bir saten parlaklığı var. Ama onları rafa geri koyuyorum.

"Tam olarak uygun değil," diyorum.

"Emin misin?" diye sorar Jan

tereddütle. "Çok eminim."

Sammi gözlerini kırpıştırır. "Nesi var?"

"Her şey." Sadece onları giydiğimde ne kadar seksi görüneceğimi düşünmüyorum. CJ'in beni onları giyerken gördüğünde nasıl tepki vereceğini de düşünüyorum. Ve CJ'i düşündüren hiçbir şey satın almak istemiyorum.

Gerçekten de sadece seks. "Biliyor musun? Burada hiçbir şeyi beğenmedim. Belki de internetten sipariş vermeliyiz."

Jan ve Sammi birbirlerine bakiştılar, sonra sanki onlara tahtakurularla yatmayı sevdiğimi söylemişim gibi bana baktılar.

"Ne?"

"İyi misin?" diye soruyor Sammi. "Hiçbir zaman bir şey almadan mağazadan çıkmazsın."

"Bu doğru değil! Hiçbir şey hoşuma gitmezse hiçbir şey almam."

"En azından denediğin şeylerin yarısı muhteşem görünüyordu," diyor Jan

diyor.

Sammi başını sallar. "Bu alışveriş merkezinde gerçekten beğendiğin tek bir çift ayakkabı bile bulamıyor musun? Hadi ama."

"Neden gidip bir şeyler yiyip bunu konuşmuyoruz?" diye öneriyor Jan.

"İki hafta sonra elbise proven var," diyorum. Zorluk çıkardığımı biliyorum

zorluk çıkardığımı biliyorum ama konuşmak istemiyorum.

"Ben iyiyim. Karbonhidratlar bizim dostlarımızdır. Kendini dokuz milyar kat daha iyi hissetmeni sağlayan harika, sevimli dostlar."

Boş masaları olan bir kafe buluyoruz. Tarçınlı çörek ve buzlu latte sipariş ediyorum. CJ yüzünden bu sabah uykumu alamadığım için latte'nin yarısını bir dikişte içiyorum ve tarçınlı çöreği neredeyse tamamen yiyorum. Arkadaşlarım, her an Hulk Smash'e dönüşecekmişim gibi bana bakıyorlar.

"Merak etmeyin. Karbonhidratlar yardımcı oluyor," diyorum, sesim istediğimden daha düz.

"Michelle... Ne oluyor?" diye soruyor Jan.

"Ondan nefret ediyorum," diyorum. "O, benim için alışveriş terapisini resmen mahvetti. Üç çift ayakkabı ve en az iki takım iç çamaşırı almak istiyordum. Bunun yerine, berbat bir latte ve bir çörekle kaldım." Plastik bardak terliyor, artık kahveden çok buz var içinde. Ve tabağımda sadece kırıntılar var.

"Kim?" diye soruyor Sammi.

"CJ." Elim çatalımı sıkıca kavriyor.

"Ne oldu? Sizin çok iyi anlaştığınızı sanıyordum," diyor Jan.

Ben de onlara sabah olanları hiçbir şeyi atlamadan anlatıyorum.

"Yatakta kahvaltı bana 'sadece seks' gibi gelmiyor," diyor Sammi diyor. "Eğer bunu yapıp da öyle konuşuyorsa, ciddi anlamda karışık sinyaller veriyor demektir."

"Biliyorum, değil mi? Yani, o sürtük Izzy'ye karşı beni bile savundu," diyorum. "Eğer sadece seksse, neden uğraşsın ki?"

"Belki de o, istediğini elde ettiği sürece gösteri yapabilen adamlardan biridir."

"Tabii ki, benim bal kovanı işimi bırakmamı sağlamak da dahil. Sanki mümkünmüş gibi!" "Siz ciddiye baksanız bırakır mıydın?" diye sorar Sammi. "Çünkü onun itirazlarını bir şekilde anlayabiliyorum."

"Eğer çok ciddi olsaydık, belki. Ama işin maaşı iyi ve..." Diye iç çekiyorum. "Sadece o değil. Anneme, mutlu olmak ve maddi açıdan güvende olmak için onun gibi güçlü bir avukat olmama gerek olmadığını göstermek istiyorum. Sweet Darlings ve Dick için çalıştığım işi birleştirirsen, onun okuldan yeni mezun olduğunda kazandığından daha fazla kazanıyorum."

Sammi ağzına bir çatal dolusu mus koyar. "Mm. Haklısın." Kendi izimi bırakma ve ona yetiştirme arzumuzu anlıyor. Ona hiç merhamet göstermeyen, başarılı üç ağabeyiyle büyümüş.

"Ama sonuçta bu sadece seks. Birlikte yaşamayı birlikte yaşamayı düşünmüyor bile. Asla."

"Onun sorunu ne?" Jan homurdanır. "Babasıyla kaçan ve kalbini kıran bir eski sevgilisi falan mı var?"

Sammi çatalını iyice yalar. "Bu, *The Billionaire's Deceitful Pregnant Virgin Mistress* kitabının konusu."

"Gerçekten mi?" Google'da aramaya başlıyorum.

"Ben uydurdum," diyor Sammi. "Ama kulağa hoş geliyor, değil mi? CJ gerçekten milyarder olduğu için bu çok uygun. Tek ihtiyacı olan şey, onu düzeltebilecek bir magina kadını." Kaşlarını çatıyor. "O kadın sen olmalısın."

"Maginaların anında işe yaradığını sanıyordum," diyor Jan. "Aslında seks yaptıkları anda."

"Ben bunu zaten yaptım," diyorum otomatik olarak, sonra kendime bir tokat atmak istiyorum. Neden Jan ve Sammi'nin deliliğine katlanıyorum? "Ayrıca, gerçek hayat böyle işlemiyor, canlarım." Burada birinin mantıklı davranması gerekiyor. "Maginalar, sihirli penisler kadar gerçek değildir."

Sammi dudağını ısırır. "Bilemiyorum... Luke'un penisi inanılmaz derecede harika."

Yüzümü buruşturuyorum. "Fazla bilgi." Onu çok sevmeme rağmen, bazen fazla paylaşımcı olabiliyor.

"CJ iyi değil miydi?" diye soruyor Sammi.

"Evet. Hem de oldukça pürüzsüz." Dün gece söylediklerini hatırlayarak kaşlarını çattım. "Bana seks yapabileceğimiz tüm yolları bir listeye yazdığını bile söyledi. Binlerce madde var. Ona göre dün gece ilk maddeyi tamamladık."

"Ne oluyor ya." Jan geri çekildi. "Bu gerçekten uzun vadeli bir ilişki gibi görünüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ellerimle bir şeyler yapmam gerektiğı için peçeteyi parçalamaya başlıyorum. "Onun parası, görünüşü, bağlantıları ya da başka herhangi bir şeyi umurumda değil. Tek istediğim, beni olduğum gibi seven bir adamla mutlu, orta sınıf bir hayat sürmek. Seks hayatını rahatsız ettiğı için kız arkadaşına işini bırakması için para ödeyen bir pislik değil. Dur, ben kız arkadaşı bile değilim. Kız arkadaşınla sadece seks yapmazsın. Ben, bilmiyorum... sürekli şişirilmiş bir seks bebeğı gibiyim."

Sammi alaycı bir şekilde güldü. "Sen tam bir bebeksin. CJ sana söylediklerini kesinlikle pişman olacak."

"Nereden biliyorsun?"

Ellerini açar. "Michelle Deneyimi'nden, tabii ki. O bitti. Geri dönemez."

İkna olmadım. "Ya da... o da diğer LSAT'lardan biri." "Diğer ne?" dedi Jan.

"Bilirsin, standartlaştırılmış test. Ne kadar hazırlık kursuna gidersem gideyim, geçemedim. O zaman neden bu noktada uğraşayım ki?" Sesim acı dolu. Elimde değil. CJ'in farklı olduğunu düşündüğüm için acı *duyuyorum*. Ama o farklı değil. Tamam, peki, bana orgazm yaşatabiliyor. Ne olmuş yani? Onunla ilgili diğer her şey aldatıcı sorular gibi, bana bir şeyi düşündürüyor ama gerçek cevap tamamen başka bir şey.

'ın Yirmi Dokuzuncu Bölümü

Michelle

Bugün çalışmak zorunda olmasaydım, Jan ve Sammi ile şarap içmeye giderdim. Bunun yerine, en seksi magenta renkli, yuvarlak yakalı bluzumu, siyah mikro mini eteğimi ve topuklu ayakkabılarımı giydim. Günün Aldatıcısı ödülünü çoktan kaptım. Kendimi dünyanın kraliçesi gibi hissetmem gerekirdi. Ama bunun yerine, kendimi Ölü Deniz'in dipçikçisi gibi hissediyorum.

İşimi kötü yaptığımdan değil. Sadece... başarı duygusuna tuhaf bir iğrençlik eşlik ediyor, sanki en sevdiğim yüzüğü kurtarmak için elimi klozete sokmuşum gibi.

Böyle düşünmeye devam edersem kusacağım.

Günün Aldatanının sadakatsizliğini kanıtlayan delilleri çantama güvenle koyduktan sonra otel barından ayrılıyorum. Şık mermer ve kristal lobide tanıdık bir çift görüyorum. Aslında sadece bir kişi tanıdık geliyor: Babam, yakası açık ve kolları kıvrılmış şık beyaz gömleği ve ona tam uyan siyah pantolonuyla çok şık görünüyor. Onu uzun zamandır bu kadar şık görmemiştim. Kadın, daha önce hiç görmediğim kızıl saçlı biriydi, ama ucuz bir şekilde güzeldi — çok fazla ten gösteriyordu, yüksek sesle kıkırdıyordu ve abartılı bir şekilde sallanıp sarılmakla bir kalamarı utandırabilirdi.

Her ihtimale karşı hızla gözlerimi kırıp başımı sallıyorum. Hafif bir uykusuzluk ve yorgunluk hissediyorum. Hayal görüyor olabilirim.

Ama hayır. Babam gülüyor ve kıza şakalar yapıyor, kolunu onun çıplak omuzlarına dolamış, parmaklarıyla çıplak tenini okşuyor. Gözlerimi kırıp

ve dua edebilirim, ama onun hareketleri cinsel olarak algılanmaktan başka bir şey olamaz.

Sonunda, kendimi tutamıyorum. Yanlarına gidip, "Baba?" diyorum.

Başını bana doğru çeviriyor. Gözleri büyüyor, sonra kolunu kadından çekiyor. "Oh. Michelle! Burada ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum. *Sen* burada ne yapıyorsun?" Ona sarılan kadına anlamlı bir bakış attım.

"Gece dışarı çıktım." Boğazını temizledi. "Bu kim?" diye sordu kadın.

"Kızım Michelle. Michelle, bu Joely."

Kızıl saçlı kadın neşelenir ve elini bana uzatır. Hafif bir tiksintiyle ona bakarım. Neşeli ev yıkıcı Joely'nin elleri kim bilir nerelerde dolaşmıştır?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez midem bulanır ve az önce düşündüğüm şeyi unutmak isterim. Bu sabah ihtiyacım olan şey grip olmaktı. O zaman evde kalıp bu iğrenç olayı kaçırabilirdim.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye babama soruyorum. "Hadi ama, böyle davranma. Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil mi? Dalga mı geçiyorsun?" İkinci sorunun sonuna doğru sesim tizleşir.

"Joely, bize biraz zaman verir misin?" diyor babam, sanki kızının olay çıkardığı için gerçekten çok üzgünmüş gibi özür dilercesine. Joely'yi yatıştırmak için bana "deli" demeye başlasa hiç şaşırmam.

Kadın uzaklaşır, böylece babam ve ben sesimizi yükseltmedikçe duyulamayız. Babam için bir şey söyleyemem ama ben sesimi alçaltabileceğimi garanti edemem. Parmaklarım titriyor ve içim kocaman bir jöle yığını gibi hissediyorum.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye tekrar soruyorum. "Yirmi yıldır. Dediğim gibi, önemli bir şey değil."

Ağzım açık kalır. "*Yirmi yıldır* o kadınla birlikte sin ve bu önemli bir şey değil mi?"

"Ne? Joely mi? Hayır, hayır, onunla sadece bir yıldır görüşüyorum," diye açıklıyor, sanki bu her şeyi daha iyi hale getirecekmiş gibi.

Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. "Annem biliyor mu?"

"Tabii ki."

Ne ? "Siz s bir bir evlilik evlilik
ya da öyle bir şey mi var?"

"Ne?" Gözlerini kırptırdı. "Hayır. Bilmiyorum. Annen kimseyle görüşmüyor... Sanmıyorum."

"Yani... sadece sen mi? Bu çok uygun."

"Annenin bir sakıncası yok."

"O mu söyledi yoksa sen mi öyle düşünüyorsun?"

"Michelle, tatlım, o *biliyor*. Başından beri biliyor. Eğer bu fikri kabul etmeseydi, bana söylemek için birçok fırsatı vardı."

Gözlerim lobinin bordo halısına, avizeye, onun yüzü dışında herhangi bir yere kayıyor. "Neden ondan boşanmıyorsun? En azından o zaman aldatmış olmazsın."

"Boşanmak mı?" Ses tonu, aklımı kaçırdığımı ima ediyor. "Neden? Evli kalmamız daha iyi. Aynı değerleri, aynı ahlaki ilkeleri paylaşıyoruz. Birbirimize uyumluyuz... birbirimizin şirketinden keyif alıyoruz..."

Belki de İngilizceyi anlamayı beceremiyorum, çünkü söyledikleri hiç mantıklı gelmiyor. Birbirini seven ve tüm bunları paylaşan insanlar *aldatmaz*.

Öyle mi?

"Tamam, yapamıyorum... Gitmeliyim," diyerek bir adım geri çekildim.

"Tatlım, bunun biraz şok edici olduğunu biliyorum. Ama yargılayıcı olma. Bu senin tarzın değil. Sen her zaman çok açık fikirli bir çocuktun."

"Hayır, hayır, hayır." Sonra bir şey söylüyorum - ne dediğimi bile bilmiyorum - ve lobiden kaçıyorum.

Accord'uma geri döndüğümde, ellerimi direksiyonun etrafında esnetip nefes alıp veriyorum, ses arabamın dar sınırları içinde sert ve korkunç geliyor.

Bütün bu olayı kafamda oturtamıyorum. Ailem, benim her zaman hayalini kurduğum türden *ideal* bir hayat sürüyordu, sürüyor muydu?

Bir tür hata olmalı. Babamın söylediği gibi olamaz. Kafası karışmış olmalı. Belki de Joely denen kadın içkisine bir tür ilaç koymuştur.

Aniden boğazımda ekşi bir tat hissettim. Kapıyı açtım ve tam zamanında dışarı eğilip kusmaya başladım. Yüzüm yanıyordu, gözlerim acıyordu. Bir süre sonra torpido gözüne uzanıp mendil aldım ve yanaklarımdaki ve ağızımdaki ıslaklığı sildim.

Kambur durmuş, nefes nefese, kendimi kötü hissederek, kimsenin gelip beni görmemesini umuyorum. *Bu hiç yardımcı olmuyor. Bir hata olmalı. Yanlış duymuş olmalıyım... yanlış anlamış olmalıyım.*

Nefes nefese, sonunda doğrulup motoru çalıştırıyorum. Bazı cevaplara ihtiyacım var.

Otuzuncu Bölüm

Michelle

Garaj yolunda annemin Lexus'unu görünce içim rahatlar. Onun evde olup olmadığını kontrol etmek için aramayı veya mesaj atmayı düşünmediğime inanamıyorum.

Yanına park edip eve giriyorum. "Anne!"

"Michelle, ne oldu?" Annem ofisinden çıkar. Orayı dönüştürmeden önce çalışma odasıydı. Şarap rengi ipek pijamaları vardır, saçları dağınıktır. Yüzünde makyaj yoktur, ama yaşına göre hala harika görünür.

Şimdi yüz yüze geldiğimize göre, ağzımdan tek kelime bile çıkmıyor. Babamın söylediklerine rağmen, annem bilmiyorsa ne olacak? Bu haberi duyunca yıkılacaktır, değil mi?

Öte yandan... bilmesi gerekiyor. Babam, bunun yirmi yıldır, neredeyse evliliklerinin tamamı boyunca sürdüğünü söyledi.

"Neden oturup konuşmuyoruz?" diyorum, sesimi mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışarak.

"Tamam, canım." Bana uzun uzun bakar. "Alexandra seni kovdu mu?"

"Ne?"

"Bunun için ağlamana gerek yok. O işin büyük bir kayıp değil. Sevdiğini biliyorum, ama sevmek onun senin için doğru olduğu anlamına gelmez."

Aman Tanrım. "Anne, lütfen... otur. Lütfen." Ellerimi omuzlarına koyup onu koltuğa oturttum. O oturduktan sonra ben de ikili koltuğa oturdum.

Tamam, şimdi... Nasıl başlayayım? Yarı zamanlı işim, birini hile yaparken yakaladığımda ne yapmam gerektiğini öğretmişti, ama bu haberi diğer tarafa nasıl vereceğimi öğretmemişti.

"Tatlım, ne oldu? İncelemem gereken bir ifade var."

"İşini bölmek istemedim," diyorum otomatik olarak.

"Yapılması gerekiyor." O iç çekiyor. "Çok sıkıcı."

Aniden, kariyeri hakkında hiç iyi bir şey söylemediğini fark ediyorum. İfadeler her zaman sıkıcı, davalar monoton, müvekkilleri bencil. Ama işinden mutlu ya da heyecanlı olduğunu hiç söylemiyor. "İşinden zevk almıyor musun?" diye soruyorum.

"Sevmek mi?" Kaşlarını çatır. "Bu bir *kariyer*." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Şimdi. Gerçekten neden buradasın?"

Doğru. Kaçınılmaz pembe felaket fili. Doğrudan söylemeliyim. Annem avukat. Ne kadar dolambaçlı konuşmaya çalışırsam çalışayım, beni hemen anlayacaktır. "Babam seni aldatıyor. Onu başka bir kadınla gördüm. Yirmi yıldır bunu yaptığını söyledi ve senin bunu bildiğini ve umursamadığını söyledi, bu doğru mu?" Tek bir nefesle her şeyi bir anda söylüyorum.

Annem bir kez yavaşça gözlerini kırptırdı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Nerede... Nasıl?"

"Ritz'de. Onları gördüm."

Elini alnına koydu, sonra uzun, öfkeli bir nefes verdi. "Ona dikkatli olmasını *söylemişim*."

"Ne?"

"Baban doğru söylüyor. Biliyordum. Tek istediğim, bu konuyu gizli tutmasıydı. Kişinin ilişkilerini alenen sergilemesi iyi bir fikir değildir."

Ağzım açık kalır. "Senin *için sorun* değil mi?" "Neden sorun olsun ki?"

Twilight Zone'da mı sıkışıp kaldım? "Çünkü o senin *kocan* mı? Ve sadık olması falan gerekmiyor mu?" "Ah canım. Bu... bir fantezi."

"Anlamadım?"

"Anlıyorum tabii. Senin yaşındayken ben de o tür şeylere inanırdım."

"Ve... şimdi inanmıyorsun?"

Bana hala Noel Baba'ya inanıyormuşum gibi bakıyor.

"Birbirinizi gerçekten sevmiş miydiniz?" diye soruyorum.

"Sevdiğimizi sanıyorduk. Onun hayatımın aşkı olduğunu düşünüyordum. Ailem öyle düşünmüyordu. Onun yeterince zengin olmadığını düşünüyorlardı, ki bu doğrudu. Büyükbannen, hayattaki konumunun kiminle evlendiğine bağlı olduğuna inanır. Jordie'nin ailesi de beni sevmiyordu. Kötü bir eş olacağımı düşünüyorlardı." Tavana bakarak, "Çok eğitimliyim" der.

Ne oluyor ya? Büyükbennem ve büyükbabam eski kafalı olabilirler, ama bu kadar... arkaik olmak zorunda mıydılar?

"Mesele şu ki, baban kötü bir insan değil. Biz sadece... birbirimizden uzaklaştık, ama ikimiz de hata yaptığımızı kabul edip boşanmak istemedik. Hayatta imaj önemlidir. Başarı, daha fazla başarıyı beraberinde getirir. Kimse başarısız biriyle ilişki kurmak istemez. Doyurucu bir hayat sürmek istiyorsan, onlar vebadan daha kötüdür."

"Yani bu" —oturma odasını işaret ediyorum—"senin tatmin edici bir hayat anlayışın bu mu?"

"Tabii ki. Çok rahatız. Sen de bunu istemiyor musun?"

"Çünkü senin evliliğinin sevgi dolu olduğunu sanıyordum! Babamla olan ilişkinin gerçek olduğunu sanıyordum."

"Oh, yeterince gerçek. Bu ev, 401(k) emeklilik planımız, hayatlarımız — hepsi oldukça gerçek."

Maddi rahatlığın getirdiği nimetlere bakıyorum. O haklı. Para çok gerçek. O ve babam, kimseye göre iyi durumdalar... çok yakından bakmazsanız tabii. "Bunca zaman, senin sahip olduğunu düşündüğüm şeyi istedim. Sevgi dolu ve mutlu bir evliliğin olduğunu ve gerçekten, bilirsin... *tatmin olduğunu* düşündüm. Senin başarı anlayışına uymadığım için seni hayal kırıklığına uğrattığım her seferinde beni azarlamana bile izin verdim. Ama senin hiçbir şeyin yok. Sahte bir evlilik ve pek de sevmediğin bir kariyer, hepsi de... *eşyalara sahip olmak* için. *Yaptığın* hiçbir şeyi seviyor musun?"

Bana sabırlı bir bakış attı. "Kurduğum hayatı yaşamaktan keyif alıyorum. Lexus'umu sürmeyi seviyorum. Güzel tatiller yapmayı seviyorum. Çocuklarıma yeterince bakabileceğimi ve emeklilikte rahat yaşayabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."

"Tamam. Ama 'imaj' olmadan da tüm bunlara sahip olabilirdin."

"Michelle. Evlenmeden önce her şey farklı görünür, evlendikten sonra ise farklı. Önceliklerin değişir. *Sen* değişirsin. Bunu anlamak için henüz çok gençsin."

"Haklısın." Ayağa kalkıyorum. Artık burada kalamam. "Bana her şeyi anlattığın için teşekkürler anne. Eve gitmem gerek."

Hafifçe iç çeker. Sesinde neredeyse *c'est la vie* diyor gibi. "İyi geceler, canım."

Sendeleyerek uzaklaşıyorum. Bir şekilde eve kadar arabayla gidip, tek parça halinde şehir evinin önüne varıyorum. Hayatımdaki tüm hedeflerimin dayandığı her şey sahteymiş. Bir aldatmaca!

Başım zonkluyor, karanlık binaya bakıyorum. Telefonumu çıkarıyorum. Gece yarısı biraz geçiyor. Jan'ı aramaya başlıyorum, sonra duruyorum. Saat geç oldu ve o Matt'le birlikte. Sammi de Luke'la birlikte.

Peki ya CJ?

Kafamı sallıyorum. O, benim iletişime geçmem gereken son kişi. Tek istediği şey seks. Neden onu kişisel sorunlarımla yükümlü kılayım ki?

Alnım direksiyona değene kadar öne eğiliyorum. Belki de tüm beklentilerim sadece... saçmalıktır. On sekiz yıl boyunca onlarla yaşadım ama ailemin gerçekte neye sahip olduğunu hiç anlamadım. Hayatın gerçekleri hakkında ne bilebilirim ki?

Ve tüm o boşa geçen yıllar, annem gibi olmaya çalışarak, onun sahip olduğunu *düşündüğüm* şeye sahip olabilmek için. Ne kadar aptalca. Ne kadar naif.

Annemin bana hep aptal bir çocukmuşum gibi bakmasına şaşmamalı. Ben aptal bir çocuğum. Görünüşe göre kör de.

Geriye dönüp düşünüyorum. Annem her zaman biraz mesafeli ve soğuktu, babam ise her zaman istediğini yapardı. Bunun sadece kişiliklerinden kaynaklandığını düşünüyordum, daha fazlası değil. Ama daha fazlası var. Gerçekte önümde olanı görmek yerine, beklentilerimi ve hayallerimi anne babama yansıtıyordum. Bu yüzden pek çok ilişkide başarısız oldum. O erkekle aramızda gerçek bir şey olmasa da, anne babamın sahip olduğu yaşam tarzına uygun özelliklere sahip olduğu için onunla birlikte kaldım: iyi bir eğitim, iyi bir iş, iyi davranışlar. İnsanlarla değil, özgeçmişlerle çıkıyordum.

Artık büyümemin zamanı geldi. Ve görmek istediğim şeyi
görmekten vazgeçip... gerçekte ne olduğunu görmenin zamanı geldi.

Otuz Birinci Bölüm

CJ

Michelle tüm hafta sonu boyunca ne aradı ne de mesaj attı, ben de öyle. Yapacak işlerim var, özellikle bazı yatırım tekliflerini incelemek. Tek yaptığım, melek yatırımcılığa ilgi duyduğumu bir kez belirtmekti, ve voilà. Gelen kutuma onlarca e-posta yağdı. Pazartesi sabahı oldu ve hâlâ hepsini okumadım.

Tabii ki, gerçekten konuşmak istediğim kişi ilk adımı atmayacak. Belki de daha nazik davranmalıydım. Kadınların nasıl olduğunu bilirim. Michelle, çıktığım diğer kadınlardan çok daha hassas. Daha yumuşak. Neden o kadar sinirlendiğimi hala bilmiyorum.

Biraz düşündükten sonra, beni şaşırtan şeyin sürpriz olduğunu karar verdim. Onun, ilişkinin daha kalıcı bir şeye dönüşebileceğini düşündüğüne inanamıyordum... birlikte yaşamak ve daha fazlası gibi. Her şeyi oldukça açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum. Ama hazır olsaydım, durumu daha iyi idare edebilir, ayrı ama eşit evler konusunda fikirlerimi ona anlatabilirdim...

Parmaklarımla mutfak tezgahına vuruyorum. Belki de ilk adımı ben atmalıyım? Bunu yapabilirim. Bu bir yenilgi olmaz, daha çok, ikimizin de bir hafta sonra hatırlamayacağı aptalca, anlamsız bir tartışma yüzünden vazgeçemeyeceğim kadar çok sevdiğim bir şeyi dürüstçe kabul etmek olur.

Telefonumu elime alıp bir mesaj görüyorum.

–Jan: Kavga mı ettin? Ne oluyor?

Kavga mı? Son yirmi dört saati düşünüyorum. Kiminle?
Ne hakkında?

–CJ: Ayrıntılar? Kim, ne, nerede, ne zaman, neden...

–Jan: Michelle! İşe gelmedi. Hasta olduğunu söyledi. Oysa hiç hasta olduğunu söylemezdi.

Ah. Sonunda anladım. Michelle'in neden haber vermediğini şimdi anlıyorum. Mesaj atamayacak kadar hasta. Hasta olması çok üzücü, ama bu bana ona rahatlatıcı bir yemek, mesela tavuklu şehriye çorbası götürmek ve onu sağlığına ve neşesine kavuşturmak için mükemmel bir bahane sunuyor.

–CJ: Onu bir kontrol edeyim.

–Jan: Telefonuna ve mesajlarına cevap vermiyor. Dün gece evine uğramalıydım.

Hayır. *Ben* uğramalıydım. Ama şimdi bunu düzeltebilirim.

Michelle'in evine giderken bir lokantaya uğrayıp tavuklu erişte çorbası sipariş ediyorum. Oraya vardığımda ön kapı açık duruyor. Michelle'in arabasını garaj yolunda görüyorum ve asfaltta albümler ve dergilerle dolu bir karton kutu duruyor.

Ferrari'mi Matt'in garaj yoluna park ettim ve çorba kabıyla dışarı çıktım. Tam o sırada Michelle, dergilerle dolu bir plastik torba ile dışarı çıktı.

Onu neredeyse tanıyamıyorum. Saçları, birkaç parlak kalemle tutturulmuş dağınık bir topuz şeklinde toplanmış. Eski bir tişört ve kışını zar zor örten gri şort giyiyor. Hiçbir aksesuarı yok. Makyajını da tamamen silmiş.

Yüzü muhteşem görünüyor, cildi pürüzsüz. Gözlerinin etrafındaki kirpikleri uzun ve kıvrımlı, ve fazla renk olmasa da soluk pembe dudakları dolgun ve öpülesi. Amerikan Kız Komşusu'nun rüya versiyonu gibi görünüyor. Ve kalbimdeki sıkı uğultu daha da yükseliyor.

Ama gözlerinin altında lekeler var... Hayır, durun. Onlar koyu halkalar. Vay canına. Belki de gerçekten hastadır.

"Michelle," diyorum, ona yaklaşıarak.

O benim yönüme bakarken kaşlarını çatınca neredeyse sendeliyorum. Tartıştığımızda bile bana öyle bakmamıştı ve nedense bu beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor soğuk bir sesle.

"Jan hasta olduğunu söyledi. Sadece seni kontrol etmeye geldim." Çantasını almaya uzanıyorum ama o çekiyor. "Yardım edeyim," diyorum.

"Hayır, teşekkürler. Gerek yok." Çantayı kutunun yanına yere bırakır.

"Bunu yapmalı mısın? Hasta değil misin?"

"Hayır. Bunu yapmak istiyorum çünkü istiyorum." Sözleri kesik kesik ve düz bir tonda çıkıyor. Arkasını dönüp içeri girmeye başlıyor.

Kutuya ve çantaya bakıyorum. İçleri eski gelinlik ve ev-bahçe dergileriyle dolu. Ve üç büyük ciltli dosya. Birini alıp kapağını okuyorum. *Michelle'in Hayalindeki Yaşam*. Diğerlerinin başlıkları *Michelle'in Hayalindeki Düşün I* ve *II*.

"Onları geri koy," diyor Michelle soğuk bir sesle omzunun üzerinden.

"Neden atıyorsun?" Sayfa sayısına bakılırsa, bunları bir araya getirmek için aylarca uğraşmış olmalı.

"Neden olmasın?"

"Onlar senin değil mi?"

Bana dönüyor. "Artık istemiyorum."

"Jan ve Sammi için saklamıyor musun?" Sonra hemen eklerim, "Düşünleri için mi?"

"Benim reddettiğim planlara ihtiyaçları yok. Onlar için sorun olmaz."

İçimden iç çekiyorum. Michelle söylediklerime aşırı tepki gösteriyor. Bu durumu daha başlangıcında kesip atmanın zamanı geldi. "Kızgınsın."

Beni görmezden geliyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kollarını kavuşturup, birkaç saniye boyunca tamamen sessizce beni inceliyor. Sonunda, "İstersen saat dokuzdan sonra uğra. İstemiyorsan, uğrama." diyor.

Şimdi konuşmayı tercih ederim, ama onun görünüşüne ne kadar önem verdiğini biliyorum. Savaşa hazır olmayan bir kıyafetle ve makyajsız olarak karşımda durduğu için daha da üzgün olabilir.

"Tamam. O zaman konuşuruz."

"Hayır, konuşmayacağız."

"Konuşmayacak mıyız?"

"Hayır. Seks yapacağız."

Bunu doğru duymuş olamam. "Ne?"

"Duydun." Eve doğru yürümeye başladı.

Durumu düzeltmeye kararlı olarak, çorbayla onu takip ettim.

Aniden arkasını döner. "Onu al ve beni rahat bırak. Odamı temizlemem lazım." Sonra kapıyı yüzüme çarpar.

'ın Otuz İkinci Bölümü

Michelle

Ön kapının açıldığını duyduğumda kaşlarımı çattım. Saat daha beş buçuk. CJ bu kadar erken dönmemiş olsa iyi olur. Şu anda seks yapma havamda değilim.

"Michelle?"

"Evde misin?"

Sammi ve Jan. Rahatlarım. "Yukarıdayım. Hemen geliyorum."

Çantamı alıp aşağı inerek onlara katılıyorum. Her zamanki iş kıyafetlerini giymişler: Jan mavi ve sarı ayçiçeği desenli bir elbise, Sammi ise göğsünde parlak altın ve gümüş rengi "The Da Vinci Coder" yazısı olan pembe bir gömlek ve kısa kot pantolon giymiş. Ben ise kırmızı ve mor çiçek desenli bir sundress, çok yüksek topuklu ayakkabılar ve özenle yapılmış makyajımla karşınızdayım. Göz altındaki morlukları silmek çok zor ve daha önce hiç böyle bir sorunla karşılaşmamıştım.

"Demek ölmemişsin," diyor Sammi.

Gülümsüyorum. Başım çok ağrıyor ve yedi fincan kahve de pek işe yaramıyor gibi görünüyor. Ama Meksika Pazartesi'mizi kaçırırsam yazıklar olsun bana. "İyiyim. Sadece cumartesiden beri uyuyamıyorum."

Sammi ağzı açık kalır. "Sen? Uyuyamıyor musun? Ne kadar hastasın?"

"Hasta değilim," diyorum, aynı anda Jan da "Bu yüzden aradın demek. Dışarı çıkmak istediğinden emin misin? Sipariş verebiliriz..."

"Dışarı çıkıyoruz. Beş dolarlık margaritalarımı istiyorum."

Jan ellerini kaldırır. "Patron sensin. Ben sürsem olur mu?" "Harika olur." Gülümsemeyi ve biraz sohbet etmeyi başarabilirim, ama bu baş ağrısıyla araba kullanabileceğimden emin değilim. Sanırım hafta sonu granola barlarından başka şeyler yemeliydim.

Jan'ın arabasına binip Carlos'a gidiyoruz. Her zamanki garsonumuz Diego, masamızı hazırlamış.

"Ne oluyor? Neden uyuyamadın?" Jan, oturur oturmaz soruyor ve Diego su ve margarita getiriyor. "Düşünmem gerekiyordu." Margaritanın büyük bir yudumunu alıyorum. *Çok ferahlatıcı*. Hayatta bazı şeylerin değişmediğini fark etmek rahatlatıcı.

değişmediğini fark etmek rahatlatıcı.

"Her zamanki gibi mi, bayanlar?" diye sorar

Diego. "Evet," der Jan ve Sammi başını sallar.

"Ben istemiyorum," diyorum. "Ekstra peynir ve ekşi krema ile büyük boy nachos istiyorum."

Diego notunu alır ve ortadan kaybolur. Jan ve Sammi, sanki birdenbire ele geçirilmişim gibi bana bakarlar.

Sonunda Sammi, "Sen hiç nachos yemezsin," diyor.

Jan, "Ekstra yoga seansına değmez," diye alıntı yapıyor.

"Fikrimi değiştirdim. Son iki günde sadece dört tane granola bar yedim."

"Lanet CJ," diye mırıldanır Sammi.

Kafamı sallarım. "CJ değil. O..." İç geçiririm, sonra ailemle ilgili tüm çılgın ve karmaşık durumu anlatırım. Hiçbir çocuğun öğrenmek istemeyeceği türden şeyler.

"Olamaz!" Sammi, anlatmam bittiğinde böyle diyor.

Jan şaşkın ve kafası karışık görünüyor. Onu kim suçlayabilir ki? Ben de hala olanları sindirmeye çalışıyorum ve neredeyse iki gün oldu.

"Sen... iyi misin?" diye sorar Jan sonunda.

"İyiyim. Aslında, gerçek şu ki... Bilmiyorum. Ben... Hâlâ karar vermeye çalışıyorum."

Yemeğimizin gelmesi sohbeti kesintiye uğratır. Birkaç nacho yedikten sonra eklerim: "Sadece... anne babamın sahip olduklarını istediğimi sanıyordum. Aslında kendimi yetersiz hissediyordum, anlıyor musun? Annemin benden istediği şeyi yapamadığımda utanıyordum. Tamamen başarısız biri gibi hissediyordum, onların sahip olduğu mükemmel hayata layık olmayan biri gibi... ama sonra bunların hepsinin *sahte* olduğu ortaya çıktı."

Sammi ve Jan anlayışla sesler çıkarırlar. Sammi elimi sıkar. "Hayatta istediğini elde edemeyecek kadar özel birisin, Michelle."

"Kesinlikle," diye Jan da aynı fikirde.

Bir margarita daha alayım. "Eski Michelle öldü." "Onu tamamen öldürme. O harika bir insan," diyor Sammi. "Hayır, hayır, o gitti. Ben Yeni Michelle olacağım." Jan alt dudağını ısıyor. "Yani... kim?"

"Daha akıllı bir kadın. Kendinden başka kimseyi düşünmeyen türden. En saf anlamıyla 'senin öncesinde ben'."

"O bir film," diyor Sammi, bana şüpheyle bakarak. "Her neyse." Elimi sallıyorum, sonra bir margarita daha sipariş ediyorum. Jan boğazını temizliyor. "Ama hala arkadaşsınız, değil mi?"

"Tabii ki. Seninle arkadaş olmamak *çok* aptalca olurdu. İkiniz de paha biçilmezsiniz — en gerçek dostlarsınız.

"Vay canına."

Aniden tüm durum absürt gelmeye başladı. Kıkırdadım. "Sakin bana gerçekten endişelendiğini söyleme. Sizin hakkımda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, ama sen hiç iki gün boyunca uyumadın. Ya da hasta olduğun için işe gelmedin."

"Ya da nachos yemedin," diyor Sammi.

"Ya da dört margaritadan fazla içmedin." Jan önümdeki bardağa anlamlı bir şekilde bakar.

"Dediğim gibi. Yeni Michelle."

Diego bizi kontrol etmek için yanımıza gelir ve ben kızarmış dondurma sipariş ederim. "Ne?" diyorum kızlara. "Kızarmış dondurmayı severim. Yani, sanırım severim."

"Sence mi?" diye sorar Jan.

"Menüde her zaman harika görünüyor. Ama hiç sipariş edebileceğimi düşünmedim."

"Doğru." Sammi yaklaşır. "Sabah erken kalkıp benimle koşuya çıkmak ister misin?"

"*Hayır*. Yeni Michelle, Tamamen Çılgın Michelle değil."

Sammi rahatlar. "Vay canına. O zaman hala sensin. Orada bir yerlerde." O ve Jan birbirlerine high-five yaparlar.

Yine de endişelendiklerini biliyorum. Bakışlarımız her kesiştiğinde gülümsüyorlar, ama onları tanıyorum.

Eve döndüğümüzde, Jan beni önce bırakır. "Bizimle kalmak istemediğinden emin misin?" diye on kez sorar.

"Ben iyiyim. Siz kızlar gidin erkeklerinizi becerin," derim, sözlerim biraz peltek çıkar. Ama durumumu düşünürsek o kadar da kötü değilim. Yedi margarita muhtemelen bir rekor.

"Benim için sorun değil," diyor Sammi.

"Sıkıcı olacak. Makyajımı silip yatacağım." Kafam karışık, bir şey için uyanık kalmam gerektiğini söylüyor ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Muhtemelen sonra aklıma gelir.

"Saat daha sekiz buçuk bile değil," diyor Sammi.

"Kaybettiğim uykuyu telafi etmeliyim. Yarın işe erken kalkmam lazım."

"Hastayım diye aramayacaksın, değil mi?" diye soruyor Jan. "Bir kez yeter, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle fazlasıyla yeter," diyor Jan, Sammi ise şiddetle başını sallıyor.

"İyi geceler, canlarım!"

Arabadan inip, şaşkın en iyi arkadaşlarımı geride bırakarak, şehir evine giriyorum. Bana inansalar da inanmasalar da, bu gece uyumayı ve yarın işe dönmeyi planlıyorum. Artık rutinime dönmenin zamanı geldi. Sonuçta, sağlığıma ve kariyerime dikkat etmezsem, sadece kendime zarar veririm.

* * *

CJ

Matt'in evinde Matt ve Luke ile bira içiyorum. Pazartesi gecesi kızların gecesi olduğu için, akşamın erken saatleri doğal olarak bizim erkeklerin birlikte vakit geçirdiği zaman haline geldi. Bir beyzbol maçı var ama ben dikkatimi vermiyorum. Matt ve Luke pizza yerken maçı izliyorlar.

"Neden somurtuyorsun?" diye soruyor

Matt. "Sadece düşünüyorum," diyorum.

"Ne hakkında?"

"Michelle. Normalde tuhaf davranır mı?"

"Hayır." Matt, Luke'a hızlıca bir bakış atıyor. "Sammi, şey, eşsiz olan."

Luke dudaklarını büzerek bu sözü düşünür. "Mükemmel bir şekilde..." diyor.

"Michelle konformisttir. Kurallara uyar," diyor Matt.

Luke başını sallar. "Hiç hoşuna gitmeyen bir kural görmedim."

Ama bu durumla ilgili bir şeyler hala bana biraz yanlış geliyor. Bir şey söylemek üzereyim ki, tam o anda kapı açılır ve Jan ile Sammi içeri girer. Sammi, fazla margarita içtiği için biraz kızarmış görünüyor — beş dolarlık özel menüden bahsedildiğini duydum — Jan ise nispeten ayık görünüyor, ancak ikisi de biraz sersemlemiş bir ifade takınıyor.

Omuzlarının üzerinden bakmaya çalışıyorum ama kapı çarpıyor. "Michelle nerede?" diye soruyorum.

"Evde," diyor Jan, biraz dalgın bir şekilde. "İyi misin?" diye soruyor Matt.

"Evet, tabii ki." Ona bir öpücük verir.

Sammi Luke'un yanına sokulur ve ona da bir öpücük verir.

Öpücük verecek bir kız arkadaşı olmayan tek kişi benim. Normalde umursamazdım, ama şimdi kendimi... garip bir şekilde yalnız hissediyorum.

"Michelle Meksika Pazartesi'ne katıldı mı?" diye soruyorum.

Jan ve Sammi başlarını sallarlar, yüzlerinde yine hafif şaşkın ifadeler belirir.

"O eskisi gibi değil," diyor Sammi.

"Ne?" Michelle bir şey mi söyledi? Neden bu kadar garip davrandığını düşünüyordum. Belki Jan ve Sammi bir fikri vardır.

"İki gece üst üste uyumadı," diye açıklıyor Jan.

Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum. "Ee?"

"Bu sanki... CIA direktörünün artistik patinajda Olimpiyat altın madalyası kazanması gibi. Michelle hiç bütün gece uyumamıştı. Üniversitede bile."

"İşini her zaman saat 22:00'den önce bitirirdi. Gerçek bir adanmışlık," diyor Sammi. "Ben bunu asla yapamazdım. Bütün gece uyanık kalmak, üniversite için wasabi'nin suşi için olduğu gibidir."

"Sen partileri çok seviyordun," diyor Jan.

"İş-yaşam dengesi. Erken başlar."

Jan ve Sammi konuyu tamamen saptırmadan önce konuşmayı tekrar asıl konuya getiriyorum. "Ama şimdi iyi mi?"

"Sanırım." Jan omuz silkiyor.

Henüz saat dokuz bile olmamıştı, ama boş ver. Kalkıyorum. "Gidip ona bakayım." "Muhtemelen uyuyordur," diyor Sammi.

"Ne? Şimdiden mi?"

"Sarhoş ve yorgun. İki gece uykusuz kaldı, hatırladın mı?"

"Peki ona ne oluyor?" Bana daha fazla ipucu veremezler mi? "Bu konuyu daha fazla tartışmayacağım," diye Sammi yüksek sesle duyurur. "Sadece seks isteyen bir adamla sadece ondan seks isteyen bir erkeğin ne anlamı olduğunu anlamıyorum."

Michelle arkadaşlarına anlatmış olmalı. Bunu tahmin etmeliydim. Jan omuz silkiyor. "Kızlar birbirine destek olmalı."

Matt'e "erkekler de birbirlerine destek olmalı, o yüzden kadınına konuşmasını sağla" bakışı atıyorum, ama o beni kasten görmezden geliyor. *Hain*. Luke, Sammi'nin saçlarıyla oynayarak çok dikkatini dağıtır.

Bu işe yaramaz grubu unut gitsin. Michelle birkaç dakika önce eve varmış olmalı. Muhtemelen hâlâ uyanıktır.

Yan taraftaki konağa gidip pencerelere bakıyorum. Tüm ışıklar kapalı. Hepsi. Sanırım bu gece eğlenmek için yaptığı daveti tamamen unutmuş.

Ön kapıya yürüdüm ama kapıyı çalmadım. Daha önce yorgun görünüyordu... Sammi de sarhoş olduğunu söyledi. Sarhoş ve uykusuz bir kadınla verimli bir konuşma yapmak imkansız olurdu.

Ellerimi ceplerime sokup, karanlık pencerelere bakıyorum. *Yarın*. Yarın kesinlikle konuşacağız.

'ın Otuz Üçüncü Bölümü

Michelle

Belki de yine hasta olduğumu söylemeliydim. Bugün, seksi iç çamaşırlarım ve en güzel kırmızı elbiselerim bile kurtaramayacağı türden bir gün.

Yataktan kalkar kalkmaz oda, kasırgada bir gemi gibi sağa sola sallanmaya başladı. Kusmaktan midem ağrıyor. Başım o kadar şiddetli zonkluyor ki, kafa derimin attığını hissedebiliyorum.

Ama en kötüsü sağ ayak bileğim. Evde merdivenlerden düşerek kırdım. Nasıl oldu bile bilmiyorum. Bir an önce tamamen dik duruyordum. Sonra bir kez gözümü kırptım ve merdivenlerin altında yan yatmış, ayak bileğim deli gibi ağrıyordu. Üzerine basamıyordum bile.

Gözlerimden yaşlar akarken, oturmuş birine yardım çağırmayı düşündüm. Hain telefonum önce CJ'yi gösterdi, ben de o lanet olası aleti çantama attım ve kendimi yerel acil servise sürükledim, yol boyunca Mimi'ye biraz geç kalacağımı bildiren bir mesaj attım.

Sonsuz bir bekleyişin ardından, tatlı, yuvarlak yüzlü bir doktor röntgenimi inceledi ve ayak bileğimin kırıldığını söyledi.

Tabii ya. Ne kadar acıdığını görünce bunu *bedavaya* teşhis edebilirdim.

Şimdi alt bacağım, hayatımda gördüğüm en çirkin yürüyüş botunun içinde. Tamamen iyileşene kadar topuklu ayakkabı giyemiyorum, bu yüzden sol ayağım, balerin fitness'ına meraklı olduğum zamanlarda aldığım soluk krem rengi terliklerden birinin içinde. Bir de koltuk değneği var tabii. Yaralı ayak bileğime hiç yük bindiremiyorum.

Tanrım. Hastane asansörünün içindeki aynalı kapıda kendime bakıyorum. Çok komik görünüyorum. Tam bir Frankenstein reddi.

Öğle yemeğinden sonra nihayet ofise vardığımda kendimi daha da gülünç hissediyorum. Koltuk değnekleri çok garip ve göründüklerinden daha zor kullanılıyor, özellikle de el çantanız varsa.

İlk karşılaştığım kişi Mimi. "Aman Tanrım, ne oldu?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Merdivenlerden düştüm, önemli bir şey değil. Sen nasılsın?" diye soruyorum, sesimi olabildiğince neşeli tutmaya çalışarak. Belki o zaman genel olarak ne kadar gülünç görüldüğümü fark etmez.

"Uh... İyiyim, teşekkürler. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Reddetmeye başlıyorum, sonra "Belki çantamı alabilir misin? Teşekkürler, Mimi."

"Önemli değil." Benim sendeleyeni adımlarıma ayak uydurur. "Kahve? Çay? Su?"

"Sakıncası yoksa kahve."

"Tabii ki. Neden masana yerleşmiyorsun, ben sana getiririm?"

Koltuk değneklerimi masamın altına saklarım, gözden uzak ve yolumdan çekilsinler diye. Beş dakika sonra, Mimi'nin getirdiği kahveyi yudumlarırken, günün gündemini kontrol ediyor ve kaçırdığım e-postaları yanıtlıyorum. Annem ve babam cumartesiden beri benimle iletişime geçmeye çalışmadılar. Tam da istediğim gibi, çünkü onlara söyleyecek mantıklı bir şeyim yok.

Bir düzine e-postayı sildikten sonra, telefonuma bakıyorum ve bir mesaj görürüm. Sammi: İyi misin? Ne oldu? Haberler gerçekten hızlı yayılıyor.

—Michelle: İyiyim.

—Jan: Koltuk değnekleriyle topallayarak dolaştığını duydum.

—Michelle: Hafif bir ayak bileği kırığı. Önemli bir şey değil.

–Sammi: Ah. Bir şey almamızı ister misin? Ya da bu gece yardıma ihtiyacın var mı?

–Michelle: Hayır, ben iyiyim.

–Jan: Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

–Sammi: Şaka yapmıyorum. Keşke bu gece seninle kalsaydım.

–Michelle: Bu sabah oldu. Ve sen burada olsaydın bile, bunu engelleyemezdin. Güven bana.

Gelen kutuma geri dönüp kalan e-postaları sildikten sonra, kampüs içinde düzenlenecek bir etkinlik için kaynak bulma talebini incelerim. Telefonum başka bir mesaj geldiğini bildirir. Sammi ve Jan'ın ne istediğini merak ederek telefonu elime alırım, ama CJ'in mesajını görünce kaşlarımı çatarım.

–CJ: Bugün işin ne zaman bitiyor? Seni akşam yemeğine götürmek için alırım.

İç çekiyorum. Dün konumumu açıkça belirttim yemin ederim. Ayrıca, dün gece uğramadı bile. Tamam, saat dokuz buçukta uykuya dalmıştım. Ama uğramış olsaydı, en azından telefonumu arayıp aşağı inip kapıyı açmamı isterdi.

Öyleyse neden şimdi uğraşıyor?

–Michelle: Neden? Ne anlamı var ki?

–CJ: Herkes yemek yemek zorundadır. Suşi? Ya da istediğin başka bir şey.

Başım ve bileğim ağrıyor. Buna sabrım yok.

–Michelle: Sen git istediğini ye.

–CJ: Hadi ama Michelle. Bizim de konuşmamız lazım.

–Michelle: Vibratörümle konuşmam ya da yemek yemem.

–CJ: ???

–Michelle: Bu sadece seks. Dün uğramanı söylemişim.

–CJ: Jan ve Sammi yorgun olduğunu ve erken yattığını söylediler.

Hm. Konuştuklarını bilmiyordum. Neyse. Fazla kafama takmayacağım. Cidden takmayacağım. Hayır, hiçbir şey düşünmüyorum.

–Michelle: Tamam. İstersen bu akşam 9'da uğrayabilirsin.

–CJ: Bilerek anlamazlıktan mı geliyorsun?

–Michelle: Hayır. Tam olarak istediğini söylüyorsun. Şimdi çalışmam gerek.

"Bazı insanlar gibi değil" diye eklemek istiyorum... ama bu çok küçük düşürücü olur. Eve gitme vakti geldiğinde, Sammi ve Jan uğrarlar. "Aman Tanrım

Tanrım, aramalıydın," diyor Jan. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum kuru bir şekilde.

"Yani, gerçekten acı çekiyormuş gibi görünüyorsun."

"Jan haklı. Koşarken bileğimi burktum ve gerçekten çok acıdı. Kırığın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Sammi botu inceliyor.

"Bu çirkin şeyi giymek zorunda olmak daha çok acıtıyor. Neden şık bir bot yapamıyorlar ki?"

Sammi omuz silkiyor. "Çünkü onları yapanlar erkekler mi?" O benim çantamı alıyor, Jan ise koltuk değneklerini kapıyor ve oturmam için bana yardım ediyor.

"Dün gece CJ'e bir şey söyledin mi?" diye soruyorum asansöre doğru yürürken.

"Ne gibi?" diye sorar Sammi.

"Sanki siz konuşmuşsunuz gibi konuştu."

Jan'a bakar. "Sadece iki gecedir uyumadığın için şok olduğumuzu söyledik. Dün uğramadı mı? Seninle konuşmak için oraya gitti."

"Hiç bilmiyorum. Kafam yastığa değdiği anda bayıldım ve bir daha uyanmadım."

Jan bana bakar. "Dün olduğundan daha dinlenmiş görünüyorsun. Ama kendini nasıl yaraladın?"

"Bu sabah lanet merdivenlerden düştüm. O kadar aptalcaydı ki, sonra ne diyeceğimi bilemedim."

"Vay be. Mimi, izin alsan da tamamen anlayışla karşılardı." "İkinci gün de izin almayı hiç rahat hissetmedim. Ayrıca, ben... Yapacak işlerim var. Ve bundan sonra her şeyi kontrol altında tutacağım. Artık bütün gece uyanık kalmak ya da merdivenlerde sörf yapmak yok.

Otoparka vardığımızda, Sammi ve Jan arabamı görür görmez suratlarını asarlar. "İşe yürüyerek gidemem ki," derim.

"Bizi falan aramalıydın." Sammi başını sallar. "Nasıl araba kullanacaksın? Sağ ayak bileğin tamamen kullanılamaz durumda."

"Sol ayak bileğim hala iyi çalışıyor."

"Bu çok garip. Ve muhtemelen tehlikeli," diyor Jan. "Ayak bileğin iyileşene kadar seni birinin arabasıyla götürmesini sağlayacağım."

"Ben iyiyim."

Sammi parmağını kaldırır. "Sadece 'çok teşekkür ederim, sen en iyisin... en iyinin de iyisi!' demek dışında tek kelime etme."

Jan ve Sammi'ye hafifçe gülümsüyorum. Hâlâ eskisi gibi aynı arkadaşlar olmaları beni rahatlatıyor. "Ama eve gitmem gerek. İyileşene kadar arabamı burada bırakmak istemiyorum."

Jan bunu düşünür. "Biliyor musun? Arabayı eve getirmeceğim. Derek veya David bunu yapabilir. Çok uzakta yaşamıyorlar."

"Sana yük olmak istemem."

"Derek aldırılmaz. Güven bana."

Muhtemelen sorun etmez. Yardım etmek istemeyecek kadar iyi biri değildir.

Sammi'nin arabası Jan'inkinden daha büyük olduğu için onunla gidiyorum. Eve vardığımızda, Sammi bana townhouse'a ulaşmama yardım ediyor ve hemen oturma odasına oturmamı söylüyor.

"Ayak bileğini yukarıda tut," diyor Sammi ve cevabımı beklemeden ayağımı oturma odasındaki masanın üzerine koyuyor. "Rahatlamaya çalış."

Doktorun ağrı için bir şey verdi mi? Kendine mümkün olduğunca iyi bakmalısın."

"Evet, anne."

"Buzdolabında ne var?" Jan, buzdolabına bakarak sorar. "Pizza nasıl olur?"

"Bana uyar," diyorum. Yemek pişirecek durumda değilim ve açım.

"Matt'e, henüz ofisten çıkmadıysa eve gelirken bir tane alabilir mi diye sorayım." Jan mesaj yazmaya başlar. "Ve o adam teslimat da yapabilir." Gülümser.

"Matt'e — Bakirelerin ve Pizzaların Dağıtıcı'sına," diyor Sammi, alaycı bir şekilde kadeh kaldırarak.

Gülüyorum.

Daha sonra, Matt ve Luke pizza ve içeceklerle geldikten sonra, yemek masasının etrafında oturup sohbet ediyoruz. Luke'a yeni kitabının nasıl gittiğini soruyorum.

"Eh, fena değil. Bir şeyler eksik gibi hissediyorum ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum," diyor pepperoni pizzasını bitirdikten sonra.

"Muhtemelen birini öldürmen gerekiyor. Aslında, boş ver. Onları seks yapmaya zorla," diyor Sammi.

Luke gözlerini devirir, ama ağzı sevgi dolu bir gülümsemeye bükülür. "Öldürülmeden önce mi, sonra mı?"

"İğrenç!"

"Hey, sen başlattın..."

Pizzamı ısırıp, konuşmanın akışına kendimi bırakıyorum. Hiçbiri çok önemli değil, ama gün boyunca olan küçük şeyleri paylaşmanın dostane ve samimi havasını seviyorum.

İşimiz bittikten sonra Jan ve Sammi masayı temizlerken, Matt ve Luke pizza kutularını dışarı çıkarır ve dördü de bana kıpırdamamamı söyler. "Hareket etmeden böyle yersem, balon gibi şişerim."

"Ayak bileğini kalıcı olarak mahvetmektense balon gibi şişmek daha iyidir," diyor Sammi.

Jan mutfaktan geri döner. "Odanıza bir şey götürülmesini ister misiniz? Su? Atıştırmalık?"

"Hayır, ben iyiyim," derim, lanet merdivenlere bakarak. O merdivenleri çıkmak zor olacak. Belki koltuk değnekleriyle çıkmayı deneyebilirim, ama başaramazsam, sürünerek çıkmak zorunda kalacağım. Ya da... belki oturma odasında uyuyabilirim. Ama zemin katta tam donanımlı bir banyo yok...

"Bu arada, önümüzdeki hafta sonu ailenle brunch yapacaksın, değil mi?" diye sorar Sammi.

"Sanmıyorum. Neden sordun?"

Bana bir bakış attı. "Doğum günün...?"

"Oh." Ailemin sahte mükemmel hayatını keşfetmek ve bileğimi kırmakla o kadar meşguldüm ki, tamamen unutmuşum. "Sanmıyorum."

Jan ve Sammi birbirlerine bakışırlar.

"Ben iyiyim," diyorum. "Sadece henüz onlarla konuşmaya hazır değilim ve muhtemelen böylesi daha iyi."

Tam o sırada CJ ortaya çıkar. Ne kadar harika ve taze görüldüğüne bir an nefesim kesilir. Zahmetsizce hareket eder, yürüyüşü telaşsızdır ve tişörtü ile şortu, ince ve güçlü vücudunu sergilemek için ona tam oturmuştur. Elinde muhteşem bir zambak buketi ve şık bir Avrupa çikolatacısının logosu bulunan parlak bir kağıt torba vardır. Bir an için hediyelere gülümsemeye başlıyorum, sonra gerçekte ne için burada olduğumuzu hatırlayıp kaşlarımı çatıyorum ve saatime bakıyorum.

"Saat daha sekiz elli," diyorum, onun gelişi Jan ve Sammi'yi rahatsız etmesine rağmen, böylece ailemle ilgili hassas konuyu konuşmak zorunda kalmayız. Dürüst olmak gerekirse, bu yıl ailemle doğum günüyle ilgili tüm etkinlikleri atlamak istiyorum. Çok garip ve gergin bir ortam olacak. "Saat dokuz'a kadar gelmeyeceğini sanıyordum."

"Bu civardaydım ve arabamda on dakika daha oturmak istemedim."

"Daha erken gelmeliydin," diyor Matt. "Pizzayı kaçırdın."

CJ gülümseyerek omuz silkiyor, sonra bileğimi fark ediyor. "Ne oldu?"

Neyse ki Jan araya girip merdivenlerden nasıl düştüğümü anlatarak beni bir kez daha hikayeyi tekrar anlatmaktan kurtardı.

"Tanrım, Michelle." CJ yanıma gelir ve yaralanma olup olmadığını kontrol eder gibi ellerini boynum, omuzlarım ve kollarım üzerinde gezdirir. Sanki gerçekten çok endişeliymiş gibi.

Nedense bu beni hem sıcak hissettiriyor hem de aynı zamanda birazcık kızgın. Ve bu çelişkili duygulardan nefret ediyorum. Sadece seksken neden benim incinip incinmediğimi umursasın ki?

"Ben iyiyim," diyorum ve biraz uzaklaşıyorum. Jan'ın endişeli bakışlarını ve Sammi'nin spekülâtif bakışlarını hissedebiliyorum. Olamaz. Sammi'nin fazla düşünmesi ve teorileriyle beni eziyet etmesi hiç hoşuma gitmez. "Sadece aptalca bir kayma oldu. Bir daha olmayacak."

"Evet, öyle olsa iyi olur," diyor Sammi. "Sanırım doğum günü partinde dans edemeyeceksin."

"Doğum günün mü? Ne zaman?" diye soruyor CJ.

"Bilmiyorum," diyorum, Sammi de aynı anda "Önümüzdeki hafta sonu" diyor.

Ona anlamlı bir bakış atıyorum. O da masumca bana bakıyor. Gerçekten anlamadığını mı, yoksa ne olursa olsun karışmaya devam edeceğini mi bilemiyorum. Muhtemelen ikincisi. Sonunda açıklıyor: "Kendi doğum gününü bilmediğini söylemen mantıklı mı?"

"Evet," diyorum, çünkü kendimi ters hissediyorum. Ayrıca, istediğim buysa bilmediğimi söylememem *gerekir ki?*

Koltuk değneklerine uzanıyorum ama CJ benden daha hızlı.

"Ben yapayım." Beni kaldırıyor, sonra da yetmezmiş gibi koltuk değneklerini kullanmam için bana yardım ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Neden bunu zorlaştırıyor? Ben de onun yaptığı gibi durumumuzu netleştirdim. Ben onun şişme bebeği, o da benim vibratörüm. Ve ailemle yaşadığım fiyaskonun ardından, ona ilişkiler hakkında söylediklerimin doğru olduğuna dair hiçbir yanılsamaya kapılmıyorum.

Merdivenlerin altına sorunsuz bir şekilde ulaştım, ama oraya vardığımda, tek ayakla her basamağı atlamanın görüldüğü kadar kolay olmadığını fark ettim.

"Biri bana yardım edebilir mi?" diye yüksek sesle söylüyorum, CJ dışında herhangi birinin gönüllü olmasını umarak.

Tabii ki kimse yapmaz... çünkü CJ hemen yanımda duruyor ve yardım etmekten çok mutlu. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kollarının arasına alıyor ve merdivenlerden yukarı taşımaya başlıyor. Bu biraz seksi ve romantik, ama ben bu kelimeleri sadece seks isteyen bir erkekle ilişkilendirmiyorum. Hayır. Hiç de değil.

Sonunda yatak odama vardığımızda, yatağın kenarına oturup koltuk değneklerini komodinin üzerine dayadım. "Kapıyı kapat," dedim. "Ve kıyafetlerini çıkar."

Otuz Dördüncü Bölüm

CJ

Ucuz.

Ve kullanılmış.

Bazı kadınlar seks sonrası böyle hissettiklerini söylerler. Ben bunu hep saçma bulmuşumdur. Seks yaptıkları erkek o kadar kötü değilse, bu hissi anlayamazdım.

Ama şimdi anlıyorum. Yüzde yüz anlıyorum. Michelle ile yaptığım seks çok ateşliydi ve o kadar şiddetli boşaldım ki bayılacağımı sandım.

Nefes alıştı düzelince Michelle, o ciddi ses tonuyla, talihsiz çalışanlara insan kaynakları politikası ihlallerini açıklarken kullandığı türden bir ses tonuyla, eve gidebileceğimi söyledi.

"Kalmamı istemiyor musun?" diye sordum, şaşkın bir şekilde.

Bana baktı, bakışları tamamen samimiydi. "Neden yapayım ki?" Ben bakmaya devam edince, "Yorgunum, bileğim ağrıyor ve gerçekten uyumak istiyorum, CJ. Seni uğurlayamadığım için kusura bakma. Çiçekleri ve çikolatayı da almayı unutma. Hoşça kal!" dedi. Hatta el bile salladı. *El salladı!*

Sonra çarşafı çenesine kadar çekti, yuvarlandı ve gözlerini kapattı.

Kalıp konuşmaya çok yakındım, ama sonra bakışlarım botuna takıldı, içimden bir iç çekip ayrıldım — çiçekleri ve çikolatayı almadan, çünkü onlar onun içindi. Başka ne seçeneğim vardı ki?

Ama bugün yeni bir gün. Michelle yorgun ya da uykulu değil. Ve ben de her ihtimale karşı üç farklı türde reçetesiz ağrı kesici aldım. Onun işe hazırlanmasına yardım edeceğim, sonra onu Sweet Darlings'e götüreceğim. Yolda konuşabiliriz.

Onun evinin önüne geldiğimde, bir Accord'un da içeri girdiğini görüyorum. Kapı açılıyor ve Derek arabadan iniyor. Ne oluyor? O Accord kullanmaz ki. Adam lüks arabalara takıntılıdır ve Instagram hesabında sürekli paylaştığı gümüş rengi bir Aston Martin cabrio'nun gururlu sahibidir. Ama sonra Matt'in evinin önünde Aston Martin'i fark ediyorum.

Derek, kravat ve ceket giymeden, düğmeli gömlek ve pantolonla işe gitmek için giyinmiş. Hava çok sıcak ve Alexandra zaten aşırı resmi giyinmeyi umursamıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye nötr bir sesle soruyorum.

"Michelle'in arabasını bırakmaya geldim," diyor Derek. "Jan benden rica etti."

"Ah," diyorum. Ne güzel. Rahat. Dostça. "Umurumda değil" bu tek heceden damlıyor. Ama Jan'ın bana sormamasına sinir oldum. Aslında Michelle bana sormalıydı. Ben harika bir sürücüyüm. Derek'ten çok daha iyiyim. "Anahtarı bana verip gidebilirsin."

"Jan'a Michelle'i işe götüreceğime söz verdim."

Ona sert bir bakış attım. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Duymadın mı? O kız kendini yaraladı..."

"Evet, biliyorum, ama onu işe götürmek neden senin görevin olsun ki?" Onu eliyle uzaklaştırırım. "Ben yapabilirim."

Bana şüpheli bir bakış atar. "Emin misin?"

O kadar eminim ki, bunu sorduğun için suratına yumruk atabilirim.

Ona ince bir gülümseme atıyorum. "Zamanım var. Ayrıca, pazarlama kampanyası hakkında onunla konuşmam gerekiyor. Biliyorsun sanıyordum. O benim irtibat kişim."

Derek omuz silkiyor. "Tamam, emin isen." Çimlerin üzerinden Aston Martin'ine doğru yürüyor ve uzaklaşıyor.

Derin bir nefes alıp yüz kaslarımı zorla gevşeterek townhouse'a yaklaşıyorum. Orada somurtarak durmaya gerek yok. Michelle ile kavga etmek için değil, mantıklı bir tartışma yapmak için buradayım.

Kapıyı çaldım, sonra kapıyı denedim. Kilitli değildi, ben de içeri girdim. "Teşekkürler Derek. Hayatımı kurtardın!" Michelle üst kattan seslendi.

yukarıdan seslenir.

"Derek gelemedi," diye sesleniyorum. Mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırdıktan sonra yukarı çıkıyorum. Dün geceki durumuna bakılırsa, merdivenlerden inmek için yardıma ihtiyacı olacak.

Michelle her zamanki gibi zümrüt yeşili bir elbiseyle çok şık görünüyor. Muhteşem yüzü mükemmel bir şekilde makyajlanmış, gözleri iri ve berrak. Gül altın rengi, çapa şeklinde bir kolye, göğüs dekoltesinin yarım santim üzerinde duruyor ve bakışlarımı dün gece yalayıp öptüğüm pürüzsüz, kremi tenine çekiyor. Bu anı beni hem heyecanlandırıyor hem de biraz sınırlendiriyor. Kalmasına izin vermesi gerekirdi, böylece kalkmasına, yıkanmasına ve diğer her şeye yardım edebilirdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Derek nerede?"

Azı dişlerimi birbirine sürtüyorum. "İşe gitti."

Kaşlarını çatıyor. "Beni bırakması gerekiyordu." Çantasına uzanıp telefonunu çıkarıyor. "Jan'a mesaj atıp ne olduğunu öğreneyim."

Lanet Jan. Matt'in nişanlısı olsun ya da olmasın, o sadece sinir bozucu... ve beni sabote etmek için elinden geleni yapıyor. "Neden Derek'i istedi ki?"

"O ve Sammi bugün erken gitmek zorundaydılar ve Matt'in saat yedide bir konferans görüşmesi vardı. Aksi takdirde beni bırakırlardı." Michelle kollarını kavuşturur. "Peki sen burada ne yapıyorsun?"

"Birkaç dakika içinde seni işe götüreceğim." Ağzını açtığı anda, parmağımı kaldırdım. "Pazarlama kampanyasını konuşmamız gerekiyor. Hâlâ benim irtibat kişimsin."

Gözleri kısılır ve bir süre beni inceler, sonra omuz silker ve telefonu çantasına geri koyar. *Evet.* "Sana gönderdiğim belgelerde ve kılavuzlarda aradığını bulamadın mı?"

"Hayır." Ona masum bir gülümseme atıyorum. Gerçek şu ki, o lanet ekleri hiç açmadım. "Ve iş saatlerinde oldukça meşgul görünüyorsun, bu yüzden..."

"Peki. Yolda konuşabiliriz." Bana profesyonel bir gülümseme attı, ki bu hiç gülümsememekten daha kötüydü.

Çantasını ve koltuk değneklerini topluyorum, o da kolunu omzuma atıyor. Sabahları kokusu biraz farklı, şampuan ve sabun kokusu daha güçlü ve daha ferah. Hoşuma gidiyor. Aslında, onun tüm kokuları hoşuma gidiyor.

"Hazır mısın?"

"Mm-hmm."

Merdivenlerden inmesi için ona yardım ediyorum. Bana yaslanmış vücudu çok yumuşak ve kırılgan geliyor. Belki de büyük bir arsa satın alıp geniş bir tek katlı ev yaptırmayı düşünmeliyim. Merdiven yok. Düşme tehlikesi yok. Sorun çözülmüş olur.

Michelle aniden bir nefes verir.

Durup yüzünde acı belirtisi var mı diye bakarım. "Yaralanmadığından emin misin? Ertesi gün daha da kötüleşir."

"Ağrı kesiciler bunun için var. Doktorum bana bolca verdi."

Cumartesi günü ona bunun sadece seks olduğunu söyleyip duygularını incittiğimden beri yapmak istediğim konuşmayı başlatmak için sabırsızlanıyorum. Öte yandan, şimdi başlarsam, o kaçacak. Önce kahve. Sonra onu arabama bindireceğim. Sonra başlayabiliriz.

"Kahve kokusu alıyorum," diyor şaşkınlıkla. "Yeni bir demlik yaptım."

"Gerek yoktu. İçmek için vaktim yok. Zaten işe gitmek için zar zor vaktim var."

Saate bakıyorum. "Hala vaktin var."

"Artık çok yavaş hareket ediyorum." Botuna kötü kötü bakıyor.

Sonunda merdivenlerin altına varıyoruz. "O zaman arabada iç." Seyahat kupasını alıp içine biraz kahve döküyorum, sonra kilerden bir granola bar alıyorum. "Al."

Sunduğum şeyleri zehirliymiş gibi bakıyor, sonra sonunda "Granola barını çantama koy" diyor.

Onu çantasına koyup kapıyı kilitliyorum, o ise yavaşça arabama doğru yürüyor. Ona binmesine yardım edip direksiyonun başına geçiyorum.

Sonunda.

"Al." Ona kahveyi verip Sweet Darlings'e doğru yola çıkıyorum.

"Sen konuşması zor bir kadınsın."

Birkaç yudum aldıktan sonra, "Peki. Kampanyanın sorunu ne?" dedi.

"Kampanya gayet iyi. Cumartesi günü söylediklerim hakkında konuşmak istiyorum."

Pencereden dışarıya doğru bakıyor. "Görüşünü çok net bir şekilde ifade ettin. Daha fazla açıklamaya gerek yok. Kampanyayla ilgili bir sorunun yoksa, ben biraz kestireceğim."

"Kızgınsın."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Hayatımı bir vibratörle tartışma alışkanlığım yok."

"Tanrım, keser misin?"

"Hayır. Ayrıca, pozisyonumu netleştirmek için söylüyorum, haklıydın." "Ne konuda? Ben bir sürü konuda haklıyım."

"Bunun sadece seks olduğu konusunda. Ailen ve bağlılık hakkında söylediğin her şey."

Uh... Ne oluyor? Başka biri bunu söyleseydi, alaycı ya da huysuz olduğunu düşünürdüm. Ama Michelle korkutucu derecede sakin, sanki altında bir canavar gizlenen, sakin ve anlaşılmaz İskoç gölleri gibi. "Peki ya ailen ve kendin için istediğini söylediğin tüm o hayat?"

Burun kıvırdı, sonra kuru bir kahkaha attı. "Hepsi yalan. Birbirlerini sevmedikleri ve mutsuz oldukları halde, görünüşü kurtarmak için yirmi yıldan fazla birlikte kaldılar. Görünüşü!" Sertçe nefes verdi. Arabada olmasaydık, odada volta atıyor olurdu. "Yani, dediğim gibi, haklısın. Tebrikler. Seninle yıllar önce tanışmalıyım. O zaman çok daha erken aydınlanırdım."

Mutlu olmam gerekirdi. Benimle aynı fikirde. Söylediklerime kızgın değil ve bu kişisel bir şey değil. Ama bu gerçekten bir zafer gibi gelmiyor.

"Ve... artık hayatıma devam edebilirim," diye ekliyor, arabalar ve binalarla dolu ufku işaret ederek.

"Hayatıma devam etmek mi? Nasıl?"

"Öncelikle, part-time işimi bıraktım."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Öyle mi? Ama o işi seviyordun," diyorum, sonra onun o lanet işi bırakmasını istediğimi ve bunun Cumartesi günü tartışmamızın nedenlerinden biri olduğunu hatırlıyorum.

"Öyle miydi?"

"Sevmiyor muydun?" Zaten iyi maaşlı bir tam zamanlı işi varken neden birisi yarı zamanlı bir işe girsin ki?

"Sadece daha fazla para kazanabileceğimi ve düğünüm için para biriktirebileceğimi kanıtlamak için almıştım. Ama artık uğraşmayacağım, kimin umurunda? Biriktirdiğim parayı gemi seyahatine harcayacağım."

"Ne gemisi?"

"Şirketin hayır amaçlı düzenlediği çekilişte iki kişilik bir gemi seyahati kazandım. Derek'le gideceğim."

Lanet olası Derek. *Yine mi?* "Neden onunla gidiyorsun?"

"Jan ve Sammi gidemezler, düğün planlamaları var.

Derek eğlenceli... tatlı. O mükemmel."

"O bir çapkın ve bazen pislik olabiliyor," diyorum, ama ikisi de doğru değil. Derek, yaşlılarının çoğundan daha fazla çapkın değil ve kadınlara karşı titiz, onlarla oyun oynamayı veya kimseyi kandırmayı reddediyor. Senden hoşlanıyorsa, bunu anlarsın. Hoşlanmıyorsa, bunu da anlarsın.

Ama onun karakterini karalamak zorunda kalsam da umurumda değil. Michelle onu lanet olası bir gemi seyahatine çıkarmayı planlarken değil. Ve aynı kabini paylaşacaklar. Gemi kabinleri küçüktür. Çekiliş ödülünün iki yatak odalı bir süit olduğunu sanmıyorum. Ya da bir refakatçi.

"Bazı insanlara karşı pislik olabilir, ama bana karşı her zaman tam bir beyefendi olmuştur, bu yüzden..." Michelle omuz silkiyor.

"Muhtemelen kabini yükseltebilirim," diyorum. "Eminim bir yatın vardır."

"Tatilini böyle geçirmek istiyorsan, kiralayabileceğim birini tanıyorum."

"Sorun değil. Sen benim hayatımda tek bir amaca hizmet eden birisin."

Bu konuşma nereye gidiyor? Michelle'in söyledikleri hiç mantıklı değil. Ama kahvesini bitirmemiş, belki de...

"Başka ne tek amaçlıdır biliyor musun?"

Bir an düşündüm. "Hastane eldivenleri mi?"

"Vibratör."

Kahve içiyor olsaydım, ağzımdan fışkırırdı.

Michelle devam ediyor: "İnsanlar vibratörleriyle dışarı çıkar mı? Hayır. İnsanlar vibratörlerinden seyahatlerini yükseltmelerini ister mi? Hayır."

"Ben seks oyuncağı değilim."

"Daha kolay anlayabilmen için bir benzetme yapıyorum."

Tabii. Benim için bir benzetme. "Ben vibratörsem, sen nesen?"

"Anatomik olarak doğru, şişirilebilir bir oyuncak bebek." Cevap dudaklarından akıcı bir şekilde dökülüyor.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. O deli. Hiçbir miktarda kahve bunu düzeltemez. "Dün kafanı vurmadiğınan emin misin? Doktor kontrol etti mi?"

Beni görmezden geliyor. "Artık kendi isteklerimi başkalarına yansıtmak istemiyorum. Kendimi kandırmak istemiyorum. Bunu çok fazla yaptım. Ailemle olduğu gibi. Onlara tamamen kendi isteklerimi yansıtıyordum. Aksi takdirde, onların birlikte gerçekten mutlu olmadıklarını fark ederdim. İşaretler vardı: Annem hep çalışıyordu, babam ise akşamları özel dedektiflik işleriyle hep dışarıdaydı. Ve eski sevgililerim... Onlarla hiç uyuşamıyordum... Uyumlu olmamızı istiyordum. OrGin durumumu hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Bunu yaptım çünkü onların istediğim hayatı kurmama yardım edebileceklerini düşündüm. İstediğim hayatı. Bu yüzden tatmin edici olmayan ilişkilerde kaldım. Seninle bunu yapmak istemiyorum. Her şeyi olduğu gibi kabul etmeye ve hiçbir şeyi yansıtmamaya veya değiştirmeye karar verdim."

"Ya ben öyle istemediğimi söylersem?"

"Sadece seks olduğunu söyleyen sendin."

"Biliyorum, ama ya gerçekten istediğim bu değilse?"

Bana o kadar uzun süre bakıyor ki, bakışları yüzümü delip geçecekmiş gibi hissediyorum. Aniden, başka yere bakıyor. "Peki, benimle seks yapmak istemiyorsan, o zaman..." Omuzlarını silkiyor, boğazını temizliyor.

Kasten anlamazlıktan geliyor. Biliyorum. Bu, söylediklerimin intikamı. "Ben öyle demek istemedim."

"O zaman sorun ne? Neden lafı dolandırıyorsun?"

Hazır bir cevap bulamıyorum, ama içgüdüsel olarak bunun çok önemli olduğunu biliyorum. Bir daha şansım olmayacak. Kadınlar söz konusu olduğunda "üç vuruş, oyundan çıkarsın" lafı saçmalıktır. Bazen oyunun aniden durması için tek bir vuruş yeterlidir ve sen ödölsüz eve dönersin.

Ben bir şey söylemeyince Michelle başını sallıyor. "Öyle düşünmüştüm."

Sweet Darlings, Inc. önünde duruyorum. Eşyalarını topluyor.
"İstersen saat dokuzda uğra."

"Ya istemiyorsam?" Dün geceki gibi bir şeyin tekrarlanması istemiyorum. Omuzlarını silkiyor. "O zaman... yapma."
O uzaklaşır. Ben kıpırdamam.

Otuz Beşinci Bölüm

Michelle

Jan ve Sammi eve gitme vakti geldiğinde yine benim katıma geliyorlar. Onlara bir bakış atıyorum. "Tim zamanında gitmenize bir şey demiyor mu?"

"Evet. Erken çıkmamızı söyledi. Şey, 'erken'... çünkü erken geldik."

"Ne oldu?"

Sammi, kutular, çevre, kodlama ve hatalar hakkında uzun ve karmaşık bir açıklama yapmaya başladı. Belki yüzde onunu anladım. İnanılmaz bir şeydi; kelimeler kesinlikle İngilizceydi, ama teknik cümleler halinde bir araya getirdiğinde anlamsız hale geliyorlardı.

Eve vardığımızda, Sammi ve Jan Tayland yemeği yememize karar veriyorlar, bu benim için sorun değil. "Luke ve Matt nerede?"

"Matt geç saatlere kadar çalışıyor," diyor Jan. "San Mateo ofisiyle bir görüşmesi var, ardından Hong Kong'la bir görüşmesi daha var."

"Luke yazısında geride kaldı, bu yüzden bir kafede çalışıyor." Sammi biraz üzgün görünüyor, ama teslim tarihlerinin önemini herkesten daha iyi biliyor. Ekibi, Sweet Darlings'teki tüm ekipler arasında teslim tarihlerine en çok önem veren ekip.

Jan en sevdiğimiz Tayland restoranından sipariş verdikten sonra, düğününün detayları hakkında konuşmaya başlıyoruz. Hediye konusunda hala kararsız.

"Şekerli bademleri sevdiğini sanıyordum," diyorum. "Pembe ve mavi kutulardaki, beyaz dantelli ambalajlı olanlar?"

"Seviyordum, ama sonra çok geleneksel gelmeye başladılar." "Geleneksel olmanın nesi yanlış?"

diye soruyor Sammi. "Matt ve ben geleneksel bir şekilde tanışmadık."

Sammi gözlerini devirir. "Üstsüz dans eden erkek figürlü beyaz çikolata figürleri mi istiyorsun?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "O, bizim eğlencemiz için oturma odasında dans ettiğini sanmıyorum... etmedi mi?"

"Hayır. Çok yazık. Amcası kesinlikle sorun yaşamamıştı," diyor Sammi titreyerek.

"Neden küçük, ayçiçeği şeklinde bir şey denemiyorsun?" diyorum. "Çok sevimli görünecekler, özellikle de senin için anlamı olan desenli bir ambalaj kağıdı seçersen."

"Evet... kiraz gibi." Sammi sırttı.

Jan inler, ama kızarmaktan kendini alamaz. "Kiraz olmasın."

"Tamam. Ortasında parlak kırmızı bir V olan kartlar."

"Hayır, hayır, *hayır*." Jan bana dönüyor. "Atmış olduğun resimlere bir bakabilir miyim? Hediye fikirleri almak için."

"Hmm?"

"*Hayalindeki Düğün* albümü." "Oh, o mu. Şey..."

Jan aceleyle ekler, "Seni taklit etmeye çalışmıyorum. Sadece biraz fikir almak istiyorum."

"Böyle şeyleri umursamadığımı biliyorsun." Elimi sallarım.

"Yapamam, çünkü albüm artık bende yok."

"Nerede peki?"

"Muhtemelen bir çöp sahasında."

Sammi ve Jan'ın çeneleri aynı anda düşer. Neredeyse komik bir durumdur. "Ne?"

"Bir çöp sahasında," diye tekrarlıyorum.

Sammi ilk toparlanır. "Onu attın mı?" Başımı sallarım.

"Neden?"

"Neden olmasın?"

"Buna çok emek harcadın. *Michelle'in Hayalindeki Hayat* ne olacak?" diye sorar Jan.

"*Michelle'in Hayalindeki Düğün I ve II* ile birlikteydi. İkisi bir aradaydı." "Yani gerçekten bitti mi?" diyor Sammi. "Pişman olmayacak mısınız?"

pişman olmayacak mısınız?"

"Hayır," diyorum
gülümseyerek. "Ama..."

Şaşkın ifadeleriniz komik ama aynı zamanda biraz da sinir bozucu. "Neden geleceğimle ilgili fikrimi değiştiremeyeyim? Siz de fikrinizi değiştirdiniz." Sammi'ye bakıyorum. "David'den Luke'a geçtin. Ve Jan, tek gecelik ilişkiden evliliğe geçtin."

"Doğru... Yani, tabii ki değiştirebilirsin. Sadece çok ani geldi," diyor Jan.

"Her iki albümün de biraz... çocukça ve saçma olduğunu fark ettim. Noel Baba veya Diş Perisi gibi, ama onlardan daha kötüydü, çünkü en azından Noel Baba ve Diş Perisi bana gerçekten hediyeler getiriyordu."

Jan ağzını açmaya başlar, ama kapı zili çalar ve siparişimiz gelir. Ve ben buna sevinirim, çünkü artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Yemeğimizi yeriz ve ben konuyu tekrar onun düğün hediyelerine getiririm.

Saat dokuz gelir geçer. CJ'den haber yok. Kendime bunun sorun olmadığını söylüyorum, ama onun yüzündeki şok ve öfke ifadesini kafamda sonsuz bir döngü içinde tekrar tekrar canlandırıyorum.

Otuz Altıncı Bölüm

Michelle

Sabah CJ'yi tekrar görünce şaşıyorum. İğrenç derecede dinlenmiş görünüyor. Belki dün gece fazladan uyumuştur.

"Bugün Jan veya Sammi beni işe götürebilir," diyorum. "Hayır, götüremezler."

"Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. Sadece işleri falan var. Seni işe götürmekten çekiniyorlardı ama ben yapabileceğimi söyledim. *Ücretsiz* olarak."

Hainler. Kadınların "erkekler önce gelir" gibi bir şeyleri yok mu? Eminim vardır, ama kafein eksikliği çeken beynimle aklıma gelmiyor. Sessizce kahve yapar, çantama bir granola bar koyar ve beni arabasına götürür. Ekonomik ve kendinden emin hareketlerle, sanki benim alanımda olmaya alışkınmış ve beni işe götürmek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davranır.

O trafiğe girerken, ben seyahat kupasından kahvemi yudumluyorum. "Bir cevabım var," diyor.

"Ne cevabı?"

"Sadece seks olduğunu söyledikten sonra neden ilişkimizi değiştiriyorum diye sormuştun."

"Tamam." Başımı eğiyorum. Bir cevap vereceğini beklemiyordum. Bu, bir noktaya değinmek için sorduğum bir soruydu; sırf keyfi davranmak için keyfi davrandığını söylemek için.

"Derek'in yanında olmanı sevmiyorum. Ve oynadıktan sonra bana eve gitmemi söylemeni de sevmiyorum. Ya da giderken hediyelerimi de yanımda götürmemi söylemeni."

Huh. Peki. Bu... dürüstçe. Ve sanırım aynı şekilde bir cevap hak ediyor. "Derek'i seviyorum. Onu senden daha uzun süredir tanıyorum. Ve yalnız uyumayı seviyorum, hediyelerini istemiyorum, eğer onları yanına almazsan, onları atmak zorunda kalacağım."

İşte. Bu tamamen mantıklı ve sakın bir cevap. Ve çok net.

Ama CJ'in kaşları birleşir ve ifadesi kararır.

Ben de ekliyorum: "Dinle. Benim senin tercihlerine ve kaprislerine uymamı isteyemezsin. Bir gün 'sadece seks' diyip, birkaç gün sonra fikrini değiştirip daha fazlası olması gerektiğini ima edemezsin." Dizine hafifçe vuruyorum. "Ama sorun değil. Sonunda sana yapışmayan ve istediğinden fazlasını talep etmeyen bir kadın bulduğun için şoktansın. Buna alışırsın. Hatta yeni politikamdan bir istisna yapıp sana birkaç dakika mola vereceğim."

"Ne yeni politikası?"

"Şey, bir vibratörü rahatlatmazdım..."

"Bana bir kez daha vibratör dersin" —CJ'in çenesi gerilir—"Yemin ederim ki..."

"Tamam. Anal plug."

Şok yüzüne çarpar. Sonra öfke ve inatçılık onun yerini alır ve o kenara çeker. "Sen delisin. Beni delirtiyorsun." Ellerini yüzüme koyar ve beni sertçe öper. Sonra, aynı ani hareketle geri çekilir, gözleri benimkileri arar. "Artık anal plug yorumları da yok. Tabii, herkese senin bir tane öptüğünü söylememi istemiyorsan."

"Ve sen benim deli olduğumu düşünüyorsun," derim, gülmekle öfkelenmek arasında kalmış olarak.

"O zaman hakaret etmeyi bırak, tamam mı? Bunu seni manipüle etmek ya da lanet olası bir politikayı değiştirmeni sağlamak için yapmıyorum."

"O zaman?"

"Seni önemsiyorum. İstiyorum... İhtimalleri keşfetmemizi istiyorum."

Ses tonu çok samimi geliyor. Onu öpüp aynı şeyi istediğimi söylemek inanılmaz derecede cazip geliyor. Sonra insanların değişmediğini hatırlıyorum. Babam annemi yirmi yıl boyunca aldattı. Yirmi! İsteddiği zaman durabilirdi... ama durmadı. İnsanlar sadece zaman geçti diye değişmezler.

Tıpkı CJ'ye gerçekten inanmak istediğim için hiç değişmediğim gibi, "beni önemsemek" onun inançlarını değiştirmek için yeterince güçlü bir motivasyon olmayacağını bilsem de. Ve gerçekte *nasıl oldukları* yerine, *nasıl* olmasını istediğim için inancımı yanlış yere koymak istemiyorum.

"İnsanlar değişmez," diyorum, CJ'den çok kendime. "Ama açık fikirli olmayı düşünecek kadar beni önemseydiğini söylediğin için teşekkürler."

* *

CJ

"Onun sevinç gözyaşları dökceğini beklemiyordum, ama *insanlar değişmez mi?*" On saat sonra hala inanamadan tekrar ediyorum. Akşamın üçüncü birası da durumu iyileştirmede. Michelle'in yan odada arkadaşlarıyla olması da yardımcı olmuyor.

Matt bana sempatiyle bakar. "Ona daha önce ne demiştin?"

"Sadece seks olduğunu söyledim. Ama sadece bir kez söyledim." Matt gözlerini devirmeye başladı. "Hey, o bana sürpriz yaptı. Ben de, bilirsin... bir nevi tuzağa düştüm. Bu yasal mı?"

Luke dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Görünüşe göre birkaç sahneyi daha bitirmesi gerekiyor. "Sanki kadınlar adil mücadeleyi umursuyorlar da. Bir kez yeter. Böyle şeyleri sonsuza kadar hatırlarlar."

"Evet, doğru." Matt'e dönüyorum. "Jan, ona ilk kez onu sevdiğini söylediğinde sana inandı mı? Eskiden sen de çok kadınla birlikte olurdun."

"Senin kadar kötü değildim. Jan'a kadar, hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğimi düşünebileceğim bir kadınla tanışmadığım için bağlanmadım. Ama sen *hiç* bağlanmak istemedin. Yani, bu senin için bir yaşam ilkesi gibi. O yüzden bırak gitsin derim... tabii gerçekten buna değer olduğunu düşünmüyorsan."

"Jan'ın, bilirsin, o kişi olduğunu nasıl anladın?"

"Onun duygularını düşünmeye başladığımda. Genelde başkalarının ne düşündüğünü umursamam ama onun ne düşündüğünü umursarım. Ona bakmak istiyorum. Onu görmek beni mutlu ediyor. Ve onu üzen bir şey olduğunda ya da bir pislik ona sarkıntılık ettiğinde kanım kaynıyor." Matt parmaklarını kırıştırır.

"Hiç kimseyi dövmedin, değil mi?" diye soruyorum.

"Sadece medeni olmaya çalıştığım için. Ama yapabilseydim, onu kilitlerdim, böylece hiçbir şey onu üzmezdi ve sadece ben onu görebilirdim."

"Hapishaneler seksi değildir."

"Saray dostum. 'Saray'ı düşün. En azından bunu hak ediyor. Taj Mahal gibi."

"Bir mozole," diyor Luke, sonra birasını yudumluyor ve elindeki metne geri dönüyor. "Morbid."

"Ölümsüz aşkın sembolü," diye düzeltir Matt kuru bir şekilde, "ve evlilik sadakatinin."

"Evlilik sadakati" denildiğinde midemin kasılmasını beklerim... ama hiçbir şey olmaz. Sonra aklıma gelir — Michelle ile aramızda sadece seks olduğunu söylememin nedeni... ve babamın bana insanların mantıksız kararlar verdiklerini söylemesi.

İnsanlar, gelecekle hiçbir ilgisi olmasa da, geçmişe dayanarak kararlar alırlar. Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum, çünkü anne babamın evliliğinin aynısını yaşayacağıma o kadar eminim ki. Ama gerçekte durum ne? Anne babamla ben hiç benzemiyoruz. Onlar akademi dünyasını seviyorlar, ben ise buna uygun bir mizaca sahip değilim. Onlar teorileri seviyorlar, ben ise pratik uygulamaları tercih ediyorum. Onların öncelikli ilgi alanları kariyerleri ve bölüm içi çekişmeleri kazanmak. Ben ise ikisini de hiç umursamıyorum.

Of. Avucumla alnıma vurdum. Neden anne babam gibi olacağımı düşündüm, bilmiyorum. Michelle ile her şeyi mahvettikten sonra bunu yeni fark ettiğime inanamıyorum.

Ona artık "bu sadece seks" diyen adam olmadığımı ikna edecek bir şeye ihtiyacım var.

Bir Taj Mahal'a ihtiyacım var.

Otuz Yedinci Bölüm

Michelle

CJ ertesi gün yine ortaya çıktı. En azından bu sefer, ben giyinene kadar bekledi ve sonra yatak odama geldi. Magenta renkli bluz ve siyah etek giymiş, makyajım kusursuz ve kollarımı kavuşturup ona dönerek savaşa hazır hissediyorum. "Nasıl girdin? Jan dün gece çıkmadan önce ön kapıyı kilitlemişti." Emin olmak için kontrol ettim.

"Yedek anahtar." Gülümsüyor ve utanmazlığıyla gözlerimi kamaştırıyor. Ne yazık ki o da, kolları sıyrılmış, temiz bir fildişi renkli gömlekle savaşa hazır. Muhtemelen bunu bilerek yaptı, çünkü benim ip gibi, ince ön kollara zaafım olduğunu biliyor. Pantolonu da mükemmel bir şekilde oturmuş, bacaklarının güçlü hatlarını ortaya çıkarıyor. Yaklaştıkça, lezzetli ve baharatlı bir kolonya kokusu alıyorum. *Adi herif.*

"Sana bir tane verdiğimi hatırlamıyorum." Ayak bileğim kırıldı, beynim değil, o kadarını hatırlıyorum. Amnezi sadece filmlerde ve kitaplarda olur.

"Jan'dan aldım."

"Öyle mi?" O daha iyi bilmeli. Onunla hemen konuşmam lazım. Ama önce... Avucumu uzattım. "Peki, geri ver."

"Olmaz. O benim. Geri vermem gerekirse, Matt'e geri veririm."

"Jan'dan aldığını söylediğini sanıyordum."

"Dolaylı olarak, evet. Matt Jan'dan aldı... sonra bana verdi."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Belki de en iyi arkadaşımın biraz sağduyu vardır. *Ama Matt?* Ne halt ediyordu o?

"Hadi. Geç kalacaksın," diyor CJ neşeyle. "Bu işe yaramayacak," diyorum çantamı alırken.

"Tabii ki olacak. Sırtım seni taşıyacak kadar güçlü ve arabam da harika alışıyor. Oh, kahve makinen de gayet iyi alışıyor."

Adam kasten aptalca davranıyor. Sırf beni delirtmek için.

Tabii ki, sırtının sağık durumundan bahsettiğinde onun kötü niyetli planları olduğunu anlamalıydım. Merdivenlerden inmeme yardım etmek yerine, beni kollarının arasına alıyor.

"Ah! Beni indir," dedim, kıvranarak.

"Beni düşürecek kadar kıvranırsan, muhtemelen ikimiz de bir yerlerimizi kıracağız."

Kafamda tüm vücudumun alçıya alınmış hali canlanınca hareketsiz kaldım. Bu ona olduğundan daha çok bana acı verecekti.

"Disney prensesi gibi taşınmaktan hoşlanmıyor musun?" diye sordu, merdivenlerden zahmetsizce inerken.

"Hayır."

"Oh, özür dilerim. Fark etmemişim." CJ tutuşunu değıştirir ve beni bir çuval patates gibi omzuna atar. Bir saniye sonra, popoma oldukça sert bir tokat atılır.

"Hey!"

Merdivenlerden birinci kata iniyoruz, burada eğilip beni nazikçe ayağı kaldırıyor. Bütün bunları ciddi bir yüzle yaptığına inanamıyorum. Ama bana taze kahve dolu bir seyahat kupası ve en sevdiğim granola barını, tamamen masum bir gülümsemeye sunarak, benim hissedebileceğim her türlü rahatsızlığı ortadan kaldırıyor. Ve itiraf etmeliyim ki, bütün bu olay biraz heyecan vericiydi.

Ofise giderken, o tam bir beyefendi gibi davranıyor, bu da beni daha da gergin yapıyor. Lobiden yaklaşık on dakika uzaklıkta olduğumuzda, "Neden bunu yapıyorsun?" diyorum.

"Ayak bileğın kırıldı," diyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ben bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Beni arabayla götürmek bir şey ifade etmiyor. En azından benim anlayabileceğim bir şey değıl."

"İdeal olarak, vibratörlerin ve anal plugların Ferrari sürmediğini kalın kafana sokmak için."

Kahvemi bitirmiş olmam iyi oldu. "Biliyor musun? İşten sonra beni almaya gelme. Jan veya Sammi'ye sorabilirim."

CJ sadece bana üstünlük taslayan bir gülümseme atıyor, ki ben bu gülümsemeyi yüzünden silmek istiyorum. Bu yüzden ekliyorum, "Ya da Derek..."

Gülümsemesi bozulmaz. Hatta daha da genişler.

"İyi günler," diyor ve ofis binasının önünde kapıyı benim için açıyor. "Beşte görüşürüz."

* *

Michelle

Küçük odama yerleştiğim anda telefonumu çıkarırım.

–Michelle: Bugün beni eve bırakabilir misiniz?

–Jan: Üzgünüm. Tim ve Joe bizi "acil" bir projeye çağırdı.

Biz mi?

–Sammi: Muhtemelen en az bir ay boyunca deli gibi çalışacağız.

–Michelle: Joe San Mateo'da değil mi?

–Sammi: Evet. Ve en azından saat 6'ya kadar çalışmamız gerektiğini düşünüyor.
çalışmamız gerektiğini düşünüyor.

–Michelle: Bu, çalışma politikalarımıza aykırı.

–Jan: Ne zamandan beri uygulama geliştirmeye uygulanıyor?

–Sammi: Joe'nun ekibi, çoğumuzun saat 7'de başlaması gerekmesine rağmen, Doğu Saati ile sabah 8'den itibaren çalışıyor.

Ugh. Tüylerim diken diken oldu. Sammi ve Jan'ın programları hakkında yapabileceğim bir şey olmadığı için, Derek'e mesaj attım.

–Michelle: Merhaba Derek! Bugün iş çıkışı beni evime bırakabilir misin?

–Derek: Bugün olmaz. Pazarlama ve finans departmanlarını ilgilendiren acil bir proje var. Ben de yönetim kurulundayım.

Öyle mi? Uygulama geliştirme projesinden ya da bu ani pazarlama ve finans projesinden hiç haberim yoktu.

–Michelle: Sana son anda vermişler gibi görünüyor.

–Derek: Evet, Alexandra bunu düşünüyormuş, ama tekrar ertelemek yerine bu çeyrekte devam etmeye karar vermiş.

Tabii tabii. Alexandra karar verdi ve CJ'in bu kararla hiçbir ilgisi yok. Ben de Christian Grey ve Darth Vader'ın gayri meşru çocuğuyum.

Tabii ki Matt ve Luke da yardımcı olamıyor. İkisi de çok meşgul. Bu ikisinden başka bir şey beklediğimden değil. Erkekler her zaman birbirlerine destek olurlar.

Bu yüzden, doğal olarak, CJ saat beşte beni almak için masama gelir. "Çok akıllıca bir hamle," derim.

"Ne manevrası?"

"Herkes saat beşte birdenbire çok uygun bir şekilde meşgul oluyor."

Omuz silkiyor. "Sweet Darlings'in rakiplerinden birinin, Alexandra'nın önümüzdeki iki çeyrekte düşünmekte olduğu bazı özellikleri piyasaya süreceğini söyledim. Birini taklit ediyor gibi görünmekten ne kadar nefret ettiğini bilirsin." Sözleri o kadar pürüzsüz ki, Teflon'u utandırır.

"Luke, Alexandra için çalışmıyor."

"O her zaman meşgul. Teslim tarihleri, teslim tarihleri. Ve okuyucuları, onun bir hayatı olduğunda kızıyor. Daha hızlı yazması gerekiyor ve ben de sana ihtiyacın olan tüm araçları sağlayarak ona bu konuda yardımcı olacağımı söyledim."

"Ona rüşvet verdin."

CJ başını sallar. "Hayır. O bedavaya kabul etti. Neyse, acıktın mı? Ne yemek istersin?"

"Suşi," diyorum, çünkü evde buzdolabında hiçbir şey yok.

"Suşi olsun o zaman."

Kısa süre önce açılmış küçük bir Japon restoranına gidiyor. Henüz erken olduğu için beklemek zorunda kalmadan masa bulabiliyoruz.

Garson çay, yumuşak yengeç tempura ve tuzlu edamame getirdiğinde, "Batı Kıyısı'na dönmen gerekmiyor mu?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor. "Neden?"

"Geçimini sağlamak için başka bir şey yapmayacak mısın?"

Kaşlarını kaldırıyor. "*Başka* bir şey mi? Şirketimi çoğu insanın yüz ömür boyu kazanabileceğinden daha fazla bir fiyata sattım."

Evet, tamam. Bir bakıma haklı...

"Daha önce de söylediğim gibi," diye devam ediyor CJ, "Beni gerçekten cezbeden bir şey görene kadar aceleci davranmam gerekmiyor."

"Hmm. Boş duran erkekler çekici değildir."

O gülüyor. "Merak etme. Aslında, ben zaten bir proje buldum."

Güzel. Bu, yakında Virginia'dan ayrılacağı anlamına geliyor. Ama bu düşünce garip bir şekilde rahatsız edici.

Hayır. Midemdeki garip his *rahatlamadır*, daha önce hiç hissetmediğim özel bir tür rahatlama. Bu yüzden bana yabancı geliyor. Ciddi bir şey değil.

"Değil merak merak bunuproje projeyi diye sorar, gözleri gözleri parıldayarak."

"Senin söylediklerin benim kafamdan uçup gidecek, Klingonca gibi bir şey gibi."

Gülüyor. "Sana biraz Klingonca öğretmem gerekecek."

"Muhtemelen boşuna. Sammi üniversitede aylarca denedi."

"Kötü bir öğretmen olmalı."

"Klingonca'da ilgilendiğim konuları tartışmak için gerekli kelime dağarcığı yok."

"Mesela?"

"Moda? Makyaj?" Ve huzur, güzel, sıradan bir hayat, albümlerime sadakatle kaydettiğim türden şeyler. Kaşlarımı çatıyorum. Neden bunları düşünüyorum ki? Onları bir nedenden dolayı attım: bir daha asla düşünmemek için.

"O zaman Klingonca'da konuşacak ilginç bir konu bulmamız gerekecek. Ben çok sabırlı bir öğretmenim."

"Buna hiç gerek kalmayacak. Bir proje bulduğunu söylememiş miydin? Bu da yakında bir yere gideceğin anlamına geliyor, değil mi?"

"Aslında hayır. Proje burada."

"Sweet Darlings, Inc.'de kalıcı bir pozisyon mu buldun?" "Hayır."

"O zaman proje ne?" Devlet sözleşmeli bir iş olduğunu sanmıyorum. Anladığım kadarıyla, bu tür bir iş için özel bir mizaç gerekir...

"Sen."

Geri çekilip birkaç kez gözlerimi kırptıyorum.

"Daha spesifik olarak, seni benim sadece bir seks oyuncağı olmadığımı ikna etmek."

Neredeyse çayımı tükürecektim.

Akşam yemeği bittikten sonra, garson onun önüne bir dosya koyar. CJ bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atar, bu da içimdeki alarmı çalıştırır. "Peki, ben mi ödeyeyim, yoksa...?"

"Ya ben ödersen?" Sammi, yemeğin parasını kendin ödemenin, bir erkeğe ilgilenmediğini göstermenin harika bir yolu olduğunu söyledi.

"Sorun değil. Tabii ki, o zaman vibratörünü beslemek için para ödersin."

"Anal plug," diye düzelttim. "Doğru."

Gülümsemesi bozulmadı ve şu anki durumumuza anal plugdan daha uygun olmayan bir seks oyuncağı aklıma gelmiyor.

Ve en tuhaf olan ne biliyor musun? Beni eve bırakıyor, yatak odama çıkmama yardım ediyor, sonra alnıma bir öpücük kondurup gidiyor.

Alnıma! Ağzıma bile değil!

Kollarımı kavuşturup düşünürüm. Bu, ona anal plug dediğim için bir tür misilleme mi?

Ertesi sabah, ona oldukça açık bir şekilde "Seninle anal seks yapmayacağım, bu yüzden beklentilerini yeniden ayarlaman gerekiyor" diyorum.

Bana üç saniye boyunca bakıyor, sonra kahkahayı patlatıyor. "Tamam. Ben esnek biriyim." Omzuma hafifçe vuruyor.

Ve nedense onun rahat tavırları beni daha da geriyor, özellikle de aynı rutini tekrar tekrar sürdürdüğünde: beni ofise bırakıyor, alıyor, yemeğe götürüyor, sonra eve geri götürüyor.

Sammi hiç yardımcı olmuyor, çünkü durumu açıkladığımda tek cevapladığı şey şu: *Kendini hazırla, kızım. O bir kuşatma planlıyor.*

–Michelle: Ne?

–Sammi: Kuşatma. Bilirsin. Sen güzel bir kalesin. O da fetheden bir savaş lordu. Bu çok seksi. Sana kale duvarlarının üzerinden hediyeler mi fırlatıyor? Mancınıkla falan mı?

–Michelle: Ne?

–Sammi: Umarım bol bol yiyecek stoklamışsındır. Ya da teslim olabilirsin.

Bu hiç yardımcı olmuyor. Öte yandan, bunu bilmeliydim. Sammi, ortaçağ şövalyeleri, büyücüler ve okçuların gidip fetihler yaptığı video oyunlarını sever.

–Jan: En azından seni aç bırakmıyor. Kuşatmanın ilk amacı budur. Karşı tarafı aç bırakmak.

İki arkadaşım da asıl noktayı kaçırıyor. Mesajlaşmayı bıraktım. Tim ve Joe'nun onlara verdikleri korkunç proje beyinlerini çürütmüş ve artık iletişim kuramıyorlar.

Ayak bileğime bakıyorum. Sammi yanılıyor. Ayak bileğim iyileşip araba kullanabilecek duruma gelene kadar CJ'ye katlanmam gerekiyor.

Bölüm Otuz Sekiz

Michelle

Mantıklı ve sorumluluk sahibiyim. Yetişkinlikte iyiyim. Sapkın ya da aşırı çelişkili değilim. Ama şu anda, doğum günü kutlamama gelen insanlara gülümserken kendimi sapkınlıkta olimpiyat şampiyonu gibi hissediyorum.

Cuma akşamı ve hafta sonu başladı. Jan ve Sammi, Tim ve Joe'nun "Benim Penisim Seninkinden Daha Büyük" projesine rağmen... Yani "Çılgın Son Tarih" projesine rağmen ellerinden geleni yaptılar. Müzik harika. Küçük kalabalık tam da mükemmel. Yemekler harika. Ve benim isteğim üzerine CJ'yi davet etmediler.

Ve o gelmedi, ki ben de tam olarak bunu istediğimi söylemiştim.

Ama nedense sevinçten çok hayal kırıklığı hissediyorum. Her halükarda geleceğini düşünmüştüm, çünkü o böyle biridir — inatla kendi istediğini yapar. İki hafta boyunca her sabah beni işe götürmek için kapıma gelmesini başka nasıl açıklayabilirim? Seks için kalıyorsa, bunun için geldiğini düşünürdüm. Ama gelmedi. Bir kez bile.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum, ama CJ'den haber yok. Bugün benim doğum günüm olduğunu biliyor olmalı. Bilmeli. Bir erkek, en azından doğum gününü bilmeden bir kızın arkadaşlık hesaplarını hacklemek için zaman ve çaba harcamaz. Değil mi?

Parti saat dokuz civarında nihayet sona erdiğinde – daha çok benim açıkça ima etmemden dolayı değil, insanların gitmek istemelerinden dolayı – oturup iç çektim. Jan, Matt, Sammi ve Luke geriye kalan tek kişilerdi. "Kalan pastayı ne yapalım?" diye sordu Luke.

"At gitsin," derim, Sammi ise aynı anda "Sakla" der.

"Sadece... yanına al," diyorum. Sonra tekrar iç geçiriyorum. "İyi misin?" diye soruyor Jan.

"İyiyim," diyorum gülümseyerek. Senin için güzel bir parti düzenlemek için zaman ayıran en yakın arkadaşlarına, partiyi pek umursamadığını nasıl söylerim? Bu kesinlikle çok kaba olur. "Sadece yorgunum."

"Yarın ailenle brunch yapacaksın, değil mi?" diye sorar Sammi esneyerek.

"Hayır. Bu yıl brunch yok." Annem beni davet etmedi ve ben de gitmeyeceğim. Hâlâ ihanete uğramış hissediyorum. Ve ne annem ne de babam bana bir açıklama yapma gereği duymuyorlar, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Sanki benim duygularım hiç önemli değilmiş gibi.

Jan ve Sammi birbirlerine bakıştılar. Onların konuşmadan kurdukları iletişimi çizgi film balonları gibi okuyabiliyordum.

Sence tek başına idare edebilir mi?

Bilmiyorum. Belki birimiz kalmalı.

"Hayır, ikiniz de erkeklerinizle eve gidin, ben masaj koltuğunun keyfini çıkaracağım," diyorum. Zaten berbat bir arkadaş olacağım. Jan ve Sammi neden mükemmel bir akşamı şehir evinde geçirmekle boşa harcasınlar ki?

Şüpheli görünüyorlar, ama Matt ve Luke'u da işin içine katınca, sonunda gidiyorlar. Akıllı adamlar. Nasıl oluyor da arkadaşlarımdan daha iyi benim ne istediğimi anlayabiliyorlar?

Ah, durun. Benim ilgim onlarınkiyle aynı. Jan ve Sammi son bir buçuk haftadır saat on birden önce eve gelmediler. Matt ve Luke muhtemelen akşamı boşa harcamak istemiyorlar, bilirsiniz, seks yapmadan.

Masaj koltuğuna doğru ilerliyorum. Aslında bu koltuk Jan'ın, Alexandra'nın hediyesi. Oturup üst vücut gevşetme programını seçiyorum, motorlar çalışmaya başlayınca gözlerimi kapatıyorum.

Silindirler omurgam boyunca en az beş kez yukarı aşağı hareket ettikten sonra, içeride birinin yürüdüğünü hissediyorum. "Sana eve git demiştim," diyorum, Jan ya da Sammi'nin beni kontrol etmeye geldiğini düşünerek. "Ben iyiyim. Gidip erkeklerinizi becerin. Matt ve Luke muhtemelen pratik yapmadıkları için nasıl yapılacağını unutmuşlardır."

Yumuşak bir kıkırdama. "Matt ve Luke'un diğer erkekleri becermek konusunda hiç pratik yapmadıklarından eminim."

Gözlerimi açıyorum. CJ, başımda duruyor, dudaklarında küçük, çarpık bir gülümseme var. Halüsinasyon görüyor muyum diye merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Bu çok olası. Çok fazla şeker ve şarap içtim ve bu ikisi teorik olarak bana hayaller görmeme neden olabilir, özellikle de böyle bir günde. Onun ön koluna dokunuyorum. Sert. Çok gerçek. Ve aniden, güzel bir şarj şoku almış bir elektronik alet gibi hissediyorum kendimi.

"Unuttuğunu sandım," diyorum.

"Neyi unuttum?"

"Doğum günümü."

"Hayır. Sadece herkes gidene kadar beklemek istedim."

"Oh."

"Ayrıca, sen saat dokuzdan sonrasını çok seviyormuşsun gibi görünüyor." Kızarıyorum. "Sen hiç sevmiyor gibi görünmüyordun."

"Tac Mahal'i inşa etmeye çalışmasaydım, onu severdim."

"Orası Hintli bir prensesin gömüldüğü yer değil mi?" Dünya tarihinden bu kadarını hatırlıyorum.

CJ gülüyor. "Tac Mahal ile tek ilişkilendirdiğin şey bu mu?"

"Pahalı bir mezar."

"Erkeklerin romantik olmadığını söylerler. Hadi, kalk. Sana göstereceğim bir şey var."

"Tamam." Masaj döngüsünü sonlandırmak için düğmeye basarım.

Elimi tutar ve koltuktan kalkmama yardım eder. Sonra beni dikkatlice oturma odasına götürür ve kanepeye oturtur. TV'ye bir hafıza kartı takar ve ekranda bir film belirene kadar uzaktan kumandayla uğraşır. 3D animasyon, anlatım, sesler ve müzikle tamamlanmış. Hollywood Ryder Reed yapımı gibi süper şık değil ama oldukça iyi.

Kraliyet moru giysili, taç ve kılıçlı bir prens ortaya çıktığında gülüyorum, ama CJ'in yüzü, yakın zamanda çekilmiş bir fotoğraftan kesilmiş.

"Bir zamanlar..." diye başlıyor anlatıcı. CJ'in sesini tanıması biraz zaman alıyor, çünkü sesine mizahi bir ciddiyet katmış. "...CJ adında bir prens vardı. Bu isim Caesar Julius'un kısaltmasıydı. Annesi Roma tarihini, özellikle de Julius Caesar dönemini çok severdi. Kendi

kendi isteğine bırakılsaydı, ona *Prens* Caesar Julius adı verilecekti, ama o böyle saçma bir isim istemediği için, baş harflerinin arkasına saklandı ve mümkün olduğunca kimseye söylemedi."

Ah. Zavallı çocuk. CJ'in ne anlama geldiğini hiç sormamıştım. Bir film aracılığıyla da olsa, şimdi bana anlatması çok tatlı.

"Annesi ve babası sık sık halklarının önünde kavga ederlerdi... ve CJ... ve krallıklarını ihmal ederlerdi, bu da herkesin zararına olurdu. Sonra bir gün, yeterince katlandıklarını düşünerek ayrıldılar ve krallığı aralarında paylaştılar. Genç Sezar Julius bu süreçten korkuyordu, bunun iki krallık arasında daha fazla savaşa ve küçük diplomatik gerilimlere yol açacağını düşünüyordu. Ancak kral ve kraliçe daha da yakınlaştılar ve en iyi arkadaş oldular, krallıkları da ayrı ayrı refah içindeydi.

"Sonra prens, evliliğin boşuna ve mutsuzluğun kaynağı olduğunu anladı. Büyüdüğünde böyle bir tuzağa düşmeyeceğine karar verdi. Kraliyet ailesinin yaşadıklarını yaşamak istemiyordu.

"Bunu kişisel hayatında bir rehber ilke olarak kullanarak, mutlu bir hayat sürdürdü ve ebeveynlerini memnun edecek kadar birçok başarıya imza attı. Sonra, bir gün, bir prensesle tanıştı."

Sonunda, CJ'in yanında kabarık kollu pembe bir elbise ve çan şeklinde eteği olan 3D bir kadın figürü belirir. Yüzümün bir kesitiyle süslenmiştir.

"Prens Michelle, bağlılık ve sonsuza dek mutlu bir hayatın yanı sıra yüzyılın düğününden daha azını istemiyordu. Prens CJ onu ikna etmek istedi, ama o kararından vazgeçmedi... ta ki ebeveynleri, evliliklerinin ne kadar muhteşem olduğu konusunda ona yalan söyleyerek onu aldatana kadar.

Prens Michelle, Prens CJ'e onun istediği şeyi istediğini söylediğinde - sadece bağlılık olmadan seks - prens belki de istediği tek şeyin bu olmadığını fark etti. Güvenilir danışmanı ve komşusu Matt de aynı şeyi söyledi - hiçbir prens doğru kadını bulana kadar bağlanmak istemezdi.

Prens Michelle, prensin kendi sözlerini ona karşı kullandığı için, prensin bağlılık isteyen bir erkeğin

bağlılık isteyen bir erkeğin yapacağı şeyi yapmaktan başka seçeneği yoktu, ancak seks kısmı hariç, bu da prensin korkunç bir şekilde testislerinin şişmesine neden oldu."

Prensın pantolonunun kasık bölgesi parlak maviye döner ve yüzünde birkaç damla gözyaşı belirir.

Biraz gülümsemeden edemiyorum. "Dokuzdan sonra gelmeliydin." "Şşş. Film henüz bitmedi."

Anlatım animasyonla birlikte devam eder. "Prens, anne babasının evlendiklerinde anlaşılmadıklarının sebebinin birbirlerine karşı düşünceli davranmak istememeleri olduğunu da anladı. İkisi de birbirlerine boyun eğmekten hoşlanmıyordu, birbirlerine bakmak istemiyorlardı ve her ikisi de sadece kendi istediklerini yapmak istiyordu. Ancak anne babasının aksine, prens prensesin narin ayak bileğini incittiğinde ona bakmaktan zevk alıyordu."

"Bu biraz abartılı," diyorum, ancak animasyon çok sevimli ve hikaye kalbimi ısıtıyor, bu yüzden sesimi kuru tutmak çok zor.

"Dediğim gibi, film henüz bitmedi," diyor CJ.

"Ciddi olduğunu kanıtlamak için, ona bir Tac Mahal inşa etmeye karar verir — bağlılığını simgeleyen bir anıt. Ancak prensin gerçek bir Tac Mahal inşa edecek zamanı yoktur. Bu yüzden, prensesin doğum gününde ona sunmak üzere, birkaç gece uykusuz kalarak bir animasyon filmi yapmaya karar verir."

Sonra film bir nevi durur, ancak müzik çalmaya devam eder.

CJ'ye dönüyorum. "Şimdi... ne olacak?"

"Şimdi sonunu bekliyoruz."

Televizyonu işaret ediyorum. "Film bitmedi mi?"

"Bitmedi. Prens prensesin ne diyeceğini bilmediği için henüz tamamlanmadı." CJ gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Filmdeki her şey bizim durumumuzla ilgili hislerimi yansıtıyor. Başlangıçta sadece seks istiyordum, ama sonra... daha fazlası oldu. Düşündüğümde, seksten daha fazlasını istediğim açıktı. Bunu anlamam biraz zaman aldı. Aksi takdirde, çoktan vazgeçmiş olurdum. Daha önce hiç bir kadın için çalışmadım çünkü buna değecek kimse yoktu." Kanepeden kayarak bir dizinin üzerine çöküyor, elimi tutup bana bakıyor. "Ama sen... sen değersin. Seni seviyorum."

Bu açıklama nefesimi keser ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Bunu söylemek büyük cesaret ister, kendini koruyacak hiçbir kalkanı, duvarı, gururunu koruyacak hiçbir şeyi yoktur. Biraz titreyerek, başparmağıyla elimdeki sırtımı okşar, bu hareket bir öpücük kadar hassastır. Boğazını temizler, gözleri parlak ve özlemle doludur. "Peki ya prenses, yalnız prence bir şans verse?"

Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Evet!" Ben de kanepeden kayıyorum, incinmiş bileğimi zarar görmemesi için dikkat ederek, ve onun kollarına atlıyorum. Beni kucaklıyor ve onun tarafından kucaklanmayı çok, çok özlediğimi fark ediyorum. Onu dudaklarından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Ben de seni seviyorum." Kollarımı boynuna doluyorum. "Şimdi, beni yatak odama taşıy mısın?"

'ın Otuz Dokuzuncu Bölümü

CJ

–üç ay sonra

Michelle yanımda sarılıyor, ekranımızda en son çıkan romantik komedi filmi oynuyor. O başını omzuma yaslarken ben de kolumu ona doluyorum. Filmdeki çift ayrılmak üzere. Bunu biliyorum. Ve zavallı adam... Onun için üzülüyorum. Kızdan gerçekten hoşlandığı belli.

"Zavallı adam," diyorum.

"Mmm." Michelle daha da yakınlaşıyor, ağırlığı artıyor ve gevşiyor.

"Onun için bir Tac Mahal inşa etmeliydi."

"O senin kadar ısrarcı değil," diye mırıldanıyor.

Geri çekilip ona bakıyorum. Gözleri kapalı ve nefesi yavaşlıyor.

"Uykuya mı dalıyorsun?"

"Mmm-hmm."

"Hey. Bu kız filmini izlemek istemiştin." "Birisi

beni geç saatlere kadar uyutmadı..." "İyi bir

amaç için."

"İyi bir amaç için." Küçük bir esnemeyle gülümsüyor.

Pürüzsüz, açık saçlarını parmaklarımla okşadıktan sonra, başının tepesine bir öpücük kondururum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kalbim bir an durur. Bana ilk kez bu sözleri söylediğinden bu yana üç ay geçti. Artık alışmış olmam gerekirdi, ama alışamadım. Her seferinde elektrik çarpması gibi, her zaman ilk seferki kadar güçlü.

Michelle'in ailesi, onu bu duruma sürükledikleri için Michelle'den özür dilemediler veya durumu düzeltmeye çalışmadılar. Ben de onlar için fazla çaba sarf etmiyorum, çünkü Michelle bunu istemiyor. Her şeyin hızını onun belirlemesine izin veriyorum; kendini toparlamak için zamana ihtiyacı var. Ve bence harika bir iş çıkartıyor. Onunla gerçekten gurur duyuyorum.

Michelle'in kazandığı gemi seyahatine gelecek hafta çıkacağız. Onun bilmediği şey, kabinimizi süite yükseltmek için para ödediğim. Ya da onunla birinci sınıfta uçacağız. Ya da gemideki solaryum bahçesinin tamamını rezerve ettiğim ve romantik bir evlilik teklifi için bir yaylı dörtlüsü tuttuğum. Bahçede iki yüz beyaz ve pembe orkide olacak. Bu, *Michelle'in Hayalindeki Yaşam* ve *Michelle'in Hayalindeki Düğün I* ve *II*'de gördüğüm resimlerin bir kopyası. Onları onun kutusundan çaldım ve hepsini sakladım. Ve zaman zaman fikir ve ilham almak için onlara başvurmayı planlıyorum. Sonuçta, Michelle'in hayallerini gerçekleştirmek en sevdiğim eğlencem.

Televizyonu kapatıp onu kucağıma alıyorum. Küçük sesler çıkartıyor ve göğsüme gömülüyor. Gülümsayarak onu yukarıdaki yatak odamıza taşıyorum.

Kalbini şarkı söyleten bir kadın varken kim oyuncu olmak ister ki? Onu her şekilde kendime bağlamak için sabırsızlanıyorum. Ve şimdiye kadar sevdiğim tek kadın olan, sevmeyi hayal edebileceğim tek kadına, hayallerindeki hayatı yaşatacağım.

—

That Wild Player'ı okuduğunuz için teşekkürler. Jan ve Sammi ile ilgili önceki hikayeleri kaçırdınız mı? Öyleyse, hepsini şimdi edinebilirsiniz!

Jan'ın hikayesi: [That Man Next Door](#)

Sammi'nin hikayesi: [That Sexy Stranger](#)

Psst, hangisini önce alacağınızı bilmiyor musunuz? [That Man Next Door'u](#) okuyun, ardından [That Sexy Stranger'i](#) okuyun.

Jan ve Sammi'nin hikayelerini zaten okuduysanız, seksi milyarder romantizm romanım [A Hollywood Deal'e](#) göz atın. **Bir yıllık evlilik**

patronuma 1 milyon dolar karşılığında. Aşık olmamak. Ne kadar zor olabilir ki? Şimdi [Google Play](#)'de mevcut!

Bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını öğrenmek ve en sevdiğiniz çiftlerin yer aldığı ön izlemeler ve bonus epiloglar almak ister misiniz? <http://www.nadialeee.net/vip> adresinden VIP Listeme katılın.

That Wild Player'ı beğendiyseniz, satın aldığınız mağazada kısa bir yorum yazarsanız çok sevinirim.

Beni takip etmek ve bir sonraki projemin ne olduğunu görmek ister

misiniz? Beni burada bulabilirsiniz: Web sitesi: nadialeee.net

VIP Listesi: nadialeee.net/vip

Facebook: facebook.com/nadialeewrites

Twitter: twitter.com/nadialeee

VIP Hangout (okuyucu grubu): facebook.com/groups/nadialeee

Instagram: instagram.com/nadialeewrites

Nadia Lee'nin kitapları

En son kitaplarımla ilgili bildirimler almak istiyorsanız, lütfen www.nadialeee.net/vip adresinden VIP Listeme katılın!

Milyarderin İddiası İkili

Kitap 1: [Obsession](#)

Kitap 2: [Kurtuluş](#)

Sweet Darlings Inc. Serisi

Kitap 1: [Komşumdaki Adam](#)

Kitap 2: [O Seksi Yabancı](#)

Kitap 3: [O Vahşi Oyuncu](#)

Milyarderlerin Mantık Evlilikleri Serisi

Kitap 1: [Bir Hollywood](#)

[Anlaşması](#) Kitap 2: [Bir Hollywood Gelini](#) Kitap 3:

[Uygunsuz Bir Anlaşma](#)

Kitap 4: [Uygunsuz Bir Gelin](#)

Kitap 5: [Uygunsuz Bir Son](#)

Kitap 6: [Olası Olmayan_](#)
[Anlaşma](#) Kitap 7: [Olası](#)
[Olmayan Gelin](#) Kitap 8: [Son](#)
[Anlaşma](#)

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: [Milyarderin Sahte Kız Arkadaşı](#) Kitap 2:
[Milyarderin Tatil Takıntısı](#) Kitap 3: [Milyarderin](#)
[Gizli Karısı](#)
Kitap 4: [Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı](#) Kitap 5:
[Milyarderin Yasak Arzusu](#) Kitap 6: [Milyarderin](#)
[Tatil Gelini](#)

Milyarderin Baştan Çıkardığı Kadınlar Serisi

Kitap 1: [Milyarderin İntikamı](#) Kitap 2:
[Milyarderin Takibi](#) Kitap 3:
[Milyarderin Bebeği](#) Kitap 3.5: [Milyarderin Aşkı](#) Kitap 4:
[Milyarderin Skandalı](#) Kitap 5:
[Milyarderin Sırrı](#)

En son kitaplarımla ilgili bildirimler almak istiyorsanız, lütfen
www.nadialeee.net/vip adresinden VIP Listeme katılın!

Nadia Lee hakkında

New York Times ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Nadia Lee, seksi ve duygusal çağdaş aşk romanları yazmaktadır. Mükemmel yemekleri, seyahatleri ve maceraları seven Nadia Lee, dört farklı ülkede yaşamış, vatozları öpmüş, köpekbalığı tarafından ısırılmış, fil sürmüş ve kaplanları okşamıştır.

Şu anda, Japonya'da küçük bir nehir ve sakura ağaçlarına bakan bir dairede kocası ve oğluyla birlikte yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, en sevdiği yazarların kitaplarını okumakta veya başka bir seyahat planlamaktadır.

Nadia ve projeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.nadialee.net adresini ziyaret edin. Nadia'nın yakında çıkacak kitapları, indirimleri ve promosyonları, hediyeleri, özel epiloglari, bonus sahneleri ve daha fazlası hakkında haber almak için www.nadialee.net/vip adresinden [VIP Listesi'ne](#) katılın!

That Wild Player

Telif Hakkı © 2019 Hyun J Kyung

Google Edition

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

www.nadialeee.net

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

